

1 januari 2023

(Heilige Maria, Moeder van God)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

1 januari: een dag om u allen zalig en gelukkig Nieuwjaar te wensen.

1 januari is een jaarwending, en wie weet: misschien ook een wending in ons leven. We vieren vandaag het feest van de Heilige Maria, Moeder van God: “Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en overwoog ze bij zichzelf.” Vandaag zijn onze ogen gericht op de Moeder van Jezus. Iemand vroeg mij op een dag: “Waar kun je Maria situeren?”

Een mooie vraag! Maria staat volledig langs onze kant, terwijl Jezus langs twee kanten staat. Hij is God, Hij is mens. Hij staat langs de kant van God, en Hij staat langs de kant van de mens. Maria staat alleen langs onze kant. In feite is Maria in de grond een beetje meer mens dan wij. De mens is een wezen in wording. Wij worden onszelf. Wij groeien naar ons menszijn. Van meet af aan is Maria meer mens dan wij, zij kreeg de mogelijkheid tot totale vrijheid om een “ja” te zeggen.

Een “ja” dat persoonsgericht is. Een “ja” dat voortspuit uit de vrijheid eigen aan de zuiverheid van hart en geest, die in ons de sprankel zijn van Gods leven. Maria is gericht naar Gods Woord. Zij luistert naar het Woord. Zij beaamt het Woord. Zij bewaart het Woord in haar hart.

Zij overweegt het Woord bij zichzelf. Met het ja-woord van haar geloof heeft Maria de menswording mogelijk gemaakt. Zij gaf een totaal vrije instemming tot de geboorte van Gods Het is dan ook geen toeval dat we vandaag het feest vieren van Maria, Moeder van God. Met haar begint immers veel meer dan een nieuw jaar, namelijk een nieuwe tijd: de tijd dat God als Redder onder de mensen is gekomen. De tijd dat Hij ons in de persoon van Jezus leerde dat Hij geen God is van straf en veroordeling, maar van liefde en vrede. De tijd ook dat Hij ons aanspoorde om ook die weg te gaan. Die belangrijkheid is de boodschap van de engel aan de herders: 'Heden is u een Redder geboren, Christus de Heer.'

De herders begrijpen niet echt wat ze horen, maar ze gaan toch onmiddellijk op zoek, vinden het kind en zijn ouders, en vertellen wat hun over dat kind gezegd is. Maria bewaart dus alles in haar hart en denkt erover na.

Ze begrijpt het niet echt, maar ze aanvaardt het. En zo is Maria, zoals altijd, een voorbeeld voor ons. Want ook wij begrijpen niet altijd wat er gebeurt en wat we moeten meemaken. Heel dikwijls stellen we dan de vraag: 'Heer, waarom moet ik dat allemaal ondergaan? Wat heb ik verkeerd gedaan?' Die vragen stelt Maria niet.

Ze aanvaardt wat God gepland heeft, ook al is het onbegrijpelijk en vaak heel pijnlijk: haar Zoon Jezus die het huis verlaat, die profeet wordt, die door zijn woorden en daden van liefde en vrede de joodse machthebbers zodanig tegen zich in het harnas jaagt dat Hij gekruisigd wordt.

Al begrijpt ze niet wat Jezus doet en wat zij moet ondergaan, ze aanvaardt het en bewaart het in de warmte van haar hart. Haar moederschap is even menselijk als dat van alle andere moeders. Ze kent dus vreugde maar ook verdriet, geluk maar ook ongeluk, voorspoed maar ook ellende. Ze kent dezelfde zorgen, inspanningen, bekommernissen als alle andere moeders. Vandaar ook haar zorg bij de woorden van de herders. Woorden die ze niet echt begrijpt, maar die ze wel in de warmte van haar hart bewaart. Een hart vol vragen wat er met haar kind zal gebeuren. Hoe het een Redder kan zijn.

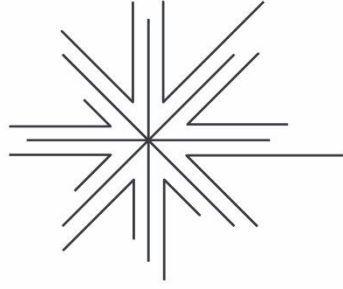
Ook wij zijn kinderen van God, en Maria is ook onze Moeder. Laten we ons dus spiegelen aan de warmte van haar hart, en laten we bidden dat Gods zegen ook over ons moge komen. We kunnen dat doen met het

prachtige gebed in de eerste lezing: Moge de Heer ons zegenen en behoeden.

Zusters en broeders, nog eens zalig en gelukkig Nieuwjaar op dit feest van Maria, de Moeder van God en ook onze Moeder. En moge Gods zegen ons alle dagen van ons leven beschermen. Amen.

Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en overwoog ze bij zichzelf.' het verwoordt Maria's biddende omgang met het leven – dat is haar kracht! Internationale dag van de vrede - Wens van paus Paulus VI is 1 januari 1972 bijzondere aandacht schenken aan de vrede. Het voorbije jaar 2022 veel plaatsen in de wereld waar er onvrede was. In zijn boodschap voor de Wereldvrede dag van dit jaar roept paus Franciscus op tot meer inzet en samenwerking voor de vrede.

Laten we het nieuwe jaar ingaan met vertrouwen, dankbaar en tevens bezorgd om het leven, ons geschonken, erkentelijk om elk teken van goedheid en ontmoeting met een medemens, dankbaar wanneer we mogen genieten van de rust in de natuur. Dankbaar om zoveel zegeningen, deze die we mogen ontvangen en deze die wij anderen kunnen bezorgen.

8 januari 2023 (Openbaring des Heren – Epifanie)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Vandaag vieren we feest: Openbaring van de Heer. Wie zijn de wijzen? Wie zijn de herders? Waarom een ster? Gaan wij ook op zoek naar die goddelijke Koning? De Wijzen kunnen immers gelden als een symbool van de mens die op zoek is naar hoop, naar licht, naar hulp. Om dat licht te vinden, gaan ze op zoek naar hulp. Ze gaan verder op tocht.

Ze dachten Jeruzalem, hoofdstad van het rijk! Daar moet het zijn. Maar dat is het niet want de ster die ze in het oosten hebben gezien gaat voor hen uit nadat ze Jeruzalem verlaten hebben. En plots staat de ster stil. Ze vinden de pasgeborene Koning. Vervuld van diepe vreugde knielen zij neer om Hem eer te bewijzen, en schenken goud, wierook en mirre. Dat zijn tekens van geloof en respect. Goud wijst op het koningschap van Jezus, wierook op zijn rol als profeet van de Blijde Boodschap, en mirre is de voorbode van de zalvende olie bij zijn dood, die uitmondt in zijn verrijzenis.

Zij begrijpen dus dat dat pasgeborene kind geen koning is zoals alle andere koningen, maar een goddelijke Koning. Daarmee zijn zij, samen met de herders, de eerste gelovigen aan wie de komst van God op aarde gemeld wordt. De Wijzen worden dus geleid door de ster van Gods licht. Dit verhaal blijft ons boeien omdat het, zonder dat we het beseffen, ons eigen leven en het leven van iedere mens vertelt.

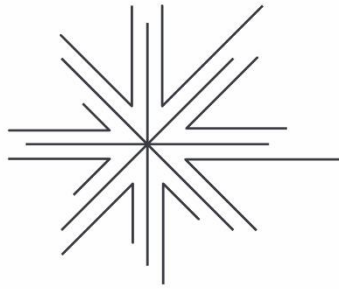
Immers, heel ons leven zijn wij, bewust of onbewust, op zoek naar de

juiste ster, de ster die ons voorlicht, die ons kan brengen waar we graag willen zijn. De ster die voortdurend van uitzicht en aanschijn verandert. De ster, die ons de juiste richting in ons denken, in ons leven: de juiste studiekeuze, het juiste werk, de juiste man of vrouw, het juiste huis te vinden enz. En zo maken we de cirkel rond, de cirkel van onze eeuwige zoektocht naar de ster voor de ander.

Wel, ik zou ons allen willen toewensen dat in dit nieuwe jaar Gods wegen voor ons even wonderbaar zouden zijn als ze dat waren voor de drie wijzen. Zij zochten en vonden omdat ze in hun ster bleven geloven, ook toen die opgeslokt leek door de duisternis van Jeruzalem. Ze gaven niet op, ze bleven trouw aan hun droom, en zo konden ze Jezus ontmoeten en andere, betere mensen worden.

Dat is wat ik ons allen toewens: dat we Jezus zouden ontmoeten. Nee, ik denk niet aan mirakels of zo, wel aan liefde en geloof, trouw en vrede, en ook doorzetting als alles tegenzit. En is dat niet precies geluk: leven in liefde en geloof, trouw, vrede en doorzetting?

We gedenken en vieren vandaag dat God, dat Jezus aan alle volkeren werd en wordt geopenbaard. Ook aan ons werd en wordt Hij geopenbaard. Laten wij even respectvol en even gelovig zijn als de Wijzen uit het oosten. Het nieuwe jaar is pas begonnen, we hebben elkaar zeker het allerbeste toegewenst, en wellicht hebben we goede voornemens gemaakt. Het zou goed zijn als een van die voornemens zou zijn dat we, net zoals de Wijzen, ons laten leiden door het licht van de Heer onze God, en dat we zullen knielen om Hem te aanbidden, te loven en te danken. Amen.

15 januari 2023

(2de zondag door het jaar)

Francis Akkara o.p.

Zie, het Lam Gods dat de zonde van de wereld wegneemt.

Voor velen van ons is de zonde altijd een deel van het leven geweest ... of misschien juist niet. Voor ons gelovigen is het nu net de zonde die een scheiding tussen de mensheid en God veroorzaakt en het kwaad in Gods geschapen universum laat groeien. Voor christenen is de zonde een kosmische scheiding tussen God en de mens, en niet alleen een fysieke daad. Ik stel vast dat de zonde krachtig en invloedrijk is in de wereld. Maar ik geloof ook dat Jezus ons een uitweg biedt uit de zonde, het verlies en de dood. De kruisiging van Jezus diende als de ultieme verzoening voor alle zonden, omdat hij zowel een offergave als een zoenoffer was.

De lezingen voor vandaag laten ons zien dat onze Heer gezonden was om een nieuwe uittocht te leiden - om de stammen van Israël die verstrooid waren, bijeen te brengen en terug te brengen tot God. Hij moest ook een licht zijn voor de volkeren, zodat de uiteinden van de aarde Gods heil zouden zien.

Voor de uittocht van het joodse volk uit Egypte werd een lam geofferd, en de Israëlieten verfden de deurposten met het bloed daarvan. De Heer ging hun huizen die met bloed waren gemerkt "voorbij" toen hij het oordeel over de Egyptenaren uitvoerde door de oudste zonen om te brengen.

Zoals Johannes Hem ziet in het evangelie van vandaag, is Jezus het "Lam van God" in de nieuwe uittocht. Hij getuigt dat Jezus zowel de Zoon van God als de Zoon des mensen is. Johannes roept: "Zie, het Lam Gods dat de zonde van de wereld wegneemt," terwijl Jezus langs hem heen loopt.

Hij verklaart niet dat Jezus de Messias is en zegt ook niet "Zie, de Zoon van God". Maar hij roept uit: "Zie, het Lam van God." Wij denken natuurlijk vooral aan het lam, omdat lammeren voor herders van grote betekenis zijn. Maar dat is niet wat Johannes in gedachten heeft; in plaats daarvan heeft Johannes iets diepzinnigers en belangrijkers in gedachten. Hij deelt zijn volgelingen mee dat Jezus is als het lam dat als offer werd aangeboden toen het volk Israël als slaaf werd gehouden.

Johannes gaat zelfs een stap verder. Voor hem is dit het lam dat wordt geofferd en zijn hele leven geeft tot vergeving van de zonden.

Een paar weken geleden werkte ik met een liturgieteam in een van de parochies om een viering voor te bereiden. En tijdens de gesprekken drong een van de parochianen erop aan dat ik het woord "zonde" niet meer zou gebruiken omdat het mensen zou kunnen beledigen. Men droeg me op woorden te gebruiken als "zwakheid" of "gebreken", enz. Aangezien ik de meeste mensen kende, deed de suggestie me nadenken of dit wel klopte. De mensen voor wie ik de Mis opdroeg, hadden vroeger veel traumatische situaties meegemaakt, en mijn gebruik van het woord "zonde" zou het leed dat zij in het verleden hadden doorstaan, mogelijks kunnen terugbrengen. Maar zonder begrip van de zonde hebben Jezus' offer van zichzelf als offerlam en de daaropvolgende verlossing van ons allemaal weinig betekenis voor mij.

Wij zien zonde als een vreselijk iets. En omdat de Tien Geboden vaak in verband worden gebracht met zonde, gaan wij ervan uit dat "zondigen" het overtreden van de wet betekent. Je verbreekt een gebod als je de wet overtreedt. Bovendien, als je een gebod - de wet van God - niet gehoorzaamt, heb je gezondigd. Maar is het overtreden van een regel het enige dat een zonde veroorzaakt?

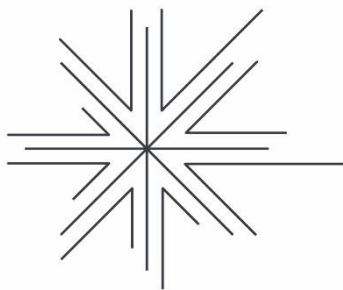
Beste broeders en zusters

Zonde is vooral een gebrek aan liefde en zorg. Want als je zondigt, breek je een hart, niet alleen dat van Jezus, maar ook dat van degene tegen wie je gezondigd hebt. Het is niet iets waarvan je kunt zeggen: "Wel, ik heb het zesde gebod of het vijfde gebod of het tiende gebod overtreden."

Zonde is een zeer aangrijpend woord omdat het niet alleen gaat over het overtreden van de wet, maar veel dieper gaat en verwijst naar het niet-liefhebben. Soms wijzen we God af, terwijl Hij ons zijn liefde toont. Om de omvang van Gods liefde aan te tonen en ons te helpen begrijpen wat een zonde begaan betekent, moeten wij ons ervan bewust zijn dat wij daarbij niet enkel een gebod, een belofte of een wet negeren maar vooral Jezus, ook een mens hebben genegeerd door Hem niet lief te hebben zoals Hij ons heeft liefgehad. God gaf ons Jezus, die een lam werd dat naar de slachtbank werd geleid.

En daarom is zonde een cruciaal woord. Jezus komt om alle zonde weg te vegen als hij de Jordaan instapt en de wateren betreedt, één met ons wordt en met ons door het leven gaat, dezelfde emoties ervaart en dezelfde hoop koestert als wij. Want als zonde een belediging is voor Gods liefde, dan verlost Jezus ons met zijn onmetelijke liefde - niet alleen voor zijn Vader, maar voor ons allemaal.

Beste broeders en zusters. Soms herkennen we in onze zwakheid het verlossende werk van het lam, net zoals Johannes ons oproept om de momenten te erkennen dat we tekort zijn geschoten in onze liefde en om ons terug te keren naar onze Heer. Laten we dit Offerlam vieren terwijl we deelnemen aan deze Eucharistie. Onze Heer komt niet aan met massale legers, maar als het lam dat als offer wordt aangeboden en ons verlost met zijn grenzeloze liefde. Amen.

22 januari 2023 (3de zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

Het is interessant om te zien dat de evangeliën het begin van Jezus' prediking in Kafarnaüm situeren.

Jezus had heel goed rechtstreeks naar Jeruzalem kunnen gaan, naar het religieuze epicentrum van zijn tijd.

Hij had naar de hoofdstad kunnen gaan,

dicht bij de macht, naar de tempel, dicht bij degenen die beslissen... Nee.

Jezus begint op een kruispunt, een handelsplaats. Een heidense plaats.

Een plaats waar culturen zich vermengen.

Een plek waar alles samenkomt. Een grote bazaar...

Hij gaat niet naar de Wetstraat, maar naar het schipperskwartier.

In het Frans betekent "een Kafarnaüm" bovendien... "een rommeltje"!

Op existentieel niveau richt Jezus zich tot ons en preekt hij op onze innerlijke plaatsen waar alles door elkaar loopt, waar we niet helder kunnen zien. Het Evangelie —als het iets te zeggen heeft— spreekt vooral tot ons wanneer we niet helder kunnen zien. Als alles in ons in de war is, rommelig, op psychologisch, emotioneel en existentieel niveau.

In Kafarnaüm begint Jezus zijn openbaar werk. Om hem te beschrijven gebruikt het evangelie drie essentiële werkwoorden die zijn hele missie —maar ook de onze— samenvatten. Jezus kondigt aan. Jezus leert. Jezus geneest. "*Jezus trok door heel Galilea; Hij onderwees in hun synagogen, verkondigde het evangelie van het Koninkrijk, en genas elke ziekte en kwaal onder het volk.*"

Jezus volgen is dus deze drie dimensies onder woorden brengen.

We moeten eerst allemaal *verkondigen* wat goed is.

Niet in de eerste plaats een inhoud.

Maar om door ons leven en ons vertrouwen te laten zien dat er een goddelijk mysterie is dat ons overstijgt.

Wij moeten allemaal aan de buitenwereld bekendmaken en laten zien wat er van binnen wordt beleefd

Maar als we moeten zeggen wat we denken, moeten we ook... *denken* wat we zeggen.

Nadenken over wat we aankondigen... en publiceren.

Wij kunnen geen dingen aankondigen zonder er in ons hart over na te denken. Er kan geen geloofsverkondiging zijn zonder inzicht in het geloof, zonder pedagogie, zonder het geduld van het luisteren en de dialoog. Als wij het evangelie op een doordachte manier verkondigen, dan kunnen wij mensen genezen in de diepe zin van het woord: hen weer doen geloven in zichzelf en in anderen. *Verkondigen, onderwijzen en genezen* zijn dus nauw met elkaar verbonden!

Deze zondag sluiten we de week van gebed voor de eenheid van de christenen af! En we moeten toegeven dat er wel degelijk tegenstellingen tussen de kerken bestaan. Sommigen zijn missionair, ze willen aankondigen... ten koste van onderwijs en bezinning. Sommigen willen genezen, sociaal werk doen, soms ten koste van een intellectuele dimensie... En sommige kerken, zoals de onze, willen onderwijzen, soms ten koste van een woord dat zorgt, dat niet oordeelt...

Als we het over eenheid hebben, is het misschien in de eerste plaats een kwestie van onze *innerlijke eenheid* tot stand te brengen, alvorens te proberen de eenheid van de christenen ideologisch te realiseren. Het gaat erom onze *eenheid* te maken. Anders gezegd, het gaat erom te verkondigen wat goed is, te onderwijzen wat waar is, en ervoor te zorgen het goede te doen.

Zoals jullie weten, noemt Plato in een van zijn dialogen de drie filters van Socrates: de voorwaarden om te kunnen spreken! Dit zijn *waarheid, nut en goedheid*. De essentie bestaat erin om alle drie de dimensies tegelijkertijd te combineren...

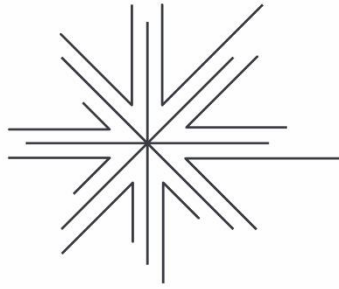
Hoe vaak vertellen we iemand niet de waarheid,
...zelfs als het niet goed is?

Hoe vaak proberen we niet goed te zijn,
...zelfs als we diep van binnen niet waar zijn?

Hoe vaak willen we niet nuttig zijn,
...als wat we doen niet goed is?

Laten we ons deze cruciale vragen stellen:
als we de waarheid vertellen, is dat dan nuttig en goed?
Als we proberen vriendelijk te zijn, zijn we dan eerlijk en oprecht?

Aan het begin van zijn prediking
verkondigt, onderwijst en geneest Jezus.
Hij doet het ware, het goede, het juiste.
Drie sleutels, drie criteria voor een succesvol leven volgens het evangelie.
Ik wens jullie allen een heel mooi jaar 2023! Amen.

29 januari 2023 (4de zondag van het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Misschien kent u ‘Loslopend wild’ wel. Twee van mijn favoriete personages uit dit Tv-programma zijn “bomma Berchem” en “bomma Wilrijk”, twee grootmoeders die elkaar de loef proberen af te steken om beter te staan bij de kleinkinderen. En hoe we het ook draaien of keren, we hebben allemaal wel een beetje van die “bomma – of bomp – Berchem of Wilrijk” in ons. Een lichte vorm van jaloezie, een drang tot wedijver... het is o zo menselijk. Die persoon is wel heel dik met iemand bij wie ik eigenlijk op een goed blaadje zou willen staan – en meteen vind ik hem of haar al minder sympathiek. Deze of gene kan het wel heel goed uitleggen, met veel grappen – spontane reactie: pas maar op jongen of meisje, ge zult u niet overal kunnen uitkletsen. Een collega boekt een professioneel succes – ik feliciteer hem of haar, maar het is niet van harte. Enzovoort, enzovoort. De kerkvaders en de middeleeuwse theologen wisten goed waar deze jaloerse, nodeloos competitieve drang van de mens vandaan komt: deze wortelt in de *superbia*, de trots of de hoogmoed, de moeder of vader aller zonden. De moeder of vader aller zonden, want het is de zonde die de engel Satan ten val bracht: uit trots dacht hij immers zo groot te kunnen worden als God zelf, en zelfs groter, hij dacht God van de hemeltrone te kunnen stoten. De moeder van alle zonden, zodat de heiligen die deze overwonnen hebben – zoals Franciscus van Assisi – in de kerk in het bijzonder vereerd worden. Franciscus had elk greintje hoogmoed uit zichzelf gebannen, wilde op

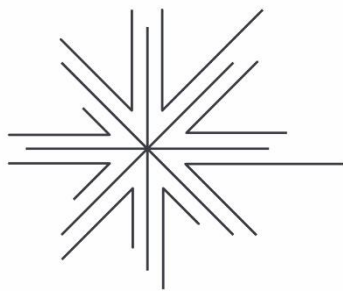
geen enkel punt “meer” of de “meerdere” zijn, maar enkel “minder” of de “mindere”, en de broeder worden van de allerminsten. En net daarom ontvangt hij, paradoxaal genoeg, vandaag verering in onze kerk.

Die paradox van *less is more* heeft Friedrich Nietzsche in de negentiende eeuw aangeklaagd: hij stelde dat door van de zwakken de sterken te maken, het christendom in de eerste eeuwen de heersende Grieks-Romeinse cultuur op z'n kop had gezet, u weet wel, cultuur van atleten en soldaten. Zo heeft het christendom niet enkel een omkering van waarden, maar zelfs een waardenverlies teweeggebracht, aldus Nietzsche, want sterkte wordt niet meer gewaardeerd voor wat het is. Het zijn de slaven die het nu voor het zeggen hebben. En sommige christenen vandaag zijn het eigenlijk met Nietzsche eens. Zij zouden wat graag een Hercules- of Rambo-versie van Jezus willen, een gespierd christendom, *muscular Christianity*, een christendom dat ons opnieuw identiteit geeft en een wal kan opwerpen tegen alle vreemde, als bedreigend ervaren invloeden.

Als wij de Schrift vandaag lezen, is dit echter geen optie. Sint Paulus, wiens bekering we deze week vierden, spreekt duidelijke taal: wat voor de wereld dwaas, zwak, van geringe afkomst is, net dat heeft God uitverkoren. Maar Hij heeft dit niet gedaan om het zwakke te verheerlijken, uit ressentiment tegenover het sterke – nee, hier heeft Nietzsche de Schrift niet goed begrepen. Jezus is niet afgedaald tot in het diepste van ons menszijn, met z'n lijden en dood, om dit lijden en die dood te verheerlijken, als zijnde op zich waardevol. Nee, Hij is tot daar afgedaald, God heeft zichzelf tot daar ontledigd, om ons te laten zien dat er ook doorheen en voorbij lijden en dood een weg ten leven is, een weg die ons geopend is door Jezus' verrijzenis. Het christendom is geen doloristische godsdienst, maar daarentegen één die volop kiest voor het leven, wars van lijden en dood.

God heeft een omkering der waarden tot stand gebracht in Jezus, jazekeer, maar dus niet om in de plaats van sterkte nu zwakte te verheerlijken. Gods doel was dat hierbij niemand meer zich zou roemen op zichzelf, aldus Paulus. Op zovele punten wil de mens stiekem de beste zijn, als het moet ten koste van anderen. De jaloezie, de concurrentiedrift, de trots, de *superbia* zit in ons allen. Ook bij de armen en de zwakken, niet enkel bij de *Wolf of Wall Street*. Maar dat God mens is geworden, en

zo onze mensheid van binnenuit heeft verlost, daar heeft niemand van ons verdienste aan. Daar kan niemand van ons zich op beroemen. Dat kan door geen heerser geclaimd worden. Maar dat is zoals de heilige Augustinus zei: *gratia gratis data*, genade gratis en voor niets gegeven, van God uit liefde voor de mens. En van die genade mogen wij zo meteen tijdens deze eucharistie getuigen zijn. Amen.

12 februari 2023 (6de zondag van het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Jezus zegt ons: 'Behandel anderen zoals gij wilt dat zij u behandelen.'
en In de eerste lezing zegt De profeet Jezus Sirach:

'Wanneer gij wilt, kunt gij de geboden onderhouden.'

'Wanneer gij wilt': je bent dus ook vrij om niet te willen.

Ik ben niet gekomen om Wet en profeten op te heffen maar om de vervulling te brengen. We mogen blij zijn dat er wetten zijn, maar beleef deze wetten niet op een letterlijke manier.

Probeer de geest van de Wet na te volgen

Geboden zijn een zaak van het hart en niet van het uiterlijk.

Niet voor niets zegt Jezus:

'Zalig de zuiveren van hart, want zij zullen God zien.'

Wie niet zuiver is van hart, kan God dus niet zien, en kan dus ook niet handelen naar het voorbeeld van God.

Eigenbelang, geweld, haat wordt niet geduld. God is alleen maar liefde,

Alleen maar liefde. Vandaar ook dat Jezus het ook zo aanhaalt op

het einde van het Evangelie: 'Uw ja moet ja, en uw nee moet nee zijn.'

Hoe goed is het wanneer ons woord betrouwbaar is.

Dat wie ja zegt het ook meent en het opvolgt.

Wat Jezus zegt over ons ja en ons neen, dit heeft hij zelf beleefd.

Daardoor mocht de apostel Paulus over Jezus deze mooie uitspraak doen: Jezus was niet 'Ja en Neen.' In Hem was slechts 'Ja' (2 Kor. 1,19).

Beste vrienden, is mijn ja tegen God ook een echt ja?

Leef ik dus zoals Jezus het mij leert met deze woorden:

Bemin God boven al en bemin uw naaste zoals uzelf?

Is liefde in mijn leven de enige vaste waarde? Niet alleen liefde voor mezelf, maar ook voor God en voor mijn medemensen. Of laat ik me leiden door andere waarden? Kan ik ook heel boos zijn omdat ik mijn zin niet krijg.

Of ontrouw in mijn relatie of egoïsme of eigenbelang of andere kwade eigenschappen. Inderdaad vrijheid van doen en denken is wel een heel mooi geschenk dat God ons bij de schepping heeft gegeven. Vergeet niet dat vrijheid in de eerste plaats gericht is op een menswaardig bestaan voor iedereen. In heel veel landen kennen ze dit helemaal niet.

Een vrijheid ver weg van ruzie, egoïsme, ontrouw en meer van die dingen die gelijk welke relatie en gelijk welke gemeenschap kapot maken.

We kunnen ons zeker deze vraag stellen:

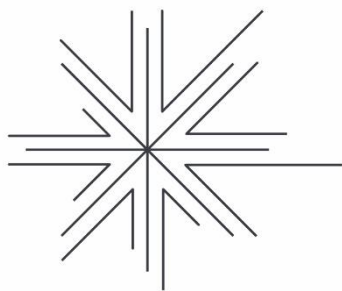
Zijn we echt goed bezig? Hebben we voldoende aandacht en respect voor onze medemensen. Hebben we een luisterend oor en een warm hart.

Goed, eerlijk en oprecht zijn, zijn heel goede eigenschappen van ons.

God verplicht ons helemaal niet om kwaad te doen, oneerlijk te zijn, of om anderen te veroordelen enzovoort. Want Hij is alleen maar liefde.

Laten we bidden dat zijn Geest van liefde ons in heel ons doen en denken begeleidt, zodat de wereld en de maatschappij kunnen meegenieten van onze vrijheid. Een vrijheid die in de eerste plaats gericht is op een menswaardig bestaan voor iedereen.

Een oud Iers gezegde is hier zeker op zijn plaats:
‘De hulp van God is dichterbij dan de deur

19 februari 2023 (7de zondag van het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Een man had een nieuwe job en mocht voor de eerste keer op zakenreis. Toch een beetje bezorgd om zijn gezin enkele dagen achter te laten, neemt hij zijn oudste zoon bij zich, een knaap van een jaar of tien. Hij vraagt hem om in zijn afwezigheid de verantwoordelijkheid te dragen, zijn taken over te nemen, te handelen zoals de *pater familias* zelve. De zoon, die zich bewust schijnt van de ernst van de zaak, aanvaardt. Eenmaal terug van zakenreis, vraagt de man zijn echtgenote hoe ze het hebben gesteld. Zij antwoordt dat hun zoon zich toch maar bizar had gedragen: na elke dag een uitgebreid ontbijt te hebben genomen, had hij zich teruggetrokken in de voorkamer, naar luide muziek geluisterd en niks anders gedaan dan de krant lezen. Verwonderd blijft de vader achter, zich afvragend of zijn zoon zijn opdracht misschien iets te letterlijk had genomen...

In het evangelie van vandaag, het vervolg van de Bergrede, krijgen de Israëlieten van Jezus eenzelfde opdracht: kijken naar hun hemelse Vader, naar wat Hij doet en wie Hij is, en dit vervolgens omzetten in hun eigen leven. Deze opdracht moeten we begrijpen tegen de achtergrond van wat we reeds eerder hoorden uit de Bergrede, herinner u de familieviering in de crypte twee weken geleden: toen riep Jezus zijn toehoorders op “zout der aarde en licht der wereld” te zijn. Diegenen in Jezus’ publiek die daarbij gedacht hebben dat hen aldus een geprivilegieerde, chique positie toekwam, komen nu bedrogen uit. “Zout der aarde en licht der wereld” zijn vraagt om een geëngageerde

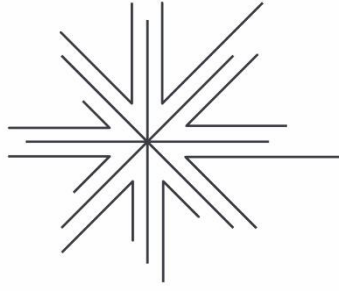
levenshouding. Om terug te komen op ons verhaaltje: het volstaat niet om met je benen omhoog in de zetel te gaan zitten, maar er is werk te doen, hand aan de ploeg.

Het pad dat Jezus uitstippelt is niet zonder gevaar. Het Israël van zijn tijd werd bestuurd door de Romeinen, niet-Joden, die het land financieel uitmolken. Sommige Joden werkten met hen samen om zichzelf te verrijken, en vergrootten zo de klassenverschillen. Andere Joden gingen over tot verzet, namen de wapens op, het geweld escaleerde. Het is tegenover al deze vormen van onrecht dat Jezus een nieuwe gerechtigheid presenteert, die herstel brengt, mensen weer opricht, een weg voorwaarts toont. Niet “oog om oog, tand om tand” – een oud rechtsbeginsel dat de bedoeling had om de escalatie van geweld te voorkomen – maar een radicale uitweg uit het geweld, geen wraak maar verzoening, een doorbraak die de weerspiegeling is van de verbluffende onmetelijkheid van Gods liefde.

In tegenstelling tot de vader uit ons verhaaltje geeft Jezus ons drie concrete voorbeelden van een leven volgens Gods gerechtigheid. Vooreerst de linkerwang aanbieden wanneer men op de rechterwang wordt geslagen. Iemand op de rechterwang slaan betekent bijna altijd met de rug van de hand, dit is dus niet zomaar een slag van geweld maar een van vernedering. De andere wang aanbieden betekent dan de spiraal van geweld doorbreken, de andere uitdagen je niet als een stuk vuil, maar als een gelijke te behandelen. Ten tweede zowel onderkleed als bovenkleed geven. Stel u voor dat u voor de rechtbank moet verschijnen omdat u schulden hebt. Voor u staan uw schuldeisers, die erop belust zijn u “uit te kleden”. Geef hen uw beide kledingstukken, wat in die tijd voor de armsten wilde zeggen: sta naakt voor hen. Uw naaktheid zal hen beschamen over wat ze aan het doen zijn. Ten derde, wanneer iemand u vordert om één mijl mee te gaan, ga er dan twee mee. Hiermee had Jezus de Romeinse soldaten voor ogen, die Joodse burgers konden opeisen om hun zware bepakking te dragen. Maar stel nu eens dat je de ransel verder draagt dan je eigenlijk moet. De legionair zal verbaasd staan over deze gratuiteit, waar anderen broeden op gewelddadige wraak.

Ondanks druk en provocatie, ondanks je eigen woede en frustratie, Gods onuitputtelijke liefde aanwezig stellen. Is dit gemakkelijk? Nee. Maar

Jezus vraagt van ons niet wat Hij niet zelf gedaan heeft. Deze evangeliepassage is een blauwdruk van zijn eigen menselijke leven, en daarmee een uitnodiging voor het onze. Werd Hij beledigd? Hij reageerde niet. Werd Hij op verraderlijke wijze ondervraagd? Hij antwoordde even raadselachtig als humoristisch. Werd hij geslagen? Hij incasseerde. Werd het zwaarste stuk Romeinse uitrusting op zijn schouders gelegd, het kruis? Hij droeg het zelf tot de plaats van zijn executie. Werd hij aan het kruis genageld? Hij bad voor zijn beulen, die niet wisten wat ze deden. Meer dan een moraliserende toespraak tot en over ons, gaat de Bergrede over Jezus. Hij nodigt ons uit naar God te kijken, en “volmaakt te zijn zoals Hij volmaakt is”. Wanneer we dat doen, zullen we meer en meer begrijpen dat we eigenlijk naar Jezus moeten kijken, Emmanuel, God-met-ons. Hem moeten we achterna. Amen.

22 februari 2023 (Aswoensdag)

Francis Akkara o.p.

Maar als gij bidt, ga dan in uw binnenkamer, sluit de deur achter u en bid tot uw Vader, die in het verborgene is

Beste broeders en zusters

Nog niet zo lang geleden vierden we Kerstmis, en nu staan we plotseling voor de deur van de vastentijd. Vandaag is het Aswoensdag, en eerlijk gezegd brengt dit seizoen mij veel verdriet en somberheid. Het zou een moment van aanvulling moeten zijn voor onze geestelijke reis, maar op de een of andere manier stelt het nooit teleur met zijn emmer vol schuldgevoelens. Het is een seizoen waarin we denken aan de kruisdood van onze lieve Heer Jezus, maar elke eucharistie herinnert ons aan zijn kruisdood. Waarom dan deze droefheid nu we de vastentijd ingaan? Aswoensdag heeft een negatieve reputatie. Elk jaar heeft het begin van de vastentijd een minder bemoedigende boodschap. We worden eraan herinnerd dat we uit stof zijn gemaakt en tot stof zullen terugkeren als we as op ons voorhoofd krijgen. Maar de uitdrukking "terugkeren tot stof" klinkt niet bepaald bemoedigend. In onze liturgie en gebeden denken we niet graag aan de dood, laat staan dat we die vieren.

Hoewel de boodschap van Aswoensdag op het eerste gezicht gericht lijkt op de dood, blijkt bij nadere overweging dat het meer over leven dan over dood gaat. Er is aandacht voor de menselijke ervaring aan deze en de volgende kant van de dood. Mens zijn is een kracht en een zwakte, en

Aswoensdag is een gelegenheid om na te denken over onze persoonlijke gebrokenheid op een manier die ons gezondheid, standvastigheid en vertrouwen kan brengen. Natuurlijk, ook al kan het leiden tot een ontmoeting met God, gebroken zijn is nooit het bedoelde resultaat. Niemand van ons wil ooit tekortschieten, mislukken of zich "minder dan" voelen. Toch doen we dat vaak wel. Een andere uitdrukking voor dit soort gebrokenheid drukt onze identiteit uit als onvolledige individuen, en kwetsbaarheid beschrijft dat woord.

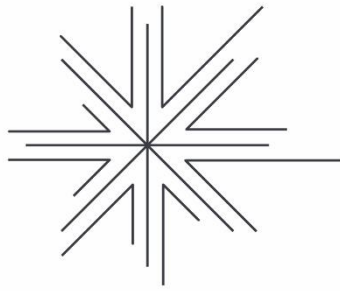
Open en bloot zijn is wat het betekent om kwetsbaar te zijn. Door onze kwetsbaarheid kunnen anderen de zwakkere, minder aantrekkelijke kanten van onszelf zien. Heb je ooit iemand om hulp gevraagd? Door je bereidheid je gebreken te delen, ben je kwetsbaar gebleken. Ben je ooit verliefd geweest op iemand anders? Je hebt jezelf blootgesteld aan de mogelijkheid dat de ander misschien niet hetzelfde voor jou voelt.

Heb je ooit iets nieuws geprobeerd voordat je zeker wist dat het zou lukken? Je was kwetsbaar omdat je erkende dat falen een serieuze mogelijkheid was. Heb je ooit een vijand kunnen vergeven? Daardoor ben je blootgesteld aan de mogelijkheid van verdere schade. Maar soms hebben we geen controle over het soort kwetsbaarheid dat we doormaken. Ook duwt het leven ons geheel tegen onze zin in gebrokenheid.

Wanneer onze beste vriend ver weg verhuist, ons kind van school gaat, we een affaire ontdekken, of wanneer de uitslag van de bloedtest positief is, komen we in een verschrikkelijke, angstaanjagende kwetsbaarheid terecht. We zouden in geen miljoen jaar kiezen voor deze of andere obstakels die ons worden toegeworpen Jezus sprak uitgebreid over deze bijzondere kwetsbaarheid. Hij stelde dat het ervaren van het goddelijke kan gebeuren terwijl men zwak is, zachtmoedig, of verdriet of vervolging ervaart, zoals in de zaligsprekingen. Dat hoeft niet te betekenen dat we ons zacht en zachtmoedig gedragen of ons uitdrukken als iemand die met een diep verdriet van binnen rondloopt om de goddelijke tussenkomst te ervaren. Door oprecht onze tekortkomingen, moeilijkheden en lijden te aanvaarden, laten we Gods genade zijn mysterieuze wonder in ons leven werken. We moeten ons meest authentieke, fijnste zelf binnengaan door de deur van de kwetsbaarheid.

Om onze gebrokenheid te erkennen, moeten we kwetsbaarheid omarmen. Het stof van Aswoensdag is een krachtige herinnering aan de kwetsbaarheid die in de menselijke spiritualiteit besloten ligt. Wij benaderen Aswoensdag maar al te vaak met een depressieve liturgische houding, en het wordt meestal gezien als een zwarte vlek op de familie van sombere feestdagen van de liturgische kalender. Maar zo bezien is het eenvoudig om de mooie oproep over het hoofd te zien om onze gebreken te erkennen, onze zwakheden te aanvaarden en de handen ineen te slaan met hen die onze zwakheden en zwakheden delen, omdat alle anderen dat ook doen.

God is bereid ons meer dan ooit heel te maken door onze wonden te helen. Aswoensdag herinnert ons eraan ruimte te maken zodat de goddelijke dialoog zijn heilige wonder in ons kan uitvoeren. Laat de as van de vastentijd vooruitlopen op de groene en spreidende wijnstok van Pasen, waardoor wij door Christus worden verwelkomd in de vreugde van Gods koninkrijk. Amen.

26 februari 2023 (Eerste zondag van de Vasten)

Didier Croonenberghs o.p.

De vastentijd wordt vaak voorgesteld als een eenvoudige tijd van herbronning, van teruggaan naar de basis... Een beetje zoals een dieetperiode, van het afslanken van het ego! Een kleine kuur —en een tijd van afzondering— om verleidingen te vermijden en met Pasen herboren te worden! Dit is niet helemaal fout, maar het is veel te simpel. Het heeft zelfs iets potentieel pretentieus alsof de genade van Pasen “verdiend” zou moeten worden!

Ik weet niet of u heeft gelet op de verschillende locaties van de verzoeken die we hebben gehoord. Ze zijn niet willekeurig gekozen.

In het evangelie worden de verzoeken van Jezus ervaren in de woestijn, maar ook in de Heilige Stad en op de berg. In de bijbelse symboliek zijn dit juist plaatsen van ontmoeting met God, plaatsen waar het heilige zich openbaart...

In het evangelie van Mattheüs bevinden de verzoeken zich dus niet op neutrale plaatsen, ver van het heilige, ver van God. De evangelist plaatst de verleider precies daar waar de mens gewend is God te zoeken: in de woestijn, in de heilige stad, in de tempel: daar waar wij misschien denken dichter bij Hem te zijn...

Is het niet wanneer mensen “Heilig” van iets overtuigd zijn dat ze in de verleiding komen? En is het niet wanneer een “heilige” overtuiging macht krijgt zoals in de politiek en in de religie, dat ze een ‘slang’ wordt en de mens verleidt?

Moet het evangelie dan niet eerder 'een uitweg uit de religie' zijn? Een bevrijding van 'heilige overtuigingen' of zelfs van het 'heilige' tout court, zoals Gauchet stelt?

Ik zeg niet dat we moeten vasten van onze godsdienst, van onze kerk, niet meer naar de dominicanen komen en onszelf in quarantaine moeten plaatsen. Nee.

Maar de hele dubbelzinnigheid van de verleiding is te geloven dat men niet verleid kan worden... Dit is het werk van de slang. Verleiding ontwikkelt zich juist op de plaatsen die wij idealiseren, bij de mensen die wij bewonderen, op onze plaatsen van heiligheid, daar waar we ons comfortabel voelen en veilig wanen...

Is het niet vaak zo dat wanneer wij ervan overtuigd zijn dat een relatie solide en onverwoestbaar is, dat wij denken onze geliefde volledig te kennen dat deze ons ontglipt en wij ons eenzaam voelen?

Is het niet vaak zo dat wanneer we zekerheden hebben over onszelf of over God— onze geliefden er zijn om ons eraan te herinneren dat deze zekerheden illusoir zijn en dat we zo worden teruggebracht tot onze kwetsbaarheid?

Dit is misschien het ingewikkelde maar ook het inspirerende van de lezingen van vandaag. Ze nodigen ons uit om te strijden tegen alle pogingen tot beheersing, tot zekerheid... Ze nodigen ons uit om ruimte te maken voor gebrek. Dit is de strijd die Jezus heeft gewonnen in de woestijn, in de heilige stad en op de berg. En dit is misschien waar het om gaat in onze vastentijd.

Het gaat erom -sta mij toe het schijnbaar tegenstrijdig te stellen- op alle plaatsen waar we hopen verzadigd te worden —daar juist te vasten, zich juist te onthouden van het verlangen om verzadigd te worden!

Met deze sleutel nodig ik u uit om alle plaatsen waar u leeft opnieuw te bekijken.

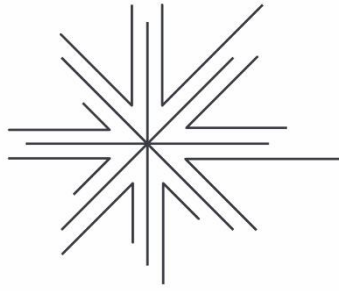
Op uw werk? Het gaat om het vasten van het verlangen volledig tevreden te zijn

In een relatie? Het gaat om het vasten van het verlangen om volledig gelukkig te zijn!

Met God? Het gaat om het vasten van het verlangen om volledig voldaan te zijn!

De teksten van vandaag hebben iets radicaals: het is niet de plaats die heilig is. Het is de mens. Niet de tempel of de kerk. Niet de religie of de berg. Het is het menselijke dat heilig is, als het waar en kwetsbaar is.

Moge de vastentijd ons helpen het gemis, de leegte in ons te verwelkomen, zodat we in die leegte God kunnen ontvangen zodat het als een leeg graf wordt, waar met Pasen een belofte zal worden gedaan. Amen.

5 maart 2023 (Tweede zondag van de Vasten)

Didier Croonenberghs o.p.

Misschien heb je voor je plezier of uit nieuwsgierigheid eens een beroemd kort verhaal gelezen, zoals dat bijna 100 jaar geleden geschreven werd door een Praags auteur.

Het is het verhaal van een man, Gregor Samsa, die op een ochtend wakker wordt en ontdekt dat hij een monsterlijk insect is geworden! Dat verhaal is uit het boek van .. Kafka's metamorfosen !

Een kort verhaal —zeer symbolisch— over de existentiële en sociale val van een gewoon mens, die het absurde ontdekt, het gebrek aan betekenis in zijn leven accuut ervaart alsook de verandering in de manier waarop anderen naar hem kijken.

In zekere zin is Kafka's metamorfose precies het tegenovergestelde van het verhaal van de gedaante-verwisseling op de berg dat we zojuist gehoord hebben. Een gedaante-verwisseling manifesteert zich wanneer onze ogen verder willen zien, kijkend naar de ander voorbij alle schijn!

Als ik mezelf deze vergelijking permiteer, is dat omdat in het Evangelie van vandaag het Griekse woord voor wat wij gedaante-verwisseling noemen *metamorphè* is, metamorfose! Het is de metamorfose van Jezus op de berg. De metamorfose van Jezus is de openbaring van Jezus zoals hij is.

Is het op de berg niet allereerst de blik van de leerlingen die verandert? Petrus, Jakobus en Johannes, die terzijde staan, treffen geen "nieuwe

Jezus" aan, ook al schijnt Hij schitterend, almachtig, bovenmenselijk. Integendeel, ze kijken met een totaal andere blik naar Hem en geven Hem daardoor een nieuw gezicht....

Deze leerlingen kijken anders naar Jezus vanwege één aspect dat hun hele visie verandert: de verrijzenis die —in dit Matteüs' evangelie— Jezus zojuist heeft aangekondigd. Na deze openbare aankondiging kunnen de leerlingen niet anders dan hun visie te veranderen volgens deze sleutel: de sleutel van de verrijzenis.

Wat we dus misschien opnieuw moeten leren is de kracht van onze *blik* te ontdekken. Natuurlijk betekent dit niet dat we onszelf moeten voorliegen of naïef alles als rooskleurig zien. Maar de manier waarop we naar mensen en onze verhalen kijken zegt dikwijls meer dan woorden. De manier waarop we naar mensen kijken vormt onze wereld en de werkelijkheid die ons omringt. Een liefdevolle blik maakt iemand geliefd.

Uiteindelijk heeft een gezicht alleen betekenis en bestaat het volledig voor de ogen en door de ogen van het hart die ernaar kijken. Natuurlijk zijn er de blikken van angst, van achterdocht, die staren, die misvormen. Maar er zijn ook al die blikken die de wereld en anderen van gedaante doen veranderen, die anders en verfrissend naar het leven kijken, met luciditeit, diepte, intelligentie en welwillendheid.

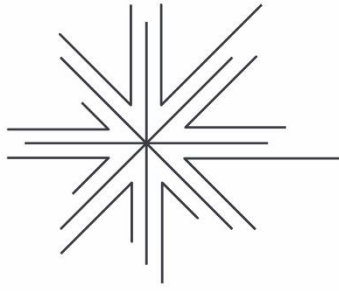
Dus misschien nodigt het verhaal van de gedaante-verwisseling ons uit om Jezus niet alleen te zien als een verlichte mens, maar misschien om God in hem te zien, de bron van alle licht? Om Hem niet te zien als een profeet van God, zoals Elia, maar als de God van de profeten; niet als een mens van de wet, zoals Mozes, maar als de wet van de mens....

En als God voor ons vele gezichten heeft, dan is dat omdat wij vele manieren hebben om naar Hem te kijken. Maar om Hem werkelijk te zien, zoals de leerlingen, moeten we een onbekende weg inslaan. Het gaat erom, net als Abraham, het land van onze stellige zekerheden en onze heilige overtuigingen te verlaten.

En ook onze voorstellingen van Hem achter ons te laten, de geruststellende en gebruikelijke beelden van God te verlaten.... de religie te verlaten die ons bekend is en ons bescherming geeft....

Dus datgene verlaten wat ons een veilig gevoel geeft, om, onder de vele gezichten van God, diegene te ontmoeten die werkelijk zin en betekenis geeft aan ons leven, die altijd weer een andere mogelijke weg opent, een gedaante-verwisseling op wie we opnieuw ons vertrouwen kunnen stellen.

Het gaat er dus om met de ogen van God naar de wereld te kijken. Amen.

12 maart 2023 (3de zondag van de veertigdagentijd)

Dries Ghesquiere o.p.

Een bron van leven en een goede ontmoeting (Joh 4,5-42)

Lieve mensen,

Het evangeliieverhaal dat ik zojuist gelezen heb is toch wel heel speciaal. Jezus vraagt te drinken aan een Samaritaanse vrouw. Dat is heel uitzonderlijk. Hoe kan een Joodse man aan een Samaritaanse vrouw te drinken vragen. Dat was toen helemaal niet de gewoonte. Joden willen immers niets met Samaritanen te maken hebben, want dat zijn heidenen volgens hen. En mannen praten in het openbaar zeker niet met een vrouw. En daarbij gebruikt Jezus een taal die de vrouw helemaal niet begrijpt. Hij vraagt eerst water uit bron en dan zegt Hij dat Hij zelf levend water had gegeven als zij Hem om water had gevraagd. Maar wat is levend water? Jezus weet het wel maar de vrouw weet dat niet.

Het levende water is de aandacht die men heeft voor alle mensen. Jezus bedoelt daarmee de Blijde Boodschap van liefde, vrede, vreugde en samenhang. Deze vrouw kan dat niet weten maar toch zien we in het verloop van het verhaal een merkwaardige evolutie in haar aansprekingen.

Eerst noemt ze Jezus een Jood, daarna spreekt ze Hem aan met 'Heer' en noemt ze Hem een profeet, en ten slotte sluit ze niet uit dat Hij de Messias is. En om het helemaal af te maken, wordt ze zelfs zijn eerste missionaris: ze rent naar de stad en vertelt enthousiast aan haar stadsgenoten dat

ze misschien de Messias ontmoet heeft. En zo wordt die Samaritaanse vrouw met haar duister verleden niet alleen een voorbeeld voor haar stadsgenoten, maar ook voor ons, want ook wij zijn vaak zoekende en onzekere mensen die steun moeten vinden in het geloof van onze medemensen en in de woorden die God in de vieringen tot ons spreekt. Jezus heeft duidelijk een totaal andere manier om mensen te ontmoeten. Voor Jezus is iedereen kind van God. Jezus presenteert zichzelf als “levend water”. Zo begint de Samaritanse vrouw stilaan te begrijpen wat háár diepe dorst is. Jawel, het “Levende water”.

Jezus gaat in dialoog en deelt zijn goed nieuws met anderen, dat is wat in een goede ontmoeting gebeurt. Jezus heeft het ook over Gods aanwezigheid en maakt duidelijk dat niet de plaats van aanbidding belang heeft maar wel de wijze waarop.

Jezus kijkt naar de concrete mens en luistert met heel zijn hart, in dit geval naar deze niet zo onberispelijke vrouw. Hij biedt zich aan als de Messias!

De vrouw is onder de indruk, zij wordt zijn ambassadrice, de eerste apostel. De achterdochtige Samaritaanse wordt van vragensteller tot verkondigster tot getuige! En ook de anderen ontmoeten Jezus, zij verwerven uitzicht door inzicht én geloof. Als wij onze vooroordelen t.o.v. anderen laten varen zullen we verbaasd zijn over de verborgen kwaliteiten en geestdrift die we kunnen ontmoeten. Als je uit een put leeft dan zoek je de liefde, dan zoek je erkenning, dan zoek je aandacht. Als je uit een bron leeft, dan ga je zelf liefhebben, dan ga je het goede in anderen erkennen, dan leef je mee met anderen. Velen leven vanuit een put. Daarom zijn velen uitgeput.

Jezus biedt zich aan als bron van levend water, wie in hem durft te geloven leeft uit een bron. Elke goede ontmoeting vraagt om een engagement, om openheid en kwetsbaarheid. Opdat er “contact” zou zijn, verwoordt dichter Marinus van den Berg het zo:

Jij keek mij aan; ik voelde mij vrij.
Jij drong je niet op; ik voelde de ruimte in mij groeien.
Jij kwam niet te dichtbij, jij bleef niet te ver weg.
Jij liet mij 'ik' zijn, jij bracht me thuis bij mijzelf.

Zo kon ik je vertellen, wat ik voelde,
wat ik dacht, waar ik mee vocht.

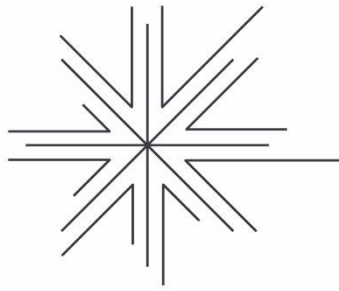
Zo kwam ik op verhaal.

Toen jij weg was, wist ik: 'er was contact'.

Jouw zijn gaf mij een 'wij'-gevoel.

Ik voelde verbinding.

(Marinus van den Berg)

19 maart 2023 (4de zondag van de vasten)

Didier Croonenberghs o.p.

*“Tot een oordeel ben ik in deze wereld gekomen,
opdat de niet-zienden zouden zien
en de zienden blind worden”*

Misschien heeft u al gehoord van het boek “La disparition” (De Verdwijning). Een boek van 300 bladzijden, op het eerste gezicht heel normaal. Het is eigenlijk een bijna onleesbaar boek... vooral als u de belangrijkste leessleutel kent. De briljante auteur, Georges Perec, schreef het zonder ooit de letter "e" te gebruiken. Een tour de force!

Het meest amusante is dat de literaire critici —die de sleutel tot het begrijpen van het boek niet hadden opgemerkt— het bij publicatie als een gewoon boek presenteerden. Integendeel, als je de sleutel tot het begrijpen van het boek kent, zie je duidelijk maar één ding in dit boek als je het leest: het gebrek ervan, wat ontbreekt, de letter "e"...

Het lezen van dit boek is als het lezen van ons leven. Soms missen we onze gebreken, en zijn ze licht te dragen. Maar vaak richten we ons alleen op wat we missen, op onze gebreken. Of op wat bij anderen ontbreekt. We zien wat we *niet* hebben, in plaats van te kijken naar wat we wel hebben.

De Farizeeën confronteren de blinde man met zijn verleden, zijn tekortkomingen. Zij proberen het onverklaarbare te verklaren. En ze stellen de vraag “hoe?”, een woord dat 7 keer voorkomt in de tekst. De Farizeeën beperken de blinde tot zijn gebrek, zijn handicap, ze definiëren hem door zijn tekortkomingen, ze beperken hem tot zijn verleden... “Farizeeër zijn” is

in de ander zien wat hij verkeerd of niet gedaan heeft, hem opsluiten in een vorm van schuld.

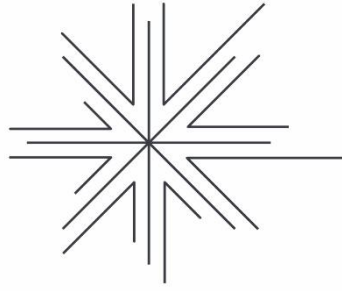
In dit evangelie stelt Jezus een heel andere weg voor, die naar de toekomst kijkt. Hij nodigt ons uit om de blindheid van ons hart te laten vallen. Zoals Adam, gevormd uit klei en verzezen uit de aarde, herschept Christus de blinde in ons; hij geeft geen gemakkelijke en eenvoudige antwoorden zoals de Farizeeën, maar komt de mensheid in onze ogen zetten, de toekomst in onze blik.

*“Als gij blind waart, zoudt gij geen zonde hebben,
maar nu gij zegt: wij zien, blijft uw zonde.”*

Laten we dus niet te snel de steen werpen naar die Farizeeën die verblind zijn door hun eigenbelang! Behoren wij niet soms tot degenen die beweren beter te zien dan anderen? Zijn er hier geen mensen die ervan overtuigd zijn dat zij de *waarheid* in pacht hebben? Door het feit zelf van deze overtuiging, blijven ze in het gemisse... Is het niet zo dat degenen die het meest therapie nodig hebben, degenen zijn die zeggen dat ze die niet nodig hebben!

Maar aan de andere kant, zijn er hier geen mensen die verloren zijn, die dat niet durven zeggen. Zij zien niet helder over zichzelf, over hun toekomst. Zij zien niet helder... en toch zijn zij “helder”, zegt Christus ons. *“Nu zijt gij licht door uw gemeenschap met de Heer. Leeft dan ook als kinderen van het licht.”* schrijft Paulus. Zelfs als wij niet helder kunnen zien —zelfs als wij geen antwoorden hebben op onze vragen— kunnen wij licht zijn voor anderen. Door onze zorgzame aandacht, die geen antwoorden biedt, maar een geliefde teder begeleidt.

Laten we vandaag onze ogen sluiten voor al die zekerheden die ons opsluiten en ons een veilig gevoel geven, om ons hart beter te openen voor het onbekende van God, die ons bevrijdt. *“Ontwaak, slaper, sta op uit de dood en Christus' licht zal over u stralen.”* Amen.

26 maart 2023 (5de zondag van de Vasten)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Heeft Jezus ooit gelachen? Volgens het sinistere personage ‘broeder Jorge’ in Umberto Eco’s roman *De naam van de roos* is het antwoord duidelijk: nee. Nee, want... het staat nergens in het Evangelie. Bijgevolg kan hij niet verdragen dat andere broeders in zijn abdij lachen. Ik zou me niet zo snel willen afmaken van deze vraag als broeder Jorge, al was het maar omdat het Evangelie best veel humor bevat. Vandaag zou ik de vraag echter willen verbreden, opentrekken. Niet enkel naar de lach van Jezus, maar naar al zijn emoties. Want vandaag – en dat staat wel zwart op wit in het Evangelie – lezen we dat Jezus huilt.

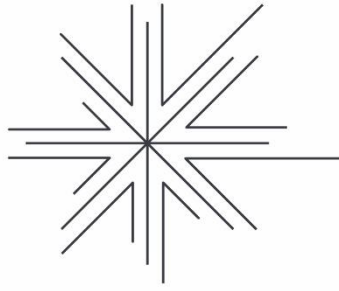
Om de tranen van Jezus te verstaan, moeten we een stap terugzetten, de zaak vanop afstand beschouwen. Wij belijden dat God in zijn Zoon Jezus mens is geworden. Mens geworden, dat betekent: met een lichaam – handen en voeten – maar ook met een innerlijk leven, dus met emoties. Blijdschap, vertedering, woede, verdriet... het is Jezus al niet vreemd. Denk maar aan zijn boosheid wanneer hij ziet hoe de commercianten de Tempel ontheiligen, het huis van zijn Vader. Of denk maar aan zijn reactie op de rijke jongeling: “Jezus keek hem liefdevol aan”. Zo’n ‘emotionele’ Zoon van God kan op zich sympathiek zijn. Maar Hij moet ook niet té veel op ons gelijken: want dan riskeert Hij even wispelturig, koleriek, hypersensitief te zijn zoals mensen dat dikwijls kunnen zijn.

Drie gedachten kunnen ons helpen uit deze impasse te geraken, tussen enerzijds de mens Jezus die volgens het Evangelie duidelijk emoties vertoont, en anderzijds de Zoon van God Jezus die zijn emoties toch moet kunnen beheersen. De eerste gedachte: wanneer Sint Augustinus de passages in het Evangelie becommentarieert waarin Jezus huilt – want dat doet Hij niet enkel om zijn vriend Lazarus, maar bijvoorbeeld ook om de zondigheid van de stad Jeruzalem – noemt Hij dit verdriet een “modulatie van Gods liefde”. Een modulatie, zoiets als “een variatie op hetzelfde thema” in de muziek. Wanneer de Zoon van God huilt, is het niet omdat Hij op het randje van een depressie staat, maar omdat Hij liefheeft. Datgene of diegene waarom Hij huilt, heeft Hij lief. Het zijn dus geen tranen van passiviteit, van “ik leg mij er bij neer”, maar wel van een beweging naar de ander toe, van liefde, van engagement, van verbinding.

Dat brengt me bij een tweede gedachte. Jezus’ tranen zijn dus geen goedkope emotie, wat gesnik en daar blijft het dan bij. Nee, Jezus is bij uitstek diegene die voorbij zijn emotie weet te gaan. Dat kan op twee manieren: ofwel door de situatie waarover Hij boos of verdrietig is te veranderen (denk maar aan de grote kuis op het Tempelplein, of de verrijzenis van Lazarus vandaag) ofwel door iets in zichzelf te veranderen, een andere houding tegenover de situatie aan te nemen. Hier kunnen we denken aan Jezus in het Hof van Olijven, die de nacht biddend doorbrengt, wetende dat Hij gearresteerd, veroordeeld en uiteindelijk gekruisigd zal worden. Jezus eist niet van zijn Vader dat de loop van wat komen gaat zal veranderen, maar vraagt dat in datgene wat komen gaat zijn wil aan die van de Vader gelijk zal zijn: “niet mijn wil, maar uw wil geschiede”, ofwel laat mijn wil opgaan in de uwe. Jezus gaat voorbij zijn eigen emoties door iets in zichzelf te veranderen.

Een derde en laatste gedachte. Niet altijd zijn wij bij machte om situaties van verdriet te deblokken, of een andere innerlijke houding ertegenover aan te nemen. Wij kunnen geen mensen uit de doden opwekken, en wanneer iemand van ons heengaat worden we soms verlamd door verdriet. Een van de mooiste passages uit het Evangelie situeert zich onmiddellijk na Jezus die zegt dat niet zijn wil, maar die van de Vader moge geschieden. God stuurt hem “een engel om Hem te vertroosten”. God is diegene die ons zo liefheeft dat Hij om ons tranen kan laten, maar

ook ons zo liefheeft dat Hij alles zal doen om ons te troosten. In het eucharistisch gebed straks zullen wij bidden dat God zijn Geest zou zenden over ons, zijn Geest die de “Vertrooster” is. Ja, in Jezus weent God. Maar in Jezus is Hij ook diegene die onze tranen wist. Zoals het boek Openbaring zegt: “Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan. En Hij, die op de troon gezeten is, zal zeggen: Zie, Ik maak alle dingen nieuw.” Amen.

7 april 2023
(Goede Vrijdag)

Francis Akkara o.p.

Vader, in uw handen beveil ik mijn geest.

Beste broeders en zusters,

Een paar dagen geleden kwam ik tijdens een wandeling door de straten een kind tegen dat mijn aandacht trok. Volgens mij was het kind nog maar net begonnen met lopen. Maar wat vooral mijn aandacht trok, was dat het jonge meisje niet alleen liep, maar ook naar zichzelf keek en vol ontzag naar haar voeten staaarde. Ze genoot van haar moment.

Het huidige moment volop beleven is belangrijk, dat hebben we allemaal wel al horen zeggen. Eén van de meest effectieve methoden om ons leven drastisch te veranderen en te handelen met genade, sereniteit, vreugde en mededogen is - leren leven in het Nu.

Ook al wordt vaak gesproken over aanwezig zijn in het Nu, is het een uitdaging om elke dag zo in het leven te staan.

Aan de ene kant, zijn we toch voortdurend in het hier en nu, ongeacht wat we voelen, denken of doen.

Maar, aan de andere kant, zouden we misschien nog beter kunnen leren om nog meer aanwezig te zijn, ongeacht hoeveel we deze vaardigheid al hebben geoefend of denken onder de knie te hebben.

Hoewel deze paradox in tegenspraak is met wat aanwezig zijn betekent, hoeven we het niet al te ingewikkeld te maken, dankzij het schattige kleine meisje.

Om ons deze levenshouding eigen te maken, is er niet één tip die de "alles omvattende en uiteindelijke oplossing" biedt.

Het is ook waar dat "in het huidige moment zijn" niet betekent dat je het verleden in de steek laat, dat je vergeet plannen te maken voor de toekomst, of dat je maar doorzeurt over hoe mooi het leven nu is. Het huidige moment kan trouwens ook verschrikkelijk, depressief, eenzaam of tragisch zijn. Maar uiteindelijk is dit moment al wat we hebben. Onze geschiedenis is slechts een herinnering, maar het gewicht van onze ervaringen heeft ons gevormd tot wie we nu zijn. Niemand van ons is een zekere, uitgetekende toekomst beloofd.

Dus kunnen we onze volle kracht als mens alleen ontdekken in het hier en nu, en kunnen we alleen leven als we hier en nu zijn. We kunnen ons enkel werkelijk verbinden met God, de oorsprong en het fundament van ons bestaan, in het huidige moment.

Op deze Goede Vrijdag, kijken we naar het kruisbeeld en staan stil bij Zijn verschrikkelijke pijn en wereldse dood. Laat ons dan proberen voorbij Zijn menselijke verdriet te kijken naar Zijn volmaakte overgave, opgaan in dat moment zoals dat jonge kind in de greep van haar eerste wandeling. Laten we geïntrigeerd zijn door het grote mysterie dat ons wordt geopenbaard.

Jezus bleef zich overgeven aan de Vader in de hemel nadat Hij aan het kruis was gestorven. Zijn overgave aan de Vader is een ongewijzigd feit. Uit onvoorwaardelijke Liefde biedt Jezus zichzelf voortdurend aan zijn Vader aan. Dat is de hemel. De hemel is de eeuwige vereniging van de Allerheiligste Drie-eenheid. De Vader geeft de Zoon in een eindeloze uitwisseling en omgekeerd. De Heilige Geest, die uitgaat van de Vader en de Zoon, wordt geïnspireerd door deze volmaakte uitwisseling van liefde tussen hen beiden.

Als gelovigen moeten wij begrijpen dat wij wortelen in deze vruchtbare grond van trinitaire liefde, die door het Lichaam van Christus aan het kruis stroomt. Het enige wat we moeten doen om stevige geloofswortels te

ontwikkelen en gunstige vruchten voort te brengen van een leven dat vitaal, levend en wakker is, is de kracht van het huidige moment erkennen.

Vandaag eindigt de wereld. Alles sterft met Jezus als Hij sterft. Ondanks alle inspanningen gebeurt de dood in stilte, zoals in veel andere gevallen. Als iemand die wij liefhebben overlijdt, verschilt dat van andere sterfgevallen, omdat hij of zij ook de wereld meeneemt. Er blijft niets voor ons over. Gewoon een leegte en verdriet dat stolt in wat we uiteindelijk ons hart noemen.

Lieve vrienden, de dag gaat voorbij. We delen dit vluchtig moment, en mensen gaan voorbij. We hebben echter nog tijd om het geschenk van dit moment optimaal te benutten.

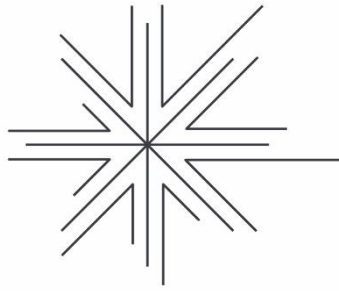
Er zijn verschillende hypothesen over waarom Jezus stierf of waarom Hij voor ons moest lijden aan het kruis. Maar laten we even stilstaan en ons afvragen: "Jezus, waarom bent U voor mij gestorven?".

Laten we zoeken naar een persoonlijk antwoord bij het overwegen van vragen zoals: Heb jij je leven voor mij opgeofferd zodat je samen met mij het verlies van een geliefde zou kunnen ervaren?

Heb je je leven voor mij gegeven zodat je met mij kon lijden toen ik faalde?
Heb jij je leven voor mij gegeven omdat je mij accepteert zoals ik ben, ondanks mijn kleinmenselijk gedrag?

Broeders en zusters, laten we Zijn dood aan het kruis in deze viering interpreteren, elke aanwezige op de voor haar of hem aangepaste manier. Door onze levenservaringen kan Christus zijn verlossingsverhaal met ons delen.

Als u dat met heel uw hart doet, mag u erop vertrouwen dat onze Vader in de hemel u zal aanvaarden zoals Hij zijn Zoon heeft aanvaard. Hij zal u het geschenk geven van zijn Drie-enig bestaan en de Heilige Geest als we Hem zien opstaan op Pasen, Zichzelf openbarend in al zijn glorie. Amen.

8 april 2023 (Paaswake)

Anton Milh o.p.

Weest gegroet, zusters en broeders, of zoals het luidt in het Grieks: *chairètè*. Onvermijdelijk dekt de vertaling niet alle dimensies van het origineel. *Traduire, c'est trahir*, zoals de Fransen zeggen. Dat is ook hier het geval: “weest gegroet” is tamelijk banaal, een wat oubollige manier om “hallo” of “goedendag” te zeggen. *Chairètè* wil echter meer zeggen, het is een woord dat iets extra in zich draagt. Het drukt vreugde en genade uit: iets als “ik ben blij, verheugd je te zien”. En zo drukt de evangelist Mattheüs met één woord de hele dynamiek uit van de Verrijzenis, of zelfs van de hele heilsgeschiedenis, de geschiedenis van God met mensen, waarvan de Verrijzenis de bekroning is. Die dynamiek zou ik willen samenvatten met drie woorden: initiatief, houden van, en surplus.

Ten eerste: God is diegene die initiatief neemt. In Genesis is Hij de Schepper, in Exodus is Hij de Redder, bij Ezechiël de Hersteller. Telkens ligt het initiatief bij Hem. Het is God die naar de mens toegaat, die op hem afwandelt. Het is God die de mens aanspreekt. In het Mattheüs-evangelie met *chairètè*: “Maria’s, wat ben ik blij jullie hier te zien!” In het Johannes-evangelie zelfs nog mooier: daar spreekt Jezus Maria Magdalena aan bij haar naam, waarop zij Hem herkent en uitroept “Rabboeni!” Het is God die de mens aanspreekt in Jezus, de historische figuur zoals Hij heeft rondgewandeld in Palestina in de eerste eeuw. Het

is God die ons, mensen van vandaag, aanspreekt in Jezus, de Verrezen Heer voor alle eeuwen.

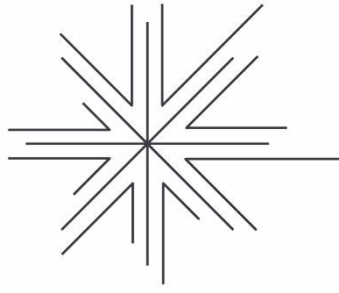
Tweede sleutelwoord: houden van. Wat God doet, doet Hij uit liefde voor de mens. Het is een liefde die op geen enkele manier verdiend is. In ons leven doen we zoveel dingen om respect of waardering te krijgen van anderen. We denken in schema's van "ik geef – opdat jij zou geven". Bij God niets van dat. Genesis vertelt hoe Hij ons heeft geschapen – dat hebben we niet verdiend. In Exodus redt Hij ons uit liefde – ook dat hebben we niet verdiend. Bij Ezechiël geeft hij ons een nieuw hart – *nota bene* nadat we ons oude hart zelf hadden doen afsterven, door de dienst van allerlei afgoden. In Christus' Verrijzenis schenkt Hij ons vergeving van onze zonden en de mogelijkheid op een eeuwig leven. Hoe zou iemand *zo iets* ooit kunnen verdienen? De reddende beweging van God naar de mens kan je niet begrijpen in categorieën van "verdienste", want dan zouden we er allen zeer bekaaid van afkomen. God redt, omdat Hij van ons houdt, dat is voor Hem motivatie genoeg.

Dat brengt mij bij het derde woord. Na "initiatief" en "houden van" heb ik nog het woord "surplus". Gods handelen met mensen wordt gekenmerkt door een surplus, door een overvloed. Iets wat je niet kan begrijpen zonder het tweede woord, "houden van", "liefde". God handelt uit liefde, en waar gehandeld wordt uit liefde, worden de grenzen van het normaal doenbare overschreden. Wanneer God de mens scheidt uit liefde, ziet Hij dat het niet gewoon goed is – zoals de rest van de Schepping – maar héél goed. In Exodus redt Hij het volk Israël niet enkel van de tirannieke farao, maar leidt hen ook naar een land van melk en honing. Bij Ezechiël plant Hij in ons zijn eigen liefde, als een stekje of een scheut, opdat het in ons tot groei en bloei zou mogen komen, opdat wij zouden liefhebben zoals Hij liefheeft. En in Jezus draagt Hij niet enkel onze menselijkheid – tot in de extremiteit van lijden en dood – maar wekt Hij ons mens-zijn op tot een nieuw en overgankelijk leven. God geeft surplus op surplus, genade op genade.

Initiatief, houden van, surplus. I – H – S. U heeft het al wel eens zien staan op de gevels van kerken, bv. de Carolus Borromeus. *Iesus – Hominum – Salvator*. Jezus, Redder van Mensen. In Jezus – en meer bepaald in zijn Verrijzenis – kent de hele dynamiek van Gods op weg gaan met mensen zijn samenvatting en hoogtepunt. In Jezus zet God de eerste stap

richting de mensheid. In Jezus toont Hij ons zijn oneindige liefde. In Jezus, door zijn Verrijzenis, toont Hij ons het surplus van die liefde. Laat ons hierom de vreugde beleven die Jezus ons toezegt, wanneer Hij zegt *chairètè*, “mens, wat ben ik blij dat jij er bent, dat jij bent”. Vreugde en dankbaarheid, want voorbij, de dagen van de Passie van de Heer. Breken nu aan de dagen van zijn Verrijzenis. De Heer is waarlijk opgestaan.

Alleluia, amen.

9 april 2023 (Pasen)

Didier Croonenberghs o.p.

Waarschijnlijk kennen jullie de *vintage* trend wel... Oorspronkelijk gold deze Engelse term alleen voor oude wijnen en whisky's.... Maar vandaag is het niet meer dan een trend die dingen uit het verleden wil bewaren en vooral weer tot leven wil wekken. Het is een mode die dingen uit het verleden een “*tweede leven*” wil geven... aan oude meubels, aan bijzondere stukken die een “ziel” hebben! Kortom, het is de cultuur van het tweede leven!

Het is niet toevallig dat onze westerse cultuur —die zo bang is voor de dood en het vieren van goede vrijdag— deze *vintage* cultuur heeft voortgebracht. Want tegenwoordig hebben we soms de indruk dat we alles moeten bewaren! Om alles te archiveren. Alles te beschermen.

Als je in deze houding staat, denk ik dat je moeite zult hebben om... Pasen te beleven! Waarom? Omdat Pasen beleven niet betekent dat je bevestigt dat de dingen onsterfelijk zijn. Dat mensen onsterfelijk zijn. Het gaat erom een “*voorbij de dood te zien*”... En dat begint vandaag. Het is de eeuwigheid zien in ons sterfelijk leven.

In werkelijkheid verwacht onze wereld eeuwigheid met onsterfelijkheid. *“Hij zag... en dan geloofde hij”*.

De Evangelien en de brieven van Paulus gebruiken nooit de term “tweede leven” (anabio) om te spreken over Jezus’ verrijzenis. Nooit spreken de Evangelien over een tweede leven voor Jezus. De verrijzenis is geen terugkeer naar wat geweest is, als een gelukkig verleden dat weer opduikt ! De opstanding is het overstijgen van de dood door de aanvaarding ervan. Daarom lijken woorden altijd te klein en ontoereikend om te spreken over deze buitengewone belofte van opstanding en verrijzenis die aan ieder van ons wordt gedaan.

De eerste Christenen gebruikten —om dit geloof uit te drukken— een veelheid aan woorden: glorie, verheffing, opwekking....

Maar laten we echter eerlijk zijn. Komt dit geloof psychologisch gezien niet voort uit onze angst voor de dood? *“Christenen geloven in de opstanding omdat ze de belediging van de dood niet kunnen verdragen”* schreef Sigmund Freud. Misleiden we onszelf ?

De kritiek is relevant... en we zullen hier op aarde geen antwoord hebben. Maar de teksten van vandaag herinneren ons eraan dat verrijzenis geen kwestie is van kennis, maar misschien vooreerst van ervaring is! *“Hij zag en hij geloofde”* ! Het gaat er niet om te geloven en dan de wereld anders te zien. Het gaat erom de wereld te zien zoals ze is, met onze eindigheid en sterfelijkheid, om nog meer te geloven in de ongelooflijke God ! Daarom begint vandaag de verrijzenis.

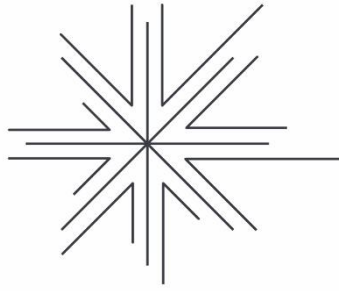
Wanneer we een geliefde niet opsluiten in haar graf, in haar angsten. Wanneer we haar niet langer opsluiten in wat zij heeft

gezegd. Wanneer we een geliefde losmaken van wat hem omsluit, van zijn zwachtels. Wanneer we hem een toekomst bieden...

De verrijzenis is geen tweede leven, maar leven in God. En als we geloven dat Christus is opgestaan, is “ontwaakt”, laten we dan allemaal durven geloven dat we met hem zijn opgestaan, met hem zijn ontwaakt! Het biologische leven van Jezus eindigde zeker met zijn dood, en hetzelfde geldt voor ieder mens. Maar dit zeggen is het leven reduceren tot een enkele dimensie die geen rekenschap geeft van de buitengewone kracht van het “leven” in zijn volheid. De Griekse taal kent twee woorden voor leven: biologisch leven, en leven in volheid!

Zijn het evangelie en het geloof in de verrijzenis *vinatge* voor jullie? Is het christendom een erfgoed dat bewaard moet worden? Om verdedigd te worden? Om door de UNESCO als werelderfgoed geclassificeerd te worden? Omdat we bang zijn dat het verloren gaat of sterft... zoals de leerlingen bang waren om Jezus te verliezen ?

Of is het evangelie en het geloof in de verrijzenis een innerlijke kracht van leven voorbij de tijd en de dood, die ons allen uitnodigt tot vreugde en leven in volheid: dit goddelijke leven dat door niets kan vernietigd worden, zelfs niet door de dood? Zalig Pasen! Vrolijk Pasen! Amen.

16 april 2023 (Beloken Pasen)

Dries Ghesquiere o.p.

Joh 20: 19-31 Geloven in de verrezen Heer

Lieve mensen,

Op de avond van de eerste dag van de week, toen de deuren van de verblijfplaats van de leerlingen gesloten waren uit vrees voor de Joden, kwam Jezus binnen, ging in hun midden staan en zei: 'Vrede zij u.' Ook vandaag zegt Jezus: 'Vrede zij u'. Het waren zijn eerste woorden na zijn verrijzenis, en het zijn ook zijn woorden tegen ieder van ons: 'Vrede zij u'. We hebben deze vrede zeker nodig gehad tijdens de moeilijke dagen in de coronatijd.' Toen waren we opgesloten, hielden we afstand, mochten we niet veel doen.

Er was angst, angst voor de toekomst. Alles was onzeker geworden. En toch zijn er pluspunten in het evangelie van Johannes. Johannes legt sterk de nadruk op de vredewens van Jezus, die tot tweemaal toe wordt herhaald. De gave van de Geest was noodzakelijk voor de apostelen om te kunnen getuigen over Jezus en mensen te vergeven in Jezus naam. De gave van de Geest is noodzakelijk voor ieder van ons wanneer we Jezus willen volgen. Alleen kunnen we niets, enkel met

God is alles mogelijk. Maar geloven we dat ten diepste.
God schonk ons de verrezen Heer Jezus Christus.

Vele mensen hebben het hier moeilijk mee. We proberen steeds weer antwoord te zoeken om te weten wat verrijzenis is. Verrijzenis is een handeling van God, de actie wordt aan God toegeschreven.

Het is God die Jezus uit de dood heeft opgewekt.

Wat drijft ons toch om als christenen in de verrijzenis te geloven?

Dat Jezus verrezen is, betekent iets voor mijn leven en het helpt mij.

Mijn antwoord is ja. We gaan verder. We zullen antwoorden vinden.

In de Handelingen hoofdstuk 17 lezen we :

[30] God slaat geen acht op de tijd waarin men Hem niet kende, maar roept nu overal de mensen op om een nieuw leven te beginnen,

[31] want hij heeft bepaald dat er een dag komt waarop hij een rechtvaardig oordeel over de mensheid zal laten vellen door een man die hij voor dat doel heeft aangewezen. Het bewijs dat het om deze man gaat, heeft hij geleverd door hem uit de dood te doen opstaan.' Tot daar de tekst.

Om God te ontmoeten hebben we dus een redder nodig.

Een redder die een rechtvaardig oordeel over de mensheid zal vellen.

Inderdaad, wij zijn zondige mensen. Iedereen zondigt.

Zo kunnen we niet in relatie leven met God. Wanneer we spijt hebben over onze fouten moet iemand ons bevrijden van de schuld , iemand moet ons de fouten die we gedaan hebben vergeven, zodat we zuiver in relatie met God kunnen leven. God zelf komt tot ons op aarde, God is mens geworden.

Hij verzekert ons dat Hij ons komt redden.

God is mens geworden in Jezus die sterft op het kruis omwille van ons.

God zorgde ervoor dat er getuigen waren opdat wij zouden geloven wat er gebeurt is. Jezus, vergeeft onze fouten hier op aarde als we spijt hebben en als we het voornemen hebben om beter te doen. Als christen weten we dat God altijd bij ons is en in ons woont. Hij is altijd aanspreekbaar.

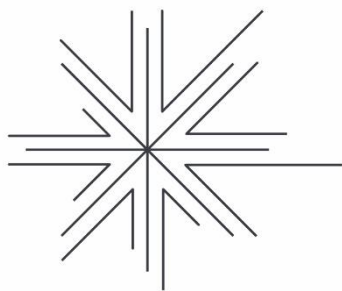
De keuze om de kracht van God aan te spreken ligt bij ons.

Lieve God u wenst ons vrede tot tweemaal toe. Ons menselijke verstand is dikwijls te klein om U te begrijpen. We begrijpen niet omdat we dikwijls bewijzen verwachten om dan te kunnen geloven. U zegt, ik geef u vrede, vertrouw op mij, u zegt geloof en je zal zien. Dat willen we . Maar zelfs als

we zeggen te geloven blijven we nog altijd met verwachtingen leven. Het heeft te maken met onze klein-menselijkheid en onze zwakheid. Naar aanleiding van uw verrijzen willen we u vragen ons te doen leven vanuit ons geloof. We willen niet meer leven met verwachtingen. We weten dat we door U betere mensen kunnen worden ,betere moeders en vaders, betere partners , betere kinderen. We leggen ons leven in uw handen en van daaruit willen we leven in verbondenheid met u , alle dagen, elke minuut van ons leven. Het orgaan waarmee we u kunnen zien is ons hart. Gelukkig de zuiveren van hart want zij zullen God zien, zegt Jezus ons.

“En wat Jezus tegen Thomas zegt, zijn dus woorden van liefde en ook van kwetsbaarheid, wat natuurlijk de enige manier van liefde is. De pijnen en moeilijkheden en problemen onderweg zijn slechts de toegangspoorten tot de vrede en vreugde van het eeuwige leven met Jezus die ons hier en nu wordt gegeven!” We sluiten af met de woorden van de heilige Petrus in de tweede lezing van vandaag:

“Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die in zijn grote barmhartigheid ons een nieuwe geboorte heeft gegeven tot een levende hoop door de opstanding van Jezus Christus uit de doden, tot een erfenis die onvergankelijk, onbesmet en onvergankelijk wordt bewaard, in de hemel voor ons allemaal.”

23 april 2023 (3de zondag van Pasen, jaar A)

Didier Croonenberghs o.p.

Hoe moeilijk is het om plaatsen van pijn, van teleurstelling, en ontgoocheling te verlaten. De leerlingen ontvluchten de stad van de vervulling van Gods beloften: Jeruzalem. De stad van God is precies die plaats die verlaten moet worden. Misschien beseffen we onvoldoende de dramatische betekenis van deze vlucht: wanneer men met heel zijn hart heeft geloofd in de vervulling van een belofte, is de mislukking verschrikkelijk. De stad —die het ideaal vertegenwoordigt waarnaar men heeft gestreefd— valt jammerlijk terug. Bovendien is de Hebreeuwse naam van Jeruzalem, *Yerushalaim*, een dubbele vorm die ‘twee Jeruzalems’ of het ‘dubbele Jeruzalem’ betekent. Alsof de heilige stad twee dimensies heeft. Alsof de naam Jeruzalem staat voor de “plaats” van het hele menselijke bestaan, dat altijd te maken heeft met tegengestelde krachten, tegenstellingen en tegenstrijdigheden. Hoop en teleurstelling.

Dit is een waarheid van alle tijden. Ieder van ons heeft zijn eigen Jeruzalem ergens in zijn geschiedenis. Het is niet *per se* een plaats, maar vooral een gebeurtenis in ons leven die "*pijn*" doet. Een wond die niet geheeld is en pijnlijk blijft. Een project dat mislukt. Een sentimentele relatie die jammerlijk eindigt. Een scheiding. Het verlies van een job. Een positief zelfbeeld dat in duigen valt. Ziekte of noodlot dat zijn tol eist. Verdriet en het verlies van een geliefde. Zoveel doodlopende wegen, allerlei obstakels die ons verlangen naar geluk dwarsbomen.

Wat ongelooflijk is in dit verhaal, is dat we op deze weg —wat die ook moge zijn— vergezeld worden! Door een God die zich niet geeft om gekend te worden, maar om herkend te worden. In feite verdwijnt God

wanneer wij proberen hem “onze hand op te leggen”, proberen ons te verzekeren van hem, om ons gerust te stellen. “*Nu gingen hun ogen open en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht*” Er is dus een ‘God’ die naast ons loopt. Ergens anders dan waar wij hem hopen te zien. Een andere God, anders dan degene die wij ons voorstellen, dan degene waarvan wij dromen.

De leerlingen gaan dus naar Emmaüs. Emmaüs is in feite een plaats die geen historicus of archeoloog kan lokaliseren, als om ons te laten zien dat de hele menselijke geschiedenis wordt uitgenodigd zich daar af te spelen. Het is aan ieder van ons om ons eigen Emmaüs te vinden, waar God zich niet geeft om *gekend*, maar om *herkend* te worden!

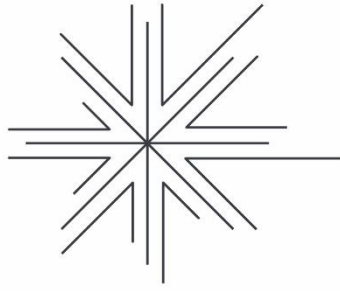
Deze weg naar Emmaüs afleggen is dus onze idealen verlaten — ons Jeruzalem— om naar het onbekende te gaan. Het verlaten van onze zekerheden is het lot van elk leven, dat vroeg of laat gebrek en eindigheid moet ervaren. En in onze Kerk is dit vertrek van de leerlingen uit Jeruzalem actueel: veel gelovigen verlaten vandaag in stilte een Kerk die niet aan hun verwachtingen beantwoordt! Een kerk die gericht is op een (clericale) structuur, op liturgische kwesties die de werkelijkheid niet raken, op een leer die gereduceerd wordt tot wetten en moraal, kortom een oudtestamentische instelling: met macht die toegekend is aan de priesters, met heiligheid, met wetten ! Er zijn vandaag veel leerlingen van Emmaüs die een oud Jeruzalem, een oudtestamentische kerk willen verlaten...

Om de mislukking te boven te komen, om net als de leerlingen van Emmaüs de ongelooflijke nieuwheid van het Evangelie te ontdekken, moeten we dus het oude Jeruzalem verlaten en een nieuwe weg inslaan: die van Emmaüs. Het is mijn diepste overtuiging dat wij nog niet leven in de vrijheid van het Nieuwe Testament.

Wat ontdekken de Emmaüsgangers? Een andere God? Nee. Zij ontdekken God op een andere manier. In werkelijkheid laat God zich herkennen in het verhaal en de schrift van ons leven. In de Schriften. Hij glijdt tussen de regels van ons levensverhaal door. Hij beweegt mee met de tekst van onze verhalen, als een zachte aanwezigheid. God geeft zichzelf niet om gekend te worden. Hij geeft zichzelf om *herkend* te worden. Het is aan ons om hem te zien, hem te herkennen. Misschien is

het grootste risico voor gelovigen wel te geloven in het bewijs van God en zich daaraan vast te klampen. Want het is vaak wanneer wij ons vastklampen aan een geliefde, ten koste van onze vrijheid, dat hij of zij van ons wegglijdt.

Ja, de afwezigheid van een bewijs van God... is geen bewijs van zijn afwezigheid. *“Nu gingen hun ogen open en zij herkenden Hem, maar Hij verdween uit hun gezicht”*. Amen.

30 april 2023 (4de zondag van Pasen, jaar A)

Kiran Joy o.p.

Het kan zalig zijn als men de deur achter zich dicht kan doen. Het is een fijn gevoel om achter een gesloten deur te zijn. Eindelijk wat rust en stilte, eindelijk thuis om een beetje zichzelf te kunnen zijn. De deur kunnen sluiten kan betekenen beschutting vinden tegen alles wat ons kan bedreigen. Het is een thuiskomen gevoel en zonder thuis kan een mens niet leven.

Maar het is net zo waar: het leven sterft weg waar deuren niet meer geopend worden. Telkens weer voor een gesloten deur staan, valt niet mee. Je moet het zelf meemaken wat het zeggen wil dat een hele dag de deur niet open is geweest en dat je niemand gezien hebt.

Het leven is slechts daar mogelijk waar deuren geopend en gesloten worden; waar men vrij kan in-en uitgaan, waar men anderen binnenlaat en buiten kan houden. Zo is het ritme van het leven.

In het evangelie van vandaag zegt Jezus: Ik ben de deur. Dat is een levensnabije vergelijking. Bij hem mag je binnen en buitengaan.

Wat is er geduldiger dan een deur? Ze wacht op iemand die ze opent en er doorheen gaat. Dat zegt Jezus van zichzelf : “Ik ben de deur. Kom door Mij binnen”. Het is als een uitnodiging. Hij biedt ons beschutting en Hij voert ons ook naar buiten.

We gebruiken “de deur” soms als metafoor voor het leven. Van kansen en mogelijkheden. Gesloten deuren staan vaak voor uitsluiting, verlies en afwijzing. Maar dat is niet alles. Soms zijn gesloten deuren noodzakelijk. Er zullen momenten zijn dat de deuren die een tijdje open hebben gestaan, gesloten moeten worden. Misschien zijn onze waarden en overtuigingen in de loop der jaren veranderd. Misschien werkt een relatie niet meer, en is het tijd om verder te gaan. Er is moed en inzet voor nodig om deze deuren goed achter ons te kunnen sluiten terwijl we verder lopen en andere nieuwe kansen en uitdagingen aangaan.

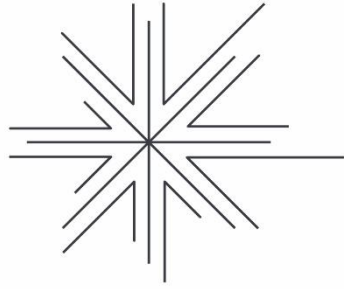
Maar soms is de verleiding groot om vast te houden aan het vertrouwde. Verandering omarmen kan vreselijk lijken. Nieuwe deuren openen kan een uitdaging lijken. Op zich is dat niet altijd slecht. Wat het evangelie ons vraagt is een evenwicht te zoeken. Ga in en uit, open en sluit, en vindt de weide, het leven.

Dit in- en uitgaan kan concreet veel dingen betekenen. Soms moet je je hart bij iemand kunnen uitspreken, achter gesloten deuren, maar je moet

soms ook iets kunnen zeggen in het openbaar. Soms moeten wij liefde binnenlaten en ons toelaten bemind te worden en soms moeten wij liefde uitstralen naar de mensen om ons heen. Soms moeten we mensen helpen die kwetsbaar zijn, maar soms moeten we nederig onze eigen kwetsbaarheid aanvaarden.

Van Jezus zelf te mogen horen: “Ik ben de deur” is geweldig. Het is een heilvol spel van openen en sluiten, van uitgaan en thuiskomen, van een mij opsluiten voor mezelf en van openstaan voor anderen. De deuren die we elke dag openen en sluiten bepalen het leven dat we leiden. Laat ons de deuren onderscheiden die wachten op onze opening en sluiting.

Amen!

7 mei 2023 (5de zondag van Pasen)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Het Johannesevangelie staat bekend om zijn symbolische, dikwijls moeilijk begrijpbare taal. De ene keer wordt over Jezus gesproken als het Licht of het Woord, dan weer spreekt Jezus over zichzelf als het Brood of, zoals vandaag als de Weg, de Waarheid en het Leven. Laat ons vandaag even stilstaan bij het eerste, Jezus als de Weg. Wat voor een weg zou dat wel kunnen zijn?

Als u op uw GPS een traject ingeeft, dan stelt deze u de snelste route voor (in tijd), of de kortste route (in afstand). En wanneer we vroeger op reis gingen naar Frankrijk, zat er een *Guide du Routard* in de zijkant van de deur, getiteld *La France des routes tranquilles* of *La France des belles routes*. Naast de snelste en de kortste weg, kan dus ook gekozen worden voor de rustigste of de mooiste, met een beetje *sightseeing*.

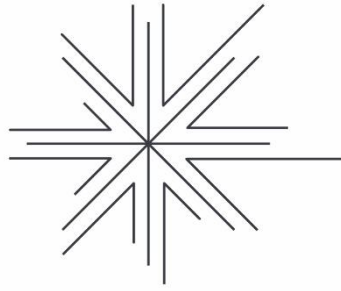
Welke weg is Jezus, of anders gezegd, welk soort weg gaan we wanneer we Hem navolgen? Hij is in elk geval niet de snelste of de kortste weg. Wie het gevoel wil krijgen meteen op z'n bestemming te zijn aangekomen, is bij Jezus aan het verkeerde adres. Er zijn predikanten en goeroes genoeg in deze wereld die u wat graag een programma voorstellen om zo snel mogelijk uw persoonlijke heil te bereiken. Uw persoonlijke heil valt trouwens opvallend dikwijls samen met hun bankrekening, maar dat terzijde. Is Jezus' weg dan misschien de mooiste? Ook dat niet. Over de

lijdende dienaar, die met Jezus wordt geïdentificeerd, schrijft Jesaja in hoofdstuk 53: “Hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden hebben begeerd”; en een hoofdstuk eerder staat er zelfs, nog straffer: “zo gruwelijk, zo onmenselijk was zijn aanblik, zijn uiterlijk had niets meer van een mens”. Een laatste poging: is Jezus’ weg dan wellicht de rustigste? Ook dat niet. Jezus lijkt eerder op een hobbelige Belgische autostrade, zo leert ons de eerste lezing vandaag, uit de eerste Petrusbrief: deze ligt blijkbaar vol met stenen waaraan men zich kan stoten en rotsen waarover men kan struikelen.

Welk soort weg is Jezus dan wel? Hij is de rechte weg, zoals Johannes de Doper roept met Jesaja: “Baan de weg voor de Heer. Maak in de steppe een rechte weg voor onze God.” De rechte weg, omdat Hij de weg van de waarheid is. De kunst van het compromis is aan Jezus verloren gegaan. Hij onderhandelt niet, Hij sjachert niet, Hij probeert nergens onderuit te komen. Hij probeert zich niet anders voor te doen en tracht geen mensen te overhalen met extralegale voordelen. Hij staat in de waarheid, die voor zichzelf spreekt: *what you see and what you hear, is what you get*. En dat kan soms bruuskere, als een scherpe steen in je voet, en dat wist Jezus ook. Na de broodrede in het Johannesevangelie, wanneer de menigte massaal heeft afgehaakt, vraagt Hij onomwonden aan zijn leerlingen: gaan jullie nu ook weg, of blijven jullie? Jezus volgen is geen evidentie voor ons, fragiele en dikwijls zondige mensen. Maar Jezus nodigt ons uit om bij wijze van spreken een tweevaksbaan aan te leggen: naast zijn rechte weg, mogen wij onze weg aanleggen. God weet dat onze baan af en toe van die van Jezus zal afwijken. Maar na elke afrit worden we uitgenodigd om weer een oprit te nemen, tot bij Hem. Na elke kronkel worden we weer uitgenodigd een rechte baan te trekken. Want, zoals Jesaja zegt: “wie langs kronkelwegen gaat, vindt geen vrede”.

Jezus is de weg van de waarheid, en de weg van het leven. Vorige zondag zei Hij over zichzelf: “Ik ben gekomen opdat de mensen leven zouden hebben in overvloed”. De weg van Jezus leidt naar het volle leven. Geen oppervlakkig, tijdelijk geluk, geen Brustemse *raveparty*, maar wel “bestendig geluk aan uw zijde, Heer”. Jezus wil bij ons zijn en ons dragen, zoals de weg die onder onze voeten loopt. Hij is de weg zelf, en Hij is het doel: door Hem, en met Hem en in Hem wordt het leven ten volle aan ons

geschonken. Wij worden eraan herinnerd, in het bijzonder tijdens elke eucharistie, die als wegwijzers op onze aardse weg zijn geplaatst en waar wij steeds de kracht kunnen krijgen om nog een etappe verder te gaan, met Hem aan onze zijde. Amen.

14 mei 2023 (6de zondag van Pasen)

Didier Croonenberghs o.p.

Als ik naar dit evangelie luister, heb ik de indruk naar een oude, plaat te luisteren, die een beetje bekrast is. Een beetje zoals die platen waar ik vroeger naar luisterde, als ze beschadigd waren. De muziek kwam soms plotseling terug op hetzelfde moment, op dezelfde maat, op een repetitieve manier... Ja, ik ben een oud paterke : ik luisterde naar vinylplaten in mijn verre jeugd !

In deze korte passage die we hoorden, komt het woord liefde —of liefhebben— 7 keer voor. Zelfs de zinnen lijken zich te herhalen! Alsof de plaat van het evangelie is bekrast: *“Als gij Mij liefhebt, zult ge mijn geboden onderhouden”*.

Enkele verzen later draait Johannes het om: *“Wie mijn geboden onderhoudt, die hij heeft ontvangen, hij is het die Mij liefheeft”*. Geef toe dat deze tekst door zijn herhaling een beetje vermoeiend is... Natuurlijk, liefde brengt liefde voort. Liefde vermenigvuldigt zich wanneer ze wordt gegeven. Maar is dit betoog over liefde niet té bekend en té zoeterig? Mist het niet iets om het zinvol te maken?

Geconfronteerd met het nakende afscheid komt Jezus direct ter zake. Hij belooft ons de Geest, de verdediger, de schepper, de trooster. En de brief van Petrus die we hoorden, nodigt ons uit om op een bijzondere wijze van deze Geest te getuigen: *“Wees altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop die in u leeft. Maar verdedig u met zachtmoedigheid en gepaste eerbied, en zorg dat uw geweten zuiver is”*.

Om in ons dagelijks leven te getuigen van deze hoop die in ons leeft, zijn hier twee sleutels. De Verdediger zegt ons: als je het evangelie wilt verdedigen, doe het dan met *zachtmoedigheid* én *gerechtigheid*! Die sleutels zijn heel eenvoudig, en toch gebruiken we ze niet altijd samen.

De eerste sleutel tot het getuigen van de Geest is *zachtmoedigheid*. Zachtmoedigheid is voor velen vandaag voorbijgestreefd en niet meer van deze “flinke” tijd. Het klinkt een beetje zwak, te verdraagzaam en zonder ruggegraat...

Zachtmoedigheid is nochtans het vermogen om open te staan. Het is wat ons het vermogen geeft om te luisteren zonder te oordelen. Zachtmoedigheid is die menselijke plasticiteit die de stijfheid van principes, de kilte van argumenten verzacht. Zachtmoedigheid is in wezen die tederheid en geweldloosheid die ontwapent zonder te beheersen! Tenslotte is zachtmoedigheid het vermogen zich aan te passen aan de omstandigheden en aan de ander. Zij is als de olie die het stugge verzacht. Zij brengt flexibiliteit en laat verandering toe.

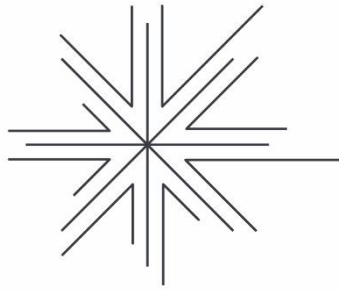
Maar zoals we weten is zachtmoedigheid in onze relaties dikwijls onvoldoende of onoprecht. En er zijn momenten dat die zachtheid nutteloos, naïef of zelfs gevaarlijk lijkt. “*Zachte heelmeeesters laten stinkende wonden*”. Zachtheid is dan ondoeltreffend en eigenlijk lafheid. Dan hebben we de tweede sleutel van de “gerechtigheid” nodig.

Gerechtigheid herinnert ons eraan dat een zekere standvastigheid en krachtadigheid nodig zijn om de Geest niet te verstikken. Gerechtigheid herinnert ons eraan dat er paden zijn die recht gemaakt moeten worden, dat we soms afvallen en een “leermeester” nodig hebben om ons terug op te tillen. Ware gerechtigheid in onze relaties kan echter niet zonder eerbied. Het is die *innerlijke* overtuiging die niet bedoeld is om uiterlijk te overtuigen.

Als je gerechtigheid hebt zonder zachtmoedigheid is je rechtvaardigheid onaangepast aan de ander zoals hij is! Als je zachtheid hebt zonder gerechtigheid dreigt je vriendelijkheid onnuttig en onwaar te zijn! We dreigen onze oprechtheid te verliezen.

Want zachtmoedigheid is wat ons in staat stelt ons aan te passen aan de *ander*, terwijl gerechtigheid ons in staat stelt *onzelf* en *oprecht* te blijven.

Daarom worden wij in onze soms bekraste en geschuurde taal van de liefde uitgenodigd om de altijd nieuwe Geest te verwelkomen. Om hem goed te verwelkomen moeten we in ons dagelijks leven deze twee dimensies combineren: *zachtmoedigheid* en *oprechtheid*. Dat maakt ons klaar om de Geest die komt te verwelkomen. Deze Geest van waarheid die —zoas de *Veni Sancte Spiritus* zegt— “verzacht wat verstijfd is”, en “recht-trekt wat krom is”. Amen.

18 mei 2023 (Hemelvaart)

Didier Croonenberghs o.p.

Er zijn vele redenen om dominicaan te worden... en te kiezen voor het leven dat het mijne is: je ontmoet interessante mensen, je reist, je leven bestaat uit onvoorziene gebeurtenissen en verrassingen... Maar de belangrijkste en doorslaggevende reden om dominicaan te zijn, niet te trouwen en religieus te worden, is dat je nooit een... schoonmoeder zult hebben!

Het feest dat we vandaag vieren herinnert ons eraan dat God geen schoonmoeder is, een karikatuur van een persoon die overal en altijd ingrijpt in de loop van ons leven! Het feest dat wij vieren is inderdaad het feest van de vrijheid. “*God heeft de wereld geschapen, zoals de zee het land geschapen heeft: door zich terug te trekken*” schrijft de dichter, Hölderlin.

Wij vieren vandaag de vrijheid die God ons biedt. “*Het is goed voor jullie dat ik wegga*”, zegt Jezus in zijn afscheidsrede. Door dit te zeggen herhaalt hij de houding van zijn eigen Vader die, na de schepping van de mens, er ook voor koos zich terug te trekken. Hij voltooit zijn schepping door ons een opdracht te geven: de schepping tot voltooiing brengen, Gods handen op aarde zijn. Het is alsof wij onvoltooide wezens zijn in een al even onvoltooide wereld.

God geeft ons een mandaat: geloven met waarheid, liefhebben met moed, hopen met vertrouwen. Daarvoor wil God dat we *vrij* zijn!

Hij is geen “helse stiefmoeder”. God wil onze vrijheid en vraagt ons volledig verantwoordelijk te worden voor ons eigen leven en ook de tijd anders te zien!

“*Wat staat ge naar de hemel te kijken?*”. Het feest dat we vieren nodigt ons uit onze tijd te bekijken binnen die eeuwigheid van God die, net doordat hij zich van ons verwijdt, ons aanmaant elke dag bewust te leven, in volle *vrijheid*. Het betekent ook in te stemmen met wat noodzakelijk is, met andere woorden ruimte te maken voor de tijd van God in ons leven. Precies dit maakt het ons mogelijk een eeuwigheidssmaak te geven aan onze ontmoetingen en onze ervaringen.

“*Ziet, Ik ben met U alle dagen tot aan de voleinding der wereld.*” De tijd die voorbijgaat is dus ook die van God. In die zin zijn ons aarzelen, ons dwalen en onze traagheid ook momenten van groei, waar God ons nabij is, ook al hebben wij het gevoel dat hij er niet is. Want ondanks het gevoel dat we verlaten zijn, komt God. Elke dag.

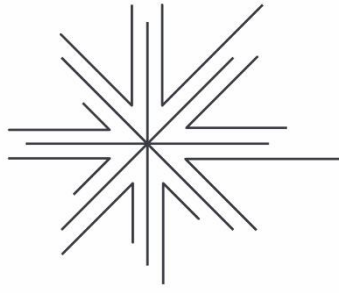
Telkens iemand zorgzaam en welwillend handelt, wanneer een oprichtend woord gesproken wordt, wanneer een troostend gebaar gesteld wordt. Hij is werkelijk met ons, alle dagen, of God nu genoemd wordt of niet, of we in Hem geloven of niet! Hij is bij ons. Maar hij beheerst ons leven niet, zoals een schoonmoeder...

Hemelvaart nodigt ons uit “*ons te verheffen*”! Dat is durven loslaten, zélf niet alles in handen te willen hebben. Het betekent van iemand te houden, zonder hem of haar te bezitten. Het betekent verliefd te zijn, zonder hem of haar vast te klampen. Ons verheffen is dus tenslotte de paradox te ontdekken van elke in waarheid beleefde liefdesverhouding: hoe meer we van iemand houden die ons dierbaar is, hoe meer we ons verbonden en afhankelijk voelen van hem of van haar.

Maar ook hoe meer we verlangen lief te hebben, hoe meer tijd en geduld, hoe meer afstand we ervoor nodig hebben. Want liefhebben betekent de andere de vrijheid te gunnen zichzelf te zijn, los van ons. Dat is beminnen: God houdt van ons. Hij is met ons verbonden. Maar omdat hij van ons houdt, wil hij dat we vrij zijn... Dat is de diepere betekenis van Hemelvaart!

Hemelvaart is dus deze ultieme openbaring van Gods liefde. Hij onttrekt zich aan onze ogen, om eeuwig aanwezig te zijn in de tijd van de mens. En het is net dit zich onzichtbaar maken van God, zijn discretie en zijn terugtrekken, die Hem geloofwaardig en vertrouwenswaardig maakt.

Zalige Hemelvaartsdag aan iedereen! En een fijne feestdag —na de moeders, die we afgelopen zondag in dit deel van de wereld gevierd hebben— vandaag voor alle schoonmoeders! Deze aandachtige en welwillende vrouwen die door hun wezen en hun handelen God meer aanwezig maken in onze wereld. Amen.

21 mei 2023

(7de zondag door het jaar)

Kiran Joy o.p.

Vandaag is het de zondag na Hemelvaart en de zondag voor Pinksteren. Een zondag met niet veel activiteiten. Achter ons ligt de glorieuze hemelvaart. Voor ons ligt het nieuwe dat God onder zijn volk zal doen. Maar vandaag is sober. Vandaag is rustig. Een soort dode zondag tussen twee hoogdagen van Hemelvaart en Pinksteren.

Er gebeurt vandaag niets spectaculairs in het evangelie: geen opzienbarend wonder, geen spannend dispuut met de Farizeeën, zelfs geen gelijkenis. Johannes reconstrueert alleen een gebed van Jezus dat we niet eens voor onszelf kunnen bidden. Een dode zondag in feite!

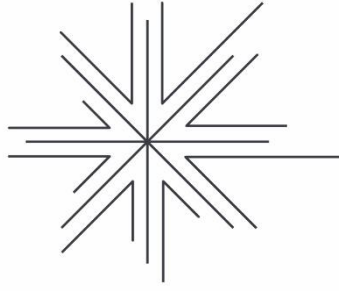
Ook in de eerste lezing zien we een dode tijd van wachten. De leerlingen keren terug naar Jeruzalem zoals de Heer had gezegd te doen en stellen zich in veiligheid in een bovenzaal. Ze prediken nog niet, genezen nog niet. Er gaat nog niets van hen uit. Ze zijn nog steeds een kerk die helemaal in zichzelf gekeerd is. Een kerk die alleen voor zichzelf bestaat. Een kerk zonder taak in de wereld.

Dit is niet de kerk die we allemaal kennen. We weten hoe onze kerk actief is in de wereld met haar wereldwijde missies. Denk aan de vele liefdadigheidsinstellingen, ziekenhuizen, scholen die de kerk heeft gebouwd, ingericht en nog steeds draait over de hele wereld. Een niet-actieve kerk is voor ons bijna ondenkbaar. Een dode kerk in die zin is voor ons ondenkbaar.

Misschien is dat het punt van de zondag vandaag. Een dode zondag is soms noodzakelijk. In de aanloop naar het actief en relevant maken van de kerk krijgt het naar buiten treden alle aandacht, soms zelfs in die mate dat het woord "binnenkerkelijk" bijna steevast een negatieve bijklank krijgt. Misschien is het goed om ons af te vragen of wij soms - in onze ijver voor de taak van de kerk in de wereld - het meer interne leven van de kerk niet zijn gaan verwaarlozen? Kerk zijn betekent natuurlijk "je mouwen opstropen" maar ook "je handen vouwen". Als Kerk moeten we getuigen en verkondigen, in woord en daad, maar ook reflecteren en vieren, met hart en ziel.

Misschien is dat de reden dat ons op deze dode zondag voor Pinksteren deze binnenkant van de Kerk wordt voorgesteld: de biddende Jezus en de biddende leerlingen. Dit is de oudste voorstelling van de Kerk in de Schrift - een biddende kerk binnen haar muren en in intimiteit met de Vader.

Daarom is het goed dat wij daartoe telkens weer binnen onze muren bijeenkomen, zoals hier vandaag. Het is goed dat wij hier bidden om de Heilige Geest die ons in staat stelt om buiten deze muren in woord en daad te getuigen. Wij wensen vandaag dat onze wekelijkse bijeenkomst hier lijkt op die bijeenkomst in het cenakel in Jeruzalem. Hoe durven we deze zondag dan een dode zondag te noemen? We zijn misschien gesloten, maar alleen om te openen. We zijn misschien binnen deze vier muren, maar alleen om naar buiten te gaan en te getuigen. We zijn misschien op een dode zondag, maar alleen om levend en herboren te worden op Pinksteren. Amen!

28 mei 2023 (Pinksteren)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Sommige protestantse gemeentes hebben het Pinkstergebeuren vernauwd tot glossolie, het spreken in tongen. Extatisch, meestal onbegrijpelijk geschreeuw is er teken van inwoning van de heilige Geest, van het toebehoren tot de ware gelovigen. Dit fenomeen bestond al ten tijde van Sint Paulus, die het met argwaan bekeek. Hij sloot niet uit dat het om een genadegave kon gaan, maar vond dat het maar zelden ten dienste stond van de gemeenschap. Immers, wat hebben je medegelovigen aan je goddelijke inspiratie, wanneer ze geen jota begrijpen van wat je zit uit te kramen? Denk maar aan iemand die iets probeert uit te leggen aan een ander die zijn taal niet verstaat: dikwijls gaat hij luider en meer gearticuleerd spreken, alsof de ander het dan opeens wél zal begrijpen. Paulus vergelijkt het met een slecht afgestemd instrument: er komen enkel valse noten uit zodat je het muziekstuk niet eens kunt herkennen. Of nog met een klaroenblazer, die een onduidelijk signaal geeft: de ruiters weet niet of ze nu moet aanvallen dan wel terugtrekken.

Deze vernauwing tot het spreken in tongen, is des te merkwaardiger daar zowel het Evangelie als de Handelingen wel degelijk enige *duidelijkheid* geven over het Pinkstergebeuren. In de eerste plaats wat de *vorm*, de taal zelf betreft: ze spraken tot de bevolking van Jeruzalem, een smeltkroes van culturen, in de verschillende talen van herkomst. Ieder werd aangesproken in zijn of haar moedertaal: Grieks, Latijn, Hebreeuws,

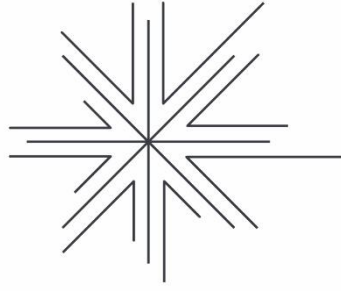
Arabisch of welke taal dan ook uit het Nabije of Verre Oosten. In de tweede plaats verschaft de Schrift ons duidelijkheid over de *inhoud* die werd meegedeeld op Pinksteren. In de Handelingen gaat het over “Gods grote daden” die worden geproclameerd, waarschijnlijk de opstanding van Jezus uit de doden. Maar bij Johannes gebeurt nog iets interessanter. De gave van de heilige Geest wordt gekoppeld aan de vergeving van de zonden: “Ontvang de heilige Geest. Wier zonden gij vergeeft, hun zijn ze vergeven, en wier zonden gij niet vergeeft, hun zijn ze niet vergeven.”

Met Pinksteren zendt God ons zijn Geest, niet alleen opdat wij het Evangelie zouden verkondigen, zoals we wel eens geneigd zijn te denken, maar om de ketenen van de zonde te verbreken, die de mens gevangen houden. Met Pinksteren wil God van ons vrije mensen maken. En God heeft humor: het teken van de bevrijding van de zonden, het teken van de Geest, is het spreken in verschillende talen. Maar was net dat niet Gods straf voor een van de allereerste zonden, namelijk de bouw van de toren van Babel, zoals verhaald in het boek Genesis? Daar was de mens slaaf geworden van zijn eigen ambitie. In zijn hoogmoed wilde hij een toren bouwen tot bij God, eerst om contact te leggen, dan allicht om God van zijn troon te stoten. God zaait spraakverwarring en zo verdeeldheid onder de mensen. Nu echter brengt Hij in die verdeeldheid eenheid aan.

In de veelheid aan talen, laat God het ene Evangelie van Jezus Christus weerklinken. Want dat is de opdracht die voortkomt uit onze bevrijding van de zonden. Als vrije mensen het Evangelie verkondigen aan de hele mensheid, in alle talen. Het is een vrijheid die eigen is aan de Geest, die waait waar Hij wil. Waar *Hij* wil, en dat is niet per se waar *wij* willen. In de sequentie *Veni, Sancte Spiritus*, die dikwijls met Pinksteren wordt gezongen, vragen we dat de Geest opnieuw buigzaam zou maken wat verhard is. En het is zeker: er is één iemand ‘koppiger’ dan wijzelf, en dat is God, die door zijn doorzettende Geest onze koppigheid wil doorbreken. In zijn exhortatie *Evangelii gaudium*, over de vreugde van het Evangelie, schrijft paus Franciscus dat “er geen grotere vrijheid is dan zich te laten dragen door de Geest, door ervan af te zien alles te berekenen en te controleren, en het Hem mogelijk te maken ons te verlichten, te leiden, te drijven waarheen Hij wil. Hij weet goed wat er in iedere tijd en op ieder

ogenblik nodig is” (nr. 280). Dus geen verkramppt vasthouden aan onze eigen, uitgestippelde weg, maar overgave in vrijheid aan Gods wegen.

Bidden wij dan in deze eucharistie: God, zend uw heilige Geest, opdat wij bevrijd worden van alle zonden, om het Evangelie van uw Zoon te kunnen verkondigen, in een taal waarin uw boodschap van Verrijzenis en Bevrijding verstaanbaar is voor alle mensen. Amen.

4 juni 2023 (Feest van de H. Drie-eenheid)

Kiran Joy o.p.

Deze zondag staat normaal bekend als de nachtmerrie van de predikant. Maar vandaag ben ik een beetje relaxt. In tegenstelling tot andere zondagen heb ik vandaag niet de druk om u mijn preek te laten begrijpen. Dus als iemand na de mis zou komen zeggen dat hij mijn preek niet kon volgen, dan denk ik dat ik vandaag de beste preek heb gehouden.

Het is waar dat de Drie-eenheid, het meest centrale mysterie van ons geloof, ons erg vreemd blijft. Kerstmis en Pasen, Pinksteren en Christus Koning: dat zijn feestdagen waar we nog wel bij kunnen. Maar met de Drievuldigheid weten we niet goed waar we staan en kunnen we niet veel aanvragen. Zelfs de vele analogieën die we hebben ontwikkeld om de drie-eenheid te begrijpen, helpen ons slechts aan de oppervlakte. Zodra we ze beginnen te analyseren, vallen ze gemakkelijk in één van de oude ketterijen. We zouden dus geneigd kunnen zijn om te zeggen dat het al zo moeilijk is om in de wereld van vandaag het geloof in één God te respecteren. Waarom het dan nog moeilijker maken met "één God in drie"?

Zo voelen we het spontaan aan. En toch kan dat niet juist zijn. Het geheim van Gods eigen wezen kan toch niet zonder belang zijn voor ons, geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis. En wat is dat geheim anders dan wat we in het evangelie van vandaag hoorden, "*God is liefde*" ?

Drievuldigheidszondag herinnert ons eraan dat de God in wie wij geloven niet bestaat als een eenzame, in zichzelf rustende geest; maar dat Hij integendeel in zichzelf liefde is, in zijn eigen wezen een gemeenschap is.

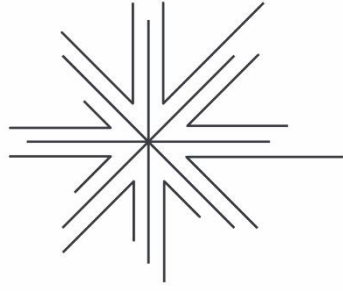
"Drie goddelijke Personen in één goddelijke natuur", zegt dan een bekende formule. Dat is per slot van zaken een formule waarmee de kerkvaders hun onmacht bekennen om Gods diepste geheim in woorden vast te leggen. Hoewel onze moderne geesten enige moeite hebben om deze formule te begrijpen, denk ik dat zulke formule een echte belang voor ons heeft. Maar, zeggen die woorden en formules weliswaar niet *hoe*, dan zeggen ze toch wel *dat* in Gods wezen perfect en zonder de minste tegenspraak gerealiseerd zijn twee oerverlangens van elk mensenhart, twee idealen die wij mensen er nooit in slagen perfect samen te realiseren. Enerzijds het verlangen naar perfecte eenheid onder menselijke personen (noem het volmaakte liefde als ge wilt). Anderzijds het verlangen naar perfecte zelfstandigheid van elke menselijke persoon (noem het volmaakte vrijheid als ge wilt).

Persoon en gemeenschap, liefde en vrijheid. je zou de geschiedenis van elk mens, van ieder gezin, van elk land, ja zelfs van de wereld kunnen schrijven vanuit het conflict tussen deze twee idealen. En het zou dan inderdaad een geschiedenis zijn van conflicten, van strijd, van oorlog. Mensen slagen er nooit in onder elkaar die twee idealen voor langere tijd tegelijk en voor iedereen in stand te houden. Vaak zijn gemeenschap en eenheid alleen mogelijk door het gebruik van macht, onderdrukking, geweld en ten koste van persoonlijke onafhankelijkheid en vrijheid.

Spijts alles is het waar dat we deze idealen nooit uit het oog verliezen. Spijts alles geloven in een echte en hechte gemeenschap van personen, en daar zo sterk in geloven, dat we na iedere nieuwe mislukking er weer opnieuw aan beginnen, is een geloof dat zich niet laat herleiden tot een geloof in het menselijk kunnen : er zijn geen geslaagde menselijke voorbeelden om na te volgen.

Maar de mens is niet geschapen naar het voorbeeld of het beeld van zichzelf of van een andere mens. We zijn geschapen naar Gods beeld en gelijkenis. En deze Drie-eenheidszondag herinnert ons eraan dat, dat God, naar wiens beeld wij geschapen zijn, geen monade is, geen eenzame innerlijk rustende geest, maar een drie-eenheid, een gemeenschap van vrije personen. In Hem worden de oerverlangens/idealen van elk mensenhart, naar "eenheid en vrijheid", perfect gerealiseerd.

Spijts alle voorbeelden van het tegenovergestelde toch blijven geloven in en streven naar gemeenschap van vrije personen, daartoe kunnen vele dingen bijdragen. Een daarvan is de liturgie, zoals deze Eucharistie vandaag. Elke Eucharistie is ook onze poging om die eenheid uit te leven door samen te bidden als gemeenschap en in persoonlijke vrijheid. De uitdaging voor ons is om zulke getuigenis van eenheid tot onze diepste natuur te maken, niet zomaar als een houding of een manier van spreken, maar als iets wezenlijks voor ons is zoals in de drie-enige God. Daartoe moge God ons helpen, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest! Amen!

11 juni 2023 (Sacramentszondag)

Didier Croonenberghs o.p.

*De mens wil brood eten !
Hij wil elke dag kunnen eten !
Brood en geen hoog klinkende woorden,
Brood en geen spraak !*

Misschien kennen jullie dit revolutionaire communisitische frontlied, waarvan de tekst werd geschreven door Bertolt Brecht. “*Brood en geen spraak*”. Ik betwijfel of velen van jullie het zingen, zelfs als jullie zich deze week compleet in het rood hebben gekleed voor “den bubbel”...

De mens wil natuurlijk eten. Maar wat voedt hem echt? Dit is misschien wel de cruciale vraag voor de mens. “*Waar hebben we honger naar?*” Onze wereld heeft een boulimische honger naar bezittingen. Ze heeft ook anorexie als het gaat om spirituele goederen... Maar meer dan een materiële honger, hebben we niet een echte honger naar goede *woorden*, een dorst naar eerlijkere relaties? Brood *en* spraak ? Op dit feest van het lichaam en bloed worden we uitgenodigd om even stil te staan bij wat ons *echt voedt*, en wat ons elke zondag, bij elke eucharistie, samenbrengt.

Allereerst is de Eucharistie wat ons voedt, smaak geeft aan het leven, en wat ons in staat stelt om een eenvoudig *dankjewel* te zeggen. Niet manipulatief en egoïstisch. Maar echt. Zoals u waarschijnlijk weet, wordt in modern Grieks “dankjewel” Ευχαριστώ gezegd. Dus ik nodig u uit om eraan te denken dat uw leven een “dank u wel” is, een 'eucharistie'. Om dit elke dag te beleven kunnen we denken aan een ontmoeting, een woord van vriendelijkheid dat in ons leven geuit is ? Want als we vandaag

samen vieren, is dat dan niet deels omdat we diep van binnen *iets* te vieren hebben? Zijn we hier niet om Degene te gedenken die ons laat zien dat het leven alleen betekenis heeft voor zover het zichzelf geeft? De Eucharistie is allereerst de kunst van dankbaarheid. Het is erkennen dat wij niet de oorsprong zijn van wat we zijn en wat we hebben. Dat het leven *geen* recht is, maar een dagelijks geschenk. Het is aan ieder van ons om onze eigen manier te vinden om deze vreugde te belichamen.

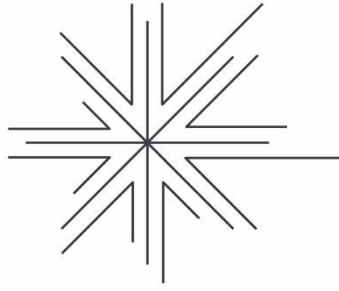
Ten tweede nodigt de Eucharistie ons uit om echt *aanwezig* te zijn bij wat we doen. Lichaam en ziel. Een van de vele redenen voor het aandringen op de werkelijke aanwezigheid komt uit de ziekenzorg. Het gaat over *verbondenheid* met de zieken. Het gaat erom hen daadwerkelijk de Eucharistie te brengen. Als we hier een aanwezigheid ervaren, dan is dat zodat we die kunnen delen, zodat we deze aanwezigheid naar de buitenwereld kunnen brengen. De Eucharistie is een mis-sie, een zending.

Vooraleer we toespraken houden over de werkelijke aanwezigheid —die soms niet erg verteerbaar zijn—, laten we eerst eens naar die van onszelf kijken. Hoe vaak zijn we niet eerder *afwezig*, ook al staan we fysiek aan iemands zijde? Misschien hebt u deze ervaring al gehad. Iemand praat tegen u en deelt zijn vragen met u... maar u bent te druk bezig met uw eigen problemen dat u niet echt oplet. Er zijn zoveel mensen die van ons verwachten dat wij “*werkelijk aanwezig*” zijn, dwz dat wij aan hun zijde staan, door onze woorden, door ons luisteren, door onze concrete daden. Er zijn zo veel mensen die hongeren naar woorden die zorgzaam zijn, die bevrijden. Om duidelijker te zijn: het gaat erom werkelijk *aanwezig* te zijn bij onze naasten, niet fysiek maar werkelijk. Want men kan lichamelijk dichtbij zijn en toch echt afwezig... En we kunnen een echte aanwezigheid voelen, ondanks de afstand en de scheiding. Daarom zijn we in elk Eucharistie en in het gebed werkelijk verbonden met hen die ons zijn voorgegaan, met hen die afwezig zijn, met de zieken...

De Eucharistie nodigt ons ten eerste uit om dankbaar te zijn. Ten tweede nodigt het ons uit om echt aanwezig te zijn bij onze dierbaren. En ten derde *herschep*t de Eucharistie ons. Het transformeert ons. Ik weet niet of het u is opgevallen, maar in het Evangelie van vandaag klinkt het scheppingsverhaal in de tuin van Eden door. De Heer zei: “*Van de boom van de kennis van goed en kwaad mag je niet eten, want op de dag dat*

je daarvan eet, zult je sterven". In het evangelie van vandaag vertelt de Heer ons: *"Als iemand van dit brood eet, zal hij leven"*

Eucharistie beleven is in feite herschapen worden. Een nieuw leven beginnen. Gezonden zijn. Opnieuw opstaan. Geloven, ondanks onze wonden. Hopen, ondanks onze fouten. Liefhebben, ondanks verraad. Laat ieder van ons dus meer en meer een tabernakel worden van een reele *dankbaarheid*, een echte *aanwezigheid*, en een goddelijke vrijheid, die ons vernieuwt. Amen.

18 juni 2023 (11de zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Wij zijn in de maand juni. De mooiste maand van het jaar. De dagen worden langer, de nachten korter. Meer licht. De natuur bloeit in volle pracht, groen en allerlei andere kleuren springen ons in de ogen, de vakantie wenkt in de nabije toekomst en de juni maand is een maand om samen te genieten. En toch een keerzijde aan de medaille.

In juni blokperiode voor heel veel leerlingen en studenten. Examenstress. Ze willen goede resultaten. Leerkrachten en professoren hebben ook examenstress want zij moeten oordelen. Soms een oordeel uitstellen, maar dat is veeleer een uitzondering. Soms is een oordeel negatief, en dat doet pijn, zo'n oordeel uitspreken over iemand is niet aangenaam. Dat is juni: vreugde gekoppeld aan pijn en verdriet, en dat zijn ook de gevoelens die in het evangelie tot uiting komen.

‘De oogst is groot, maar arbeiders zijn er weinig’, zegt Jezus, en daarom zendt Hij zijn leerlingen uit. ‘Genees zieken en drijf duivels en onreine geesten uit’, geeft Hij hun als opdracht. En dat is opvallend, want die leerlingen zijn geen dokters of psychologen, maar eenvoudige mensen. Petrus, Andreas, Johannes en Jacobus zijn vissers, en Mattheus is een tollenaar, dus een gehate belastingambtenaar die met de Romeinse bezetters meewerkt. Precies om een echte herdersrol op zich te nemen zendt Jezus zijn leerlingen twee aan twee uit. Om onreine geesten en duivels van egoïsme en machtswellust uit te drijven, om te bevrijden van ziekten en kwalen van moedeloosheid, wanhoop, radeloosheid,

en om te verkondigen dat het Koninkrijk der hemelen nabij is. En dat moet ons moed geven, want ook wij worden door Jezus uitgezonden om zijn boodschap te verkondigen, zieken te genezen en duivels uit te drijven, ook al zijn we geen dokter en geen specialist in mensenkennis. Want zieken, duivels en onreine geesten zijn er genoeg in deze tijd. Zieken van drank- en drugverslaving. Onreine geesten van egoïsme, van onverschilligheid, van vervuiling van milieu en natuur.

Duivels van geweld, van oorlog, van uitbuiting, van slavernij. Pijn en ellende van depressie, van armoede, van uitzichtloosheid. Naar die duivels en onreine geesten van onze tijd worden we gezonden om Gods blijde boodschap te verkondigen, niet door er veel over te babbelen, maar door ze voor te leven. Voorleven dat God een liefdevolle Vader en Moeder is voor alle mensen, veraf en dichtbij.

Mensen van alle rassen en standen, die Hij allemaal bemint, want allen zijn ze zijn kinderen. Probeer je zo'n wereld eens voor te stellen: Een wereld die alleen maar kan groeien als we er ons voor inzetten als broers en zusters onder elkaar. Als we dus dragers worden van Gods liefde en vrede. Als we echt ons best doen om in al onze medemensen kinderen van God te zien. En als we echt aandacht hebben voor alle mensen om ons heen. We moeten daar echt geen straffe dingen voor doen, en ook niet op betaling of op dankbaarheid rekenen, want 'voor niets hebt gij ontvangen, voor niets moet gij geven', zegt Jezus.

Wat bedoelt Jezus als Hij hierover spreekt: 'voor niets ontvangen en voor niets geven.' Het gaat over het geven en ontvangen van de Blijde Boodschap van Gods liefde en vrede. Die Boodschap krijgen we door ons geloof, door ons doopsel, door onze opvoeding, door onze liturgie, en we moeten God daar hoegenaamd niet voor betalen. Dat krijgen we allemaal gratis toebedeeld. Dat vraagt God, dat vraagt Jezus ook van ons: dat we zijn Blijde Boodschap van liefde, vrede en vreugde gratis zouden uitdragen. Dat we altijd liefdevolle aandacht zouden hebben voor onze medemensen. Dat we zieken zouden bezoeken, armen zouden helpen, niet altijd klaar zouden staan met oordelen en veroordelen, maar echt broers en zussen zouden zijn voor elkaar en al onze medemensen. Lieve mensen, ook wij zijn leerlingen van Jezus, dus krijgen we dezelfde opdracht als de leerlingen in zijn tijd. Ook van ons wordt dus verwacht dat we duivels uitdrijven en zieken genezen.

Laten we ons dus inspannen om zijn boodschap van liefde en vrede te beleven en uit te dragen in de wereld om ons heen.

We moeten daarvoor geen spectaculaire dingen doen, geen initiatieven nemen die de pers halen, nee, gewoon goed zijn is al goed genoeg.

Goed zijn voor alle mensen, zoals Jezus, zoals God goed is voor ons.

En als we dat met zijn allen doen, zullen er geen massa's mensen meer zijn die er uitgeput en hulpeloos uitzien, als schapen zonder herder.'

En dat is wat Jezus, wat God van ons verlangt. Amen.

De slotzin uit het evangelie wijst op de armoede en de onthechting, die Jezus verwacht in de levenswijze van zijn apostelen.

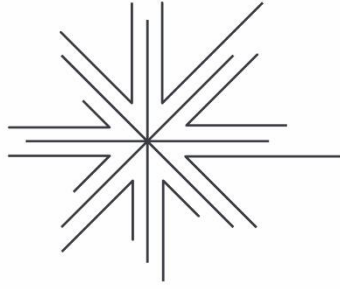
We verbreden deze zin van Jezus tot een visie over gratuïteit.

Alles is genade:

het verbond van Jahwe met Israël (eerste lezing),

de verlossing door Christus (tweede lezing),

de roeping van de apostel en van elke christen (evangelie).

25 juni 2023 (12de zondag door het jaar)

Francis Akkara o.p.

Weest niet bang

In veel Afrikaanse gemeenschappen wordt een jongen pas als volwassen beschouwd als hij een hele nacht alleen in een bos kan doorbrengen. In het bos moet hij het tegen verschillende krachten en bedreigingen opnemen, waaronder de dreiging van wilde dieren en duisternis. Er wordt verteld dat een jongere, die ooit voor deze test naar het bos werd gestuurd, de hele nacht doodsbang was, zelfs nadat hij in een boom was geklommen om zich in veiligheid te brengen. Bij daglicht zag hij tot zijn grote vreugde dat zijn vader zich in de buurt had verborgen, volledig bewapend met pijl en boog. De hele nacht had hij zijn zoon in het oog gehouden. De jongen zei: "Ik zou goed geslapen hebben als ik geweten had dat mijn vader op wacht stond." We worden vaak verlamd door angst omdat we niet beseffen hoe liefdevol en teder God over ons waakt.

Beste broeders en zusters,

Vandaag horen we in het evangelie dat Jezus zijn leerlingen voorbereidt op hun komende rol als predikers en genezers. Ze zijn zoals die jongen die het bos werd ingestuurd met gevaar van alle kanten. De leerlingen waren doodsbang. Het was ook allemaal nieuw voor hen. Ze waren net gelovig geworden. Jezus volgen, Zijn kennis mogen delen en genieten van het samenzijn met Hem was één ding. Maar: los van de veilige band met Hem Zijn boodschap brengen aan mannen en vrouwen die vijandig stonden

tegenover Zijn revolutionaire boodschap, dat was iets anders. Ze waren zich maar al te goed bewust van de tegenstand.

Op dezelfde manier leven ook wij vaak in angst voor mensen die ons bedreigen met verdriet en de dood. We leven in een gevaarlijke wereld, waar we worden lastiggevallen en geïntimideerd. Jezus weet dat we vaak verstijfd zijn van angst en vrezen dat onze vijanden, tegenstanders ons kwaad willen doen, ja ons zelfs uit de weg zouden willen ruimen. Maar angst kan ook het gevolg zijn van ingebeelde, zelfgemaakte vervolgingen. We worden tegenwoordig meer aangevallen door onze zelfgemaakte vervolgingen dan door de echte vervolgers van Christus zelf.

Jezus Christus ziet deze bezorgdheid en angst in ieder van ons en nodigt ons in het evangelie uit om onze angsten te overwinnen. Jezus waarschuwde zijn discipelen van tevoren dat de wereld hen zou tegenwerken, mishandelen, vervolgen, verdenken, afwijzen en intimideren. Maar hij vertelde hen ook dat ze moedig en voor niemand bang moesten zijn. Hij zei: "Weest dus niet bevreesd."

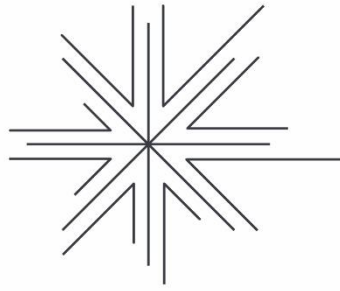
Vandaag gaan vele mensen, ouderen en ook jongeren, gebukt onder allerlei angsten. Sommigen zijn bang om failliet te gaan. Sommigen ontwikkelen een fobie voor alle mogelijke ziektes die henzelf of hun familieleden zouden kunnen treffen. Sommigen mijden contacten met bepaalde mensen omdat ze vrezen er vrienden door te verliezen uit de sociale groep waarin ze actief zijn en zo uitgesloten te worden. Ook tieners kennen deze zorgen. Is de angst om een buitenstaander te zijn niet de belangrijkste reden van hun activiteiten op sociale media?

Tegelijkertijd hebben ze schrik om bespot te worden, om veracht of uitgelachen te worden. Sommigen gaan dan tot het uiterste om sociale afwijzing te voorkomen. De zorg om in relatieproblemen terecht te komen kan heel zwaar wegen.

Al deze angsten komen soms met elkaar in concurrentie zodat we niet meer weten waarvoor we nu het meest bang moeten zijn. We moeten aandacht besteden aan zoveel verschillende zorgen - maar alle angsten zijn echt. Al onze angsten en zorgen brengen ons niet tot de rust die we wel vinden bij God. Daarom spoorde Jezus Zijn volgelingen aan om niet bang te zijn. Hij spoorde hen toen aan, zoals Hij ons nu nog steeds

aanspoort, om al onze zorgen en angsten om te buigen. En ons tot Zijn Vader te keren.

We moeten Gods aanwezigheid voelen in alles wat we doen, in Zijn grootheid en het wonder van Zijn schepping. We moeten Gods genade - die gekenmerkt wordt door voortdurende, standvastige trouw - proberen begrijpen als het wonder van de liefde. Alle mogelijke zorgen en angsten die we kennen verdwijnen wanneer we beseffen hoe liefdevol en teder God over ons waakt. Hij is de enige weg die uitmondt in absolute kalmte. Zoals de jongen in het verhaal die niet bang zou zijn geweest als hij zich eerder had gerealiseerd dat zijn vader er was om hem de hele nacht te beschermen. Zo is Christus er ook om ons de hele nacht te beschermen tegen alle bedreigingen. We hoeven alleen maar te beseffen en te voelen dat deze God als liefdevolle Vader altijd bij ons is en alle angsten verdwijnen. Als we in eenheid zijn met God in Jezus, dan is de kwetsbaarheid van het menselijk leven geen bedreiging. Laten we daarom met onze angsten omgaan door ons meer te richten op onze relatie met Jezus Christus en zijn aanwezigheid in ons leven, want wanneer we hierin slagen, zullen we ons vrij voelen, zullen we onszelf ervaren als nieuwgeboren in Christus onze broeder. Amen.

2 juli 2023 (13de zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Matteüs 10, 37-42: Jezus volgen

Lieve mensen,

Toen ik het evangelie van vandaag heb gelezen, dacht ik bij mezelf :
Mijn kruis opnemen – ja – hoe zal ik dat doen. Jawel ik zal het doen.
De eerste lezing spreekt ons over gastvrijheid. De vrouw die de profeet
Elisa ontvangt, wil dat hij toch een goede kamer heeft waar hij kan
verblijven. Voor haar is de profeet Elisa een vreemdeling en toch neemt ze
hem op in haar eigen huis. Die vrouw heeft aandacht voor de
medemensen.

Als voorbeeld van gastvrijheid kan dit echt wel tellen. Een gastvrijheid
waarvan ik denk dat we niet direct geneigd zijn ze na te volgen.
Want wie van ons zou zomaar een kamer ter beschikking stellen aan
een vreemdeling die nu en dan in onze buurt passeert.
Een aandacht waarvoor je geen vergoeding vraagt en geen eisen stelt.
Een aandacht die een sterke toepassing is van dat ene gebod van Jezus:
Hou bovenal van God, en hou evenveel van je naaste als van jezelf.
Ook in het evangelie komen vandaag toch straffe uitspraken naar voren.

Wie meer van zijn ouders of zijn kinderen houdt, is Mij niet waardig, zegt Hij. Hetzelfde geldt voor wie zijn kruis niet opneemt.

Het is duidelijk dat we die woorden niet letterlijk mogen opnemen, want dan botsen ze met het liefdegebod van Jezus, en dat kan niet de bedoeling zijn. De bedoeling is dat Jezus duidelijk maakt dat Hem volgen niet altijd gemakkelijk is. Immers, Hem volgen betekent dat je Hem en zijn gebod van liefde en vrede niet mag verwaarlozen. Soms vinden wij onszelf belangrijker dan het liefdegebod van Jezus en gaat onze keuze eerder naar eigenbelang, naar eigen keuzes enzovoort. Heb toch aandacht voor mensen die hun geloof oprecht beleven. Mensen die liefde, vrede en vreugde uitstralen.

Heb zeker aandacht voor de kleinen, de armen, de zieken, de vele mensen die niet direct een weg vinden in het leven. Het is een opdracht waarvoor we in deze vakantie tijd kunnen vrijmaken.

Tijd voor gehandicapten en ouderen, voor zieken en stervenden. Tijd voor een luisterend oor, een teder gebaar, een babbeltje met die eenzame man of vrouw in de buurt, in het woonzorgcentrum, op straat. Gelijk waar we zijn tijd hebben voor anderen.

Zo was het ook bij de apostelen. De Twaalf die uitgezonden worden staan voor alle toekomstige leerlingen van Jezus. In opdracht van Jezus moeten ook zij precies doen wat Jezus gedaan heeft en zij zullen ook gevormd moeten worden naar het beeld dat Jezus belichaamd heeft.

En als we over Jezus spreken dan kan het kruis niet onbesproken blijven. Wie als leerling van Jezus uitgezonden wordt die moet bereid zijn om de dood als laatste consequentie te aanvaarden. Voor ons hier is dit meer een theoretische kwestie, maar er zijn gebieden waar dit helaas een realiteit is.

In het evangelie horen we nog een merkwaardige uitspraak van Jezus. 'Wie zijn leven probeert te behouden, zal het verliezen, en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden,' zegt Hij. En daarmee bedoelt Hij: Wie alleen leeft voor zichzelf, zal op de duur geen leven meer hebben,

want hij of zij heeft niets meer met zijn medemensen te maken. Het is een harde waarheid die tot uiting komt in de vele relaties die vandaag kapot gaan, omdat de partners veel te veel aan zichzelf en veel te weinig aan hun partner, hun gezin en hun familie denken. Een waarheid die ook tot uiting komt in de oorlogen, de burgeroorlogen en de vele mensenwaardige misdrijven die de wereld teisteren. Allemaal mistoestanden die aantonen dat het veel beter is dat niet alleen wij, maar alle mensen, hun leven verliezen omwille van Jezus, want dan neemt iedereen afstand van een leven vol egoïsme, vol wreedheid en vol eigen groot gelijk, om te kiezen voor een leven van liefde en vrede voor iedereen.

Lieve mensen, het is een wereld waar we niet alleen van moeten dromen, maar waar we ons echt moeten voor inzetten, en in deze vakantietijd hebben we daar meer tijd voor dan anders.

Ik wens ons allen zo een mooie vakantie toe. Amen.

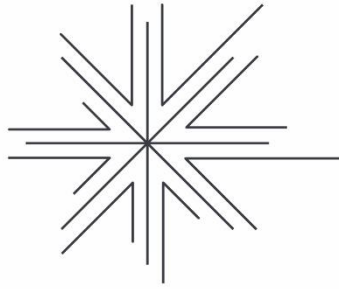
Dank om het onthaal

Wanneer Jezus zijn leerlingen zendt, dan gaat het niet over hun persoonlijk succes. Ze staan in zijn dienst. Het is omwille van deze verbondenheid dat zij tegenstand ontmoeten, maar het is ook vanuit die verbondenheid dat zij vreugde zullen ervaren. Mogen ook wij die verbondenheid ervaren onder elkaar en ons meer en bewust worden van de kracht die wij gekregen hebben van Jezus Christus, onze Heer

Bezinning

Neem even de tijd heel even maar om je naaste te zien - te ontmoeten op je weg. Neem even de tijd heel even maar om in stilte zijn schepping te bewonderen op je weg. Neem even de tijd heel even maar om te genieten, dankbaar te zijn op je weg. Neem even de tijd heel even maar om te denken dat elke nieuwe dag een gave, maar ook een opgave is op je weg. Neem even de tijd heel even maar om te kijken waar je kunt

helpen op je weg. Neem ook de tijd om gelukkig te zijn door uit jezelf te treden, ruimte te geven aan de ander op je weg, een gewelddadige dood ondergaan. Zijn leven vinden betekent in deze context: het zich toe-eigenen, er zich aan vastklampen, het voor zichzelf houden. Christus kan het leven in zijn koninkrijk beloven aan degenen die Hem trouw blijven tot de dood. In dezelfde lijn beschikt Christus over het leven zoals God zelf.

9 juli 2023 (14de zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

*Ga regelmatig sporten, eet fruit en groenten,
zorg goed voor jezelf,
rust uit, bezoek je vrienden,
focus op de weg, niet op je gsm, enzv...*

Deze adviezen zijn veel gemakkelijker gezegd dan gedaan !
“*Neem mijn juk op uw schouders en leer van Mij*”. Gemakkelijker gezegd dan gedaan ! Vooral als we het gevoel hebben dat alles ons in de schoot valt. Maar is het aannemen van het juk van een ander niet gewoon instemmen met het loslaten van een deel van onszelf, van wat ons bezwaart, om ons aan een ander te binden ? De uitnodiging van Jezus om zijn juk op te nemen gaat over het accepteren dat een ander met ons draagt wat wij moeten dragen. In de oorspronkelijke betekenis is een juk niet iets dat op ons weegt of ons neerdrukt, maar iets wat bindt, wat hecht.

Wat is een juk als het niet iets is dat ons dwingt om niet alleen te doen ?
Wat is een juk als het niet dat stuk hout is —zoals een kruis— dat ons eraan herinnert dat het leven niet voor ons alleen is ? Dat ons eraan herinnert dat het leven alleen betekenis heeft als het in verbondenheid geleefd wordt...

De vraag van vandaag is eenvoudig: Wat zijn onze ware gehechtheden?
Wie zijn de mensen en plaatsen die ons leven lichter maken. Wat zijn de “*afhankelijkheden*” die ons helpen om te groeien en vooruit te komen ?
Mijn juk is gemakkelijk te dragen, vertelt Christus ons. Is er niet iets heel bevrijdends aan het accepteren om een deel van onze vrijheid los te

laten? Het aannemen van het juk van Christus is uiteindelijk accepteren dat we niet alles zelf hoeven te dragen.

Accepteren dat we niet alleen zijn in het kiezen van de richting van ons leven... We weten allemaal dat als je de enige baas over je leven wilt zijn, je uiteindelijk ontdekt dat er soms geen doel meer in... Het juk van Christus opnemen is je hart in Gods hart leggen.

En waar Christus ons vanmorgen, aan het begin van de zomer, toe uitnodigt, is om te accepteren dat we de lasten die te zwaar voor ons lijken in Hem kunnen leggen. We kunnen niet alles alleen dragen!

Mensen hebben hun verantwoordelijkheden, maar ook hun conditioneringen en angsten. Er zijn de “koffers” van het leven, van onze geschiedenis, die we niet kunnen dragen, die we niet alleen mee kunnen trekken: menselijk, emotioneel, transgenerationeel... Er zijn zoveel dingen die we samen moeten dragen en daarom in de ander moeten leggen... Het is alsof dit evangelie ons opnieuw uitnodigt om een nieuw evenwicht te vinden in onze relaties, om de Farizeeën van ons leven te ontdekken, die ons “zware lasten” opleggen, en ook degenen die ons door hun zachtheid, lichtheid en humor geven...

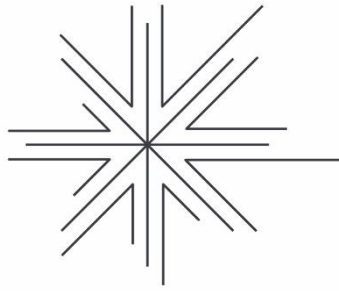
Dit is de paradoxale vraag van het evangelie: Wat zijn de banden, de bindingen die ons bevrijden? Maar het evangelie gaat verder: Als de last van wat je draagt te zwaar is, luister dan niet naar de wijzen en de geleerden, met andere woorden degenen die denken dat ze weten! Is het trouwens niet gevaarlijk om alles te willen begrijpen en verklaren?

Door alles te willen rationaliseren, lopen we het risico in de val van de zekerheid te lopen... Dat is een zwaar juk! Als de last die je draagt te zwaar is, leg het gewicht van wat je doormaakt dan op God, die altijd in je zal geloven... Als je hart te zwaar is - omdat de waarheid verborgen blijft - leg dan wie je bent in degenen die je liefhebt. Dan zul je rust vinden...

“Ik ben zachtmoedig en nederig van hart”.

Het juk van Christus is inderdaad dat van zachtmoedigheid ! De zachtmoedigheid van het evangelie is het vermogen om open te staan

voor anderen. Het is wat ons in staat stelt om contact te maken, om zonder oordeel te luisteren naar wat iemand in onze omgeving moeilijk vindt om te delen. Tederheid is wat de stijfheid van principes, de kilte van de argumenten van geleerden en kenners verzacht! Tederheid is die nederigheid, dat vermogen om zich aan te passen aan de omstandigheden. En dat is ons zomerprogramma, ons vakantiewerk ! Om zachtmoedig te zijn met de mensen die we ontmoeten en met elkaar ! Fijne vakantie allemaal! En laten we niet te snel zijn met het geven van advies...

16 juli 2023
(15de zondag door het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Ik zal u een geheim verklappen. Als ik niet meteen inspiratie heb voor een preek, dan ga ik dikwijls spieken bij de kerkvaders. Bij de voorbereiding voor deze homilie was het van dat. Dus ben ik gaan bladeren. De vierde-eeuwse kerkvader Hilarius van Poitiers vatte perfect mijn eigen aanvoelen bij de Evangelietekst samen. In zijn commentaar op het evangelie volgens Mattheus kiest Hilarius ervoor om de parabel van de zaaier *niet* toe te lichten, want, zo stelt hij, “het is overbodig parabels uit te leggen wanneer Onze Lieve Heer dat zelf al zo goed gedaan heeft”. En inderdaad, vergeleken met moeilijke passages of zelfs hele boeken in de Schrift – zoals sommige brieven van Sint Paulus, of de Openbaring van Johannes – is de parabel van de zaaier van een ontstellende duidelijkheid. Deze gaat over de verkondiging van het Woord in de wereld en hoe dit door mensen wordt aangenomen – niet of nauwelijks, of juist van harte en met overgave.

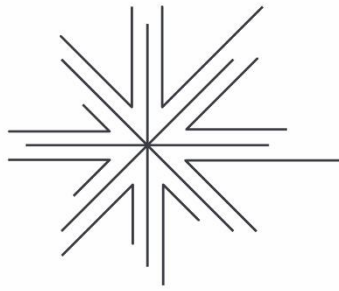
Daar zou ik kunnen stoppen, boeken toe, máár u zit nu eenmaal in een kerk die bemand wordt door dominicanen, predikbroeders, een naam die we toch een beetje moeten waarmaken. Drie zaken zijn me opgevallen bij het mediteren van de parabel van de zaaier. Vooreerst dat deze parabel me door z'n duidelijkheid, en ook omdat deze ten treure toe wordt aangehaald, altijd met hetzelfde schilderij van Vincent Van Gogh ernaast

geplakt, eerst niet tot me leek te spreken. En door – schijnbaar – *niet* tot me te spreken, ging de parabel plots *toch* over mij. Want als ik zeg “het spreekt niet tot mij”, dan zit – in het geval van de heilige Schrift – het probleem er niet in dat “het niet spreekt”, maar zit het probleem bij het “tot mij”. Ik sta niet altijd open voor Gods Woord. Soms ben ik rotsig, ondiep, vol distels, dat wil zeggen: niet aandachtig genoeg, denkend aan wat ik straks ga eten of lezen, nog gefrustreerd over een werkontmoeting of een e-mail, enzovoort. Dan maak ik geen plaats in mezelf voor het Woord van God. Soms ook wordt Gods Woord louter met de bril van vandaag gelezen, zonder oog voor de context waarin het geschreven is, en zonder oog voor de goddelijke inspiratie ervan. Snel worden dan passages uitgegomd, bijvoorbeeld wegens te gewelddadig. Laat ons oppassen Gods Woord, geest en leven, al te snel volgens menselijke maatstaven te beoordelen (Thomas a Kempis). Gods Woord is tot ons gericht, en wat hier en nu niet *tot mij* spreekt, kan voor mijn buurman of -vrouw een onverwacht woord van heil en genezing zijn, een doorbraak in een levenssituatie die misschien geblokkeerd is. Want zo moeten wij het Woord Gods beluisteren: als woorden van heil voor mensen, vroeger en nu.

Een tweede zaak die me opviel: het zaad levert dertig-, zestig- en honderdmaal vrucht op. De getallen zijn natuurlijk bewust symbolisch gekozen. De twee laagste, dertig en zestig, zijn beide een veelvoud van drie, een getal dat voor volmaaktheid staat. Jezus zegt hiermee: wie zijn best doet Gods Woord te beluisteren en naar zijn geboden te leven, die zal heel wat prachtige vruchten voortbrengen. Maar hij vermeldt ook het honderdvoudige vrucht voortbrengen. Dit is een staaltje Bijbelse logica: slechts één iets is meer volmaakt dan volmaakt, en dat is volmaakt... plus één. Totale perfectie is drieëndertig maal drie – volmaaktheid maal volmaaktheid – plus één. De kudde van negenennegentig schapen is pas volmaakt als het éne verloren schaap, het honderdste, wordt teruggevonden. Jezus lijkt hiermee te willen waarschuwen tegen een moreel superioriteitsgevoel: ja, je draagt vruchten voort omdat je een goed leven leidt, maar weet dat de perfectie, de “plus één”, een genadegave van God is.

Ten derde roept de parabel van de zaaier ons op om zelf te zaaien. Op je eentje thuis blijven zitten is daarbij geen optie. Jezus ging zijn huis uit,

naar de waterkant, en daar stapte hij in een bootje om de menigte te onderwijzen. Dat bootje staat symbool voor onze kerk, de geloofsgemeenschap wereldwijd en door de tijden heen, waar Gods Woord tezamen wordt beluisterd en – met vallen en opstaan – uitgedragen. Laat ons dan verkondigers van Gods Blijde Boodschap zijn, maar wel verkondigers die weten dat ze zelf soms rotsgrond zijn, die weten dat ze Gods genade nodig hebben, en die regelmatig samenkomen in de boot die de kerk is om er samen Gods Woord te overwegen en zijn sacramenten te vieren. Amen.

23 juli 2023
(16de zondag door het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Universiteitsprofessoren zijn zoals bankkaarten. Ze bestaan in twee versies: debet en credit. Een debet-professor zoekt op het examen naar datgene wat de student niet weet. Hij stelt vragen tot de student botst op de muur van het eigen niet-weten en onvermogen. Een credit-professor daarentegen zoekt op het examen naar datgene wat de student wel weet. Hij stelt vragen die de student de kans geven het eigen inzicht en oordeelsvermogen te demonstreren. Dat is wat de Griekse filosoof Socrates maïeutiek noemde, “verloskunde”: je gesprekspartner helpen om een inzicht – dat reeds in hem aanwezig is – naar boven te halen, alsof je hem helpt – langzaam, doorheen barensweeën – een kind op de wereld te zetten.

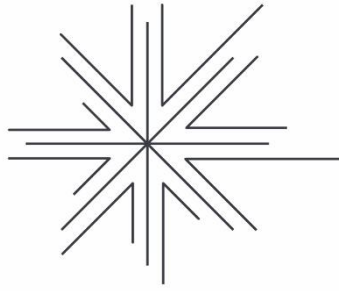
Een debet-professor, iemand die zoekt naar wat afwezig is of slecht gaat. Vroeger sprak men in heiligverklaringsprocessen in de kerk ook wel van een *advocatus diaboli*, een advocaat van de duivel. Dit was de advocaat die de rol van de duivel op zich moest nemen, die moest zoeken naar hiaten in het dossier, die redenen moest zoeken om de persoon in kwestie *niet* heilig te laten verklaren. Want dat is inderdaad de rol van de duivel. Hij klaagt ons aan bij God om wat we slecht hebben gedaan en om al het goede dat we verzuimd hebben te doen. Ook wijst hij ons daar voortdurend op, als een bandiet die er een plezier aan beleeft om een medeplichtige te hebben. Hij poogt ons hierdoor te verlammen, ons aan

hem te binden, ons als het ware te chanteren: ‘je bent geen kind meer van het licht, want ik heb een stuk duisternis in je gevonden – je bent zoals mij’. Of om het met het Evangelie van vandaag te zeggen: er zit onkruid tussen je tarwe. Ik weet het, want ik heb het er gezaaid. En ik zal niet aarzelen om God erop te wijzen, op dat onkruid in jou.

Als we meegaan in deze duivelse logica, is de uitkomst van onze zaak op voorhand bekend. Dan wordt alles schuld, en staat op alles de hoogste straf, zelfs op onschuld: een kafkaïaans proces. Inderdaad, ik spreek van een proces, omdat dat ook de terminologie is die de Schrift hanteert. In de eerste Johannesbrief wordt gesproken over Christus, de Rechtvaardige, die onze voorspraak is bij de Vader; en in het Evangelie volgens Johannes belooft Christus ons de hulp van nog een andere voorspreker, de heilige Geest. Zij treden op als de advocaten van onze verdediging. In het boek Openbaring wordt de duivel daarentegen de “aanklager” genoemd, diegene die ons bij wijze van spreken de gevangenis wil indraaien. En misschien heeft hij wel gelijk. Misschien is dat inderdaad de plek waar we soms behoren te zijn. Maar dat is buiten twee zaken gerekend.

Ten eerste zegt het boek Openbaring dat door de Verrijzenis van Christus, door Jezus’ overwinning op zonde en dood, de aanklager “die ons dag en nacht bij God aanklaagde” is verworpen. Door zijn zelfgevende liefde, door zijn Verrijzenis heeft Jezus ons krediet verschaft. De duivel heeft niet het hoogste of het laatste woord. En ten tweede, zo benadrukt het Evangelie, wordt de verhouding tussen tarwe en onkruid niet nu, door ons, bepaald. Er is niemand hier onder ons die niet met een gevoel van verdriet, schaamte, teleurstelling bij zichzelf terugkijkt op bepaalde episodes in zijn of haar leven. Maar Jezus zegt: laat die episodes en je gevoelens daarbij niet de rest van je leven dicteren. Ze zijn niet alles overheersend. God bepaalt welke stukken uit je leven zullen doorwegen, ten goede. En dat zijn niet altijd de momenten die je je meteen kan herinneren. Momenten van vriendschap, van trouw, van vertroosting, van steun aan een ander, met een lach of met een traan. Het zijn momenten waarin Jezus’ overwinning op zonde en dood aanbreekt. Het zijn momenten die tonen dat niet onze aanklager, maar wel onze verdediger de sterkste is. Dat het onkruid de tarwe niet overwoekert, en vooral ook dat het niet aan ons is om nu al onderscheid te maken tussen deze twee.

Beste zusters en broeders, in Christus wint de tarwe het van het onkruid. Gemalen wordt het tot brood, voor ons gebroken. Laat ons dat brood zo dadelijk tot ons nemen, en zo proeven van het eindeloze krediet aan barmhartigheid dat Hij ons aanbiedt. Amen.

30 juli 2023 (17de zondag door het jaar)

Francis Akkara o.p.

Toen hij een parel van grote waarde had gevonden, ging hij alles verkopen wat hij bezat en kocht haar.

Vandaag horen we Jezus verhalen vertellen over mensen die zich verheugen over het vinden van verborgen schatten. Deze personages gaan actief op zoek naar verloren of onbekende en onverwachte kostbaarheden: ze graven een begraven schat op, zoeken de perfecte parel en halen een grote visvangst binnen. Hun vreugde komt voort uit de moeite die ze in hun zoektocht hebben gestoken en niet zozeer uit het feit dat ze de voorwerpen van hun verlangen toevallig tegenkomen. Sterker nog, als alles wat ze zochten gemakkelijk zichtbaar was geweest, was hun vreugde bij de ontdekking wellicht niet zo groot geweest. Ondanks onzekerheden begonnen ze moedig aan hun zoektocht.

Ook wij zoeken, verzamelen en graven om zin en doel te vinden in ons leven. Het koninkrijk van de hemel wordt niet zomaar toevallig ontdekt, maar vereist een toegewijde inspanning om de verborgen schatten te kunnen blootleggen. Het opbouwen van het hemelse rijk op aarde is een continu proces, waarbij we ijverig de waarden moeten nastreven die Jezus in de evangeliën heeft geïllustreerd. Paulus spoort ons aan om het beeld van Christus na te volgen, een reis die vraagt dat wij doelbewust in onszelf zoeken en graven en zo onze meest Christus-achtige kwaliteiten ontdekken.

De zoon van David regeerde tien eeuwen voor de geboorte van Christus als koning over Israël. Salomo was een gretige jongeman. Hij erkende

zijn onervarenheid en onvermogen om Israël te leiden. Maar de Heer beloofde Salomo dat hij elk geschenk zou krijgen waar hij om vroeg.

Salomo had om totale rijkdom kunnen vragen en zo elk koninkrijk dat hem in de weg stond kunnen opkopen. Of hij kon absolute autoriteit hebben geëist, wat hem in staat zou hebben gesteld om elk rivaliserend rijk uit te roeien. Hij had ontelbare mogelijkheden om een machtige heerser te worden. Hij besloot wijsheid te vragen.

De onderliggende betekenis van dingen begrijpen is wijsheid. Dit wordt duidelijker als we het onderscheid bekijken tussen wijsheid, intelligentie en wat wij "slimheid" noemen. Zelfs computers hebben het vermogen om problemen op te lossen en informatie op te roepen. Terwijl een computer zijn programmering niet kan overstijgen, overstijgt intelligentie slimheid. Door het verlangen om het onbekende te ontdekken, reikt intelligentie verder dan het bekende.

Wijsheid gaat echter nog verder dan intelligentie omdat het de onderliggende betekenis van gebeurtenissen beschouwt. Wijsheid onderzoekt het begin, het karakter en het doel van alles wat is, met de Allerheiligste Drie-eenheid als hoogtepunt. De Heilige Geest van God schenkt deze wijsheid.

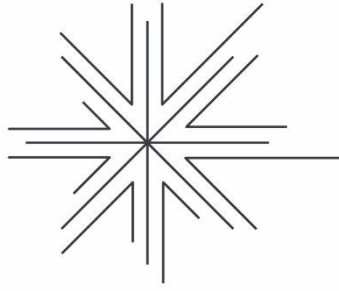
Door de kracht van de Heilige Geest gelden de woorden van Paulus in de tweede lezing van vandaag: "Alle dingen werken ten goede voor hen die God liefhebben, die naar zijn voornemen geroepen zijn. Dit doel is de voorzienige wil van God de Vader. De wijsheid die God openbaart is niet egocentrisch of zelfbevorderend; ze berust alleen op de Heer zelf. Zelfs te midden van de raadselachtige momenten in het leven, als God een integraal onderdeel van ons leven is, hebben we reden om te hopen. We begrijpen misschien niet elk aspect van de puzzel, maar God onthult gaandeweg het grotere beeld.

Goddelijke wijsheid lijkt misschien verheven en buitenaards, maar ze is bij uitstek praktisch, vooral in onze hedendaagse wereld. Alleen voor jezelf leven leidt tot verdeeldheid. Om Gods karakter en doelen te begrijpen, moeten we observeren wat God heeft geschapen en onze plaats erkennen binnen de ingewikkelde ecosystemen waar we zo vaak mee

omringd zijn. Het zoeken naar wijsheid vereist het zoeken naar God en het begrijpen van ons doel binnen Zijn ontwerp.

Jezus geeft ons wijsheid via verschillende kanalen, waarbij de evangeliën een belangrijke bron van essentiële levenslessen zijn. Persoonlijk gebed, het lezen over het leven van heiligen en het bestuderen van de leerstellingen van onze kerk stellen ons ook in staat om Gods wijsheid te ontvangen. Maar luiheid vormt een belangrijk obstakel in dit streven. Gedachteloze bezigheden en tijdverspilling verhinderen ons om onze kennis te verdiepen. Om luiheid te overwinnen, moeten we ijver voor God cultiveren en een vurig verlangen om te weten en te begrijpen.

Laten we vandaag nadenken over onze toewijding om Gods wijsheid te zoeken. Geïnspireerd door het getuigenis van anderen kunnen we Jezus zoeken, die Salomo in wijsheid overtreft. Door te bidden en te leren hebben we volledige toegang tot Hem. Als we die heilige reis naar onze Heer met veel vastberadenheid maken, ben ik er zeker van dat we, zelfs zonder dat we het weten of zonder dat we de bevestiging van anderen nodig hebben, al één van de mooiste schatten zullen bezitten die het leven ons na verloop van tijd kan bieden. Laten we tijdens de Eucharistie om deze genade bidden.

6 augustus 2023 (18de zondag door het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste broeders en zusters,

In geïndustrialiseerde landen als België kennen we het fenomeen van lichtvervuiling. Wie ons op een nachtelijk uur vanuit de ruimte bekijkt, ziet ons land oplichten. Straatverlichting, fabriekslampen, lasers en spots in bars en discotheken. Het lijkt wel alsof het nooit meer echt donker wordt. Trouwens ook niet in mijn eigen kamer – en u moet er maar eens op letten bij u thuis: er is altijd wel een apparaat met een lampje aan, dikwijls om aan te geven dat het... uit staat. Op het vlak van licht zijn we zo verwend dat we ons er niet meer over kunnen verwonderen.

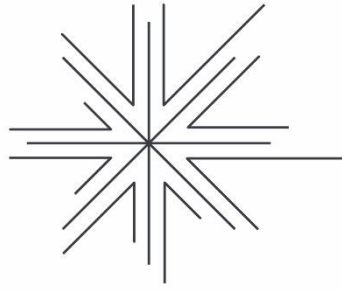
Nochtans wordt licht van oudsher geassocieerd met het goddelijke. In het boek Genesis is licht het eerste dat God scheidt. In de Psalmen wordt zijn Woord “een lamp voor mijn voet, een licht op mijn pad” genoemd. In het Evangelie volgens Johannes, waarin regelmatig gespeeld wordt met het beeld van licht en duisternis, noemt Jezus zichzelf het “licht van de wereld”. Als je erover mediteert, is licht inderdaad een formidabel beeld om over God te spreken. Licht geeft leven: zonder licht groeien planten niet en kunnen dier en mens niet leven. Licht is een constante in het universum: het reist steeds aan driehonderdduizend kilometer per seconde. Licht is gewichtloos. En wie licht laat afbuigen, ziet honderd-en-een kleuren, ook al verandert het licht zelf niet. Maar licht kan ook confronterend worden ervaren. Het is pas in het licht dat ik mijn schaduw

zie. Het licht wijst ons op de duisternis, een duisternis die ook de onze kan zijn.

Op het feest van de Transfiguratie of de Gedaanteverandering, dat we vandaag vieren, openbaart God zich in Jezus als licht. Waarom? De intocht in Jeruzalem is niet veraf meer. Hij zal er lijden en dood ondergaan, en zo ook de leerlingen. Regelmatig zal Hij er hen voor waarschuwen. Je wilt aan mijn rechterhand zitten? Maar kan je ook de beker drinken die ik zal moeten drinken? Wanneer Jezus zegt dat de Mensenzoon pijn en lijden zal moeten ondergaan, en Petrus hier opstandig op reageert, vermaant Hij hem: “ga weg, Satan!” Dat de weg die Jezus en zijn leerlingen moeten gaan, de weg die ook wij moeten gaan, dus niet de eenvoudigste is, wordt voldoende uitgedrukt. Maar Jezus is het niet te doen om de pijn, Hij is geen dolorist. Jezus is geen superman, die opschept hoeveel lijden Hij wel niet om de wereld kan verdragen. Wel integendeel, Hij gaat eraan kapot. Wat Jezus wil doen is ons tonen waar zijn weg heen leidt. Naar de verheerlijking, naar de Verrijzenis. Een weg, dikwijls langs duisternis, maar die leidt naar het licht. Thomas van Aquino schrijft dat Jezus van gedaante verandert voor zijn leerlingen zoals men voor een boogschutter een doel voorhoudt. Zonder doel schiet de boogschutter maar in het wilde weg. Stel u een schietkraam voor op de kermis zonder kalken pijpjes; tamelijk zinloos. Maar met de Gedaanteverandering toont Jezus ons het doel, de uiteindelijke bestemming van zijn weg. Dit is waar het om te doen is, dit is waartoe de leerlingen en ook wij zijn uitgenodigd: thuiskomst bij onze God, die Licht is.

Licht is dus het einddoel, maar ook de weg. In zijn eerste brief aan de christenen van Thessalonike roept Sint Paulus hen op om niet ingedommeld, als nachtelijke slapers te leven, maar wakker, scherp en aandachtig, als kinderen van de dag, als kinderen van het licht. Navolgers van Jezus moeten het licht van de wereld zijn, de lamp zijn die niet onder de korenmaat, maar op de standaard staat. En dat kan door kleine daden van medemenselijkheid. Een woord van troost of aanmoediging, een helpende hand. Of zoals het wordt verwoord in dat prachtige gedicht: “... voor het raam van mijn woning, een vlam in de nacht: dat wie verdolen mocht, richt zijn schreden naar het Huis van Toevlucht”. Wie zo leeft, brengt licht en leven binnen in deze wereld. Wie

zo leeft, is reeds gedeeltelijk getransfigureerd, heeft zich al gedeeltelijk met de Verrijzenis bekleed. Wie zo leeft, kan zich nu al laven aan dat prachtige visioen eens te worden opgenomen in Gods licht. Want daar, bij Hem, “zal geen nacht meer zijn, en zij behoeven geen licht meer van lamp of zon, want God de Heer zal over hen lichten, en zij zullen heersen in de eeuwen der eeuwen”, zoals Johannes schrijft in zijn boek Openbaring. Amen.

13 augustus 2023 (19de zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

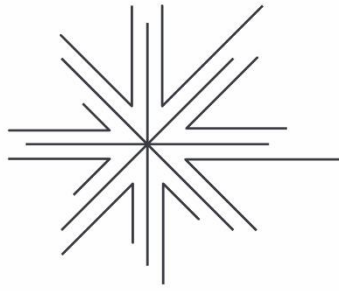
Lieve mensen,

Verhaal over de storm, een verhaal over de zee. Zee is vakantie. Ok. Maar zee is ook gevaarlijk. Elke zomervakantie zijn er mensen die verdrinken omdat ze de gevaren niet kennen. Zeker als je te dicht bij de golfbrekers komt, daar is gevaar van draaikolken. In de zee kun je dus ook je leven verliezen. En de zee kan ook een vloedgolf worden, een tsunami, een watersnood, een kracht die alles kapot maakt. Een ontzettende kracht om bang van te worden. Technisch gezien is het Meer van Galilea een meer: aan alle kanten omgeven of begrensd door land. Maar als Jezus eroverheen loopt, dan gebruikt Mattheüs een Grieks woord dat toch echt ZEE betekent. En theologisch gezien is het Meer van Galilea dan ook veel meer een ZEE dan een meer.

In de bijbel betekent zee: een plek waar je geen grond onder je voeten hebt en waarin je helemaal kopje gaat en geen adem meer kunt halen. Zee is: de plek waar niet te leven is. Dit evangelie lijkt wel ons eigen verhaal en dat van de wereld te vertellen. Net als de apostelen worden ook wij soms, misschien zelfs vaak, getroffen door tegenwind, en komen we in een storm terecht. De storm van tegenslag, van mislukking, van ruzie in de familie, met collega's, met de baas. Of de storm van armoede, pijn en verdriet, ziekte en dood. Stormen genoeg, die dikwijls totaal onverwacht op ons afkomen. Zoals de storm van het coronavirus. Veel verpleegkundigen, dokters en ook vele vrijwilligers hebben toen geholpen om mensen zo goed mogelijk te ondersteunen. Er zijn heel wat mensen gestorven in die periode. Een moeilijke periode maar ook een periode waar dienstbaarheid het hoofddoel was.

Maar ook zonder het coronavirus kennen we heel wat stormen. Stormen door onze onmacht om in te gaan tegen het kwaad in onszelf en in de wereld. Stormen door ons zwak geloof, onze twijfels, ons gebrek aan edelmoedigheid, onze mislukking om nederig van hart te zijn, om te troosten, zachtmoedig te zijn, om goede christenen te zijn. Stormen die ook onze Kerk treffen. Stormen van leegloop, maar ook van kerken die helemaal tegen de zin van de gemeenschap gesloten worden. Stormen ook van groeiend ongenoegen en verontwaardiging, omdat de Kerk weigert te leven in deze tijd, en geen oog wil hebben voor de veranderende wereld, met andere mensen en andere visies, andere problemen en andere hoop dan honderd jaar geleden. Het zijn die stormen die ook de apostelen treffen wanneer ze zozeer hun eigen weg varen dat ze Jezus niet eens herkennen wanneer Hij hun tegemoet komt. Ze menen zelfs een spook te zien. Maar Jezus zegt: 'Wees gerust. Ik ben het. Vrees niet.' Dat zegt Hij ook tegen ons en tegen de Kerkleiders van vandaag. Ook nu komt Hij over de stormachtige golven naar ons en zijn Kerk toe, en Hij is zoveel sterker dan het kwaad dat Hij het letterlijk onder de voet loopt, want 'nadat Hij in de boot stapte, ging de wind liggen.'

Lieve mensen, Jezus vraagt aan Petrus: 'Kleingelovige, waarom hebt gij getwijfeld?' Dat vraagt Hij ook aan ons, niet één keer, maar dikwijls, want misschien groeit in ons soms de twijfel over God, over Jezus, over de verrijzenis. Twijfel over de kern van ons geloof. En zeer zeker noemt Hij ook zijn Kerk kleingelovig, omdat ze haar eigen wetten boven zijn ene wet stelt. Wat zou het goed zijn als we niet kleingelovig zouden zijn. Als we alleen maar zouden geloven, zonder vragen en zonder twijfels. Geloven dat de wind gaat liggen als Jezus in de boot stapt, en dat er door zijn aanwezigheid geen storm meer is, niet in ons leven, niet in de wereld, niet in de Kerk. Geloven dat God de Heer geen storm, geen aardbeving en geen vuur is dat alles verbrijzelt, maar een zacht bruisend briesje van liefde en vrede. Een briesje dat ons uitnodigt met om Hem mee te varen. Laten we dat doen: meevaren met onze God van liefde en vrede. Amen.

15 augustus 2023 (Maria-Tenhemelopneming)

Didier Croonenberghs o.p.

Waarom zeggen we dat Maria al bij God is, in lichaam en ziel ?
De kerk mag dan wel beweren dat dit een dogma is, maar waarschijnlijk vindt de overgrote meerderheid deze uitspraak nauwelijks geloofwaardig. En als we ze al aanvaarden, zien we niet in wat dat voor ons betekent. Maar een dogma is geen aanslag op de menselijke rede: het spreekt alleen als het iets over *ons* leven onthult. In die zin is de Tenhemelopneming een mysterie dat geen rationele antwoorden biedt, maar existentiële vragen stelt. Is 15 augustus gewoon een heropleving van de cultus van de moedergodin die in veel religies voorkomt? Is de Tenhemelopneming er om meer 'vrouwelijkheid' te brengen in een al te mannelijk instituut? De kwestie ligt subtieler. Dit feest spreekt over ons, over onze menselijke bestemming die in God is vastgelegd

Ondanks onze tegenstrijdigheden, ondanks het feit dat we niet weten wat er na onze dood gebeurt, gaat het erom dat we de moed hebben *nederig* te zijn. Ware nederigheid aanvaardt, net zoals Maria, dat we deel uitmaken van een groter verhaal, een verhaal dat we niet beheersen en dat verder gaat dan wij.

Het is het verhaal van God dat voortgezet wordt na onze dood en dat ons daarin verwelkomt. We moeten accepteren dat we niet door onszelf worden grootgebracht, maar door God en anderen.

Dit is precies wat Maria ons laat zien. Vandaag leven we in de cultus van het ego. We willen ons eigen leven opbouwen. Een succes van ons leven

maken! //k beslis zelf, dus ik besta. //k kies mezelf mijn identiteit, daarom kan ik groeien... Maar onze ware identiteit wordt niet alleen gekozen... het wordt ook ontvangen. Maria ontving haar bestemming en identiteit van God. Ze heeft het van God ontvangen. Het is haar nederigheid die haar groot maakt. En het is ons hedendaagse verlangen om over alles te beslissen dat ons uiteindelijk... klein maakt !

Wat bijzonder is in het Magnificat – de hymne in het evangelie – is dat Maria zichzelf in het middelpunt van Gods werk ziet.

Haar nederigheid zet haar niet opzij, buitenspel. Ze staat precies in het midden! Maria, de nederige dienaress, keert dus alle logica om: 'De machtige heeft aan mij zijn wonderen gedaan', zegt ze.

Ze staat centraal, in het hart van Gods belofte. Door haar nederigheid ontdekt ze Gods werk in het hart van haar leven.

Nederigheid betekent dus niet dat je jezelf moet vernederen.

Het betekent een hoog en accuraat bewustzijn van zichzelf te hebben, zijn sterke en zwakke punten kennen.

Nederig zijn is deze God in ons verwelkomen die groter is dan wij!

Nederig zijn zoals Maria, betekent niet aan de kant gaan staan.

In onze hedendaagse wereld worden verschillende dingen door elkaar gehaald en verward: zelfkennis, zelfliefde en zelfwaardering. We moeten ze alle drie hebben, in balans. Je kunt een hoog gevoel van zelfwaarde hebben zonder jezelf heel goed te kennen...

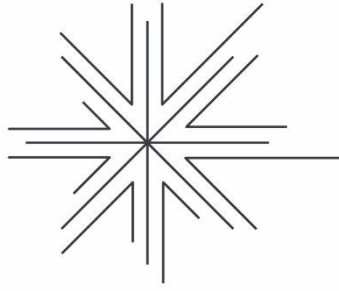
Door haar vertrouwen biedt Maria ons een prachtige weg van nederigheid, dat wil zeggen een weg van dankbaarheid voor alles wat we ontvangen hebben. Het is om onszelf te bevrijden van ons ego. Om vrij te zijn, moeten we verwelkomen wat we niet voor onszelf hebben gekozen: onze taal, onze genen, onze opvoeding, onze ouders.

Wie deze weg van bevrijding niet volgt, kan in de verleiding komen om het leven te ondergaan, om te overleven. Maria's weg inslaan is in haar leven een grotere horizon ontdekken dan die we onszelf geven. Een echte vrijheid ontdekken. Kijken naar je leven met de ogen van vertrouwen en niet van verdenking.

De Tenhemelopneming beleven is accepteren dat iets groters dan onszelf in het diepst van ons wezen zit en ons draagt; het is erkennen dat ons

leven wordt bezocht door degene die wonderen doet. De orthodoxen noemen dit feest de Ontslapenis van Maria. In slaap vallen betekent vaak loslaten. Niet controleren. Vertrouwen op iets groters. Dit feest nodigt ons niet uit om in de wolken te klimmen, maar om zwanger te zijn van God. “God in ons brengen”.

Maria geloofde niet in een wonderlijke God, maar in een God die wonderen doet. Een God die ons op deze aarde bezoekt om te verhogen —op te hemelen— wat verlaagd is. Dit is de radicale bekering die we moeten beleven. In veel situaties, als onze handen leeg zijn, of onze toekomst hopeloos, kan ons hart gevuld worden met iets groters dan we ons voorstellen. Amen.

20 augustus 2023 (20ste zondag van het jaar)

Kiran Joy o.p.

"Todos, todos, todos!" iedereen! iedereen! iedereen! Dat waren de echoënde woorden van paus Franciscus, die met een bruisende energie weerklonken op de recente Wereldjongerendag in Lissabon - een evenement waar ik gelukkig aan kon deelnemen. Zijn boodschap was helder en duidelijk: "Iedereen heeft een plaats in de kerk."

Toch lijkt het evangelie van vandaag dit allesomvattende sentiment uit te dagen. Het lijkt erop dat Jezus het niet eens is met de slogan "Todos". We komen vandaag een Jezus tegen die op het eerste gezicht onverschillig lijkt te staan tegenover de smeekbeden van een nederige Kanaänitische vrouw. Het is een onverwachte ontmoeting die ons verbijsterd en zelfs een beetje ontmoedigd achterlaat.

In onze pogingen om de houding van Jezus hier te begrijpen, hebben we vaak de neiging om dit weg te verklaren. We bieden excuses aan om het gedrag van Jezus te rechtvaardigen. Misschien is het een kwestie van vertaling. Of het moet slechts een zachte plagerij zijn geweest. Of Hij was zijn leerlingen iets aan het leren ten koste van deze vrouw en haar dochter. Misschien test Hij haar geloof. Hoewel deze verklaringen steek houden, maakt deze lezing ons nog steeds erg onsamenhangend. Ongeacht waarom Jezus deed, wat Hij deed, we vinden het niet leuk.

Misschien nodigt de lezing van vandaag ons uit om een andere laag van Jezus te zien dan we gewend zijn. In dit geval nodigt het ons uit om naar de menselijke Jezus te kijken, degene die is zoals wij, wanneer we misschien besloten hebben om iemand af te wijzen, omdat we in die persoon iemand zagen die niet is zoals wij.

Misschien kunnen we, als we verder kijken dan onze zorgvuldig opgebouwde beelden van Jezus, Jezus als mens zien; een man die net zo goed een product van zijn tijd was als ieder van ons; een man die van tijd tot tijd over de grenzen moest worden geduwd die hij voor zichzelf had vastgesteld.

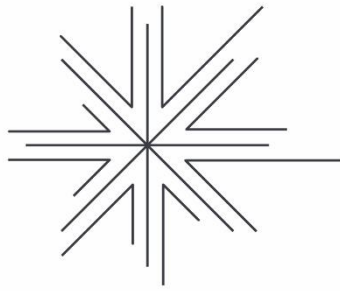
De schoonheid van dit verhaal ligt in de transformatie die zich ontvouwt. Het goede nieuws is dat wanneer Hij geconfronteerd wordt met de realiteit van de grenzen, door het standvastige geloof van deze vervelende Kanaänitische vrouw, we, aan het einde van het verhaal de Jezus terugkrijgen die we gewend zijn. Hij doorbreekt die grenzen; een kind wordt genezen en onze vertrouwdheid met de barmhartige Christus wordt hersteld. Zou het kunnen dat hij, door zijn menselijke kant te onthullen, ons herinnert aan de mogelijkheden die wij als mensen bezitten? Het is alsof hij ons eraan wil herinneren dat wij als mensen de macht hebben om verdeeldheid te zaaien, maar dat we ook de macht hebben om die verdeeldheid te helen.

De waarheid is dat we allemaal wel eens zijn geweest waar Jezus was, dat we met rust gelaten wilden worden, dat we door wilden gaan, ons nooit realiserend dat we ook grenzen in ons leven hebben gecreëerd. Er is verdeeldheid binnen onze families, in de kerk en zelfs binnen naties. We kunnen nog wel even doorgaan met het opnoemen van de grenzen die we tegenkomen. Deze verdeeldheid bestaat niet alleen in de wereld, maar in de eerste plaats in het menselijk hart. Voor elke grens die we trekken is er een mens. Uiteindelijk gaan grenzen en verschillen niet over zaken. Het gaat om echte mensen, met namen, levens, zorgen en behoeften, net als in het evangelie van vandaag. Misschien vergeten of negeren we dit soms. Omdat het makkelijker is om met een probleem om te gaan dan met een echt persoon.

We gaan vaak om met de grenzen en verschillen die ons verdelen, door overeenkomsten, verdragen en wetgeving op te stellen, die bepalen hoe we met elkaar omgaan en hoe we ons gedragen temidden van onze verschillen. Maar Jezus vraagt nog meer van ons. Hij vraagt niet alleen om onze tolerantie, om met elkaar overweg te kunnen, of om gewoon aardig tegen elkaar te zijn. Hij wil dat wij de dragers van genezing zijn waar verdeeldheid heerst.

Toch is dat niet eenvoudig. Net zoals Jezus worstelde, doen wij dat ook. Soms brengt deze weg ongemakkelijke confrontaties met zich mee. Om die genezing te brengen, moeten we misschien diegenen verwelkomen die ons uitdagen. Soms moeten we zelfs een “underdog” zijn, zodat we mensen over de grenzen kunnen duwen.

Als we ervoor kiezen om in de voetsporen van Jezus te treden, hebben we een monumentale verantwoordelijkheid. We moeten over onze persoonlijke grenzen heen, durven stappen. Als we dat doen, komen we dicht bij een wereld en een kerk waar "Todos, todos, todos" niet slechts een slogan is, maar een realiteit en een klinkende bevestiging van wat het werkelijk betekent om Christen te zijn- om mens te zijn. Amen!

27 augustus 2023 (21ste zondag door het jaar)

Francis Akkara o.p.

Wie zegt gij dat Ik ben?

Beste vrienden,

In het grote tapijt van het leven worden we geconfronteerd met diepzinnige vragen die onze levensreis vormgeven en uiteindelijk bepalen wie we zijn.

Tijdens onze jeugd overheerst de onschuld en stellen onze grootmoeders vaak vragen als: "Wat wil je worden als je groot bent?". Onze antwoorden op dat moment sprankelen van jeugdige uitbundigheid, geverfd met dromen over onbevreesde brandweermannen of prinsessen. Deze dromen, hoe vluchtig ook, weerspiegelen de grenzeloze verbeelding van onze jonge jaren, een tijd waar beloften en verlangens dansen zonder beperkingen.

Maar naarmate de seizoenen van het leven zich ontvouwen, veranderen de onschuldige vragen in complexere raadsels. Het eenvoudige "Wat ga je doen met je leven?" wordt een veeleisende vraag, die smeekt om een doordacht, volwassen antwoord. Zij dwingt ons om diep in onszelf te duiken en door de labyrintische gangen van onze ambities, hoop en passies te navigeren. Het is een vraag die niet alleen naar onze roeping vraagt, maar die de essentie van ons bestaan onderzoekt en ons aanspoort om onze wegen af te stemmen op ons doel.

Uiteindelijk is het leven een zich steeds verder ontvouwend verhaal, aan elkaar geweven door de draden van deze cruciale vragen en antwoorden. Van de onschuldige dromen van de jeugd tot de diepzinnige bespiegelingen van de volwassenheid. Deze vragen snijden de ingewikkelde paden van ons bestaan en creëren een tapijt dat uniek is voor ieder van ons.

Vandaag stelt Jezus zijn discipelen een heel belangrijke vraag: "Wie zeggen jullie dat ik ben?". Die vraag: "Wie zeggen jullie dat ik ben?", is als een raadsel dat ons vraagt om diep na te denken over wie Jezus is. Hij is niet zomaar een leraar of een personage uit de geschiedenis; Hij is de sleutel tot het ontsluiten van Gods Koninkrijk in ons. Deze vraag nodigt ons uit om te onderzoeken wat zijn leer, zijn offer en zijn opstanding voor ons betekenen. Het moedigt ons aan om het mysterie van Zijn goddelijke natuur te omarmen.

Deze vraag zal ons leiden als we onderzoeken hoe onze ontmoetingen met Christus ons geloof vormen en ons veranderen in Zijn trouwe volgelingen.

Zoals ik al eerder zei, is onze geloofsreis als een kleurrijk tapijt, waarbij elke draad staat voor een unieke manier waarop we Christus kunnen ontmoeten. Dat kan zijn door de liefde van onze familie, de vriendelijkheid van onze vrienden, de schoonheid van de natuur of door die stille momenten waarop we vrede vinden. Net zoals de draden van het tapijt samenkomen tot een prachtig weefsel, zo creëren onze verschillende ontmoetingen ook een sterke band met Christus.

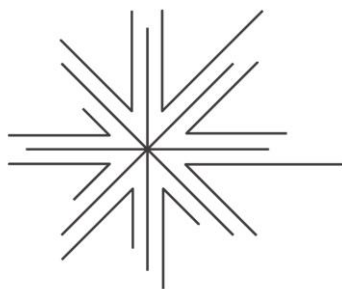
Christus is niet slechts één ding; Hij is als een diamant die op ontelbare manieren schittert. Op een diep persoonlijk niveau variëren onze antwoorden op deze vraag waarschijnlijk van persoon tot persoon. En ze kunnen zelfs in onszelf evolueren terwijl we door het leven reizen. Dit komt omdat we in onze band met Jezus een dynamische relatie aangaan en relaties veranderen van nature in de loop van de tijd. Jezus mag dan wel constant blijven, ons begrip van Hem en de manier waarop we met Hem omgaan hebben de neiging om te evolueren. Ik ben verschillende antwoorden op deze vraag tegengekomen, zoals: Jezus, je bent... mijn vriend... mijn bron van hoop... een troostende aanwezigheid... een bron van inspiratie en uitdaging. Hij is geen verre figuur maar een levende

aanwezigheid naast en in ons. Hij deelt onze vreugde, steunt ons in moeilijke tijden en laat ons zien wat echte liefde en onbaatzuchtigheid betekenen. Deze speciale relatie daagt ons uit om verder te kijken dan de oppervlakte en de verbazingwekkende kracht van Christus te ervaren die ons leven kan veranderen.

Deze transformatie is niet zomaar een idee; het is iets wat we elke dag kunnen beleven. We ontmoeten de levende God op verschillende manieren bijvoorbeeld door dingen als sacramenten, de Schrift en door het gezelschap van andere gelovigen. In deze ontmoetingen vinden we een doel en een gevoel van verbondenheid.

Het is moeilijk om dit "Mysterie van het geloof" te begrijpen. Net als Paulus die deze diepe onrust uitdrukt in de woorden "Wie kent de gedachte des Heren? Wie is zijn raadsman geweest? Wie kan vergoeding eisen voor wat hij God heeft gegeven?" Zelfs de mensen die met Jezus wandelden hadden het er moeilijk mee, net als wij. Maar dat is niet erg. Als we deelnemen aan de Heilige Eucharistie, waar Christus werkelijk aanwezig is, herinnert dat ons aan dit mysterie. Het is niet erg om niet alle antwoorden te hebben, want onze geloofsreis is een voortdurend leerproces. Als we ons met Christus verbinden, laten we dan het mysterie verwelkomen en ons hart openen voor Zijn ongelooflijke liefde.

Broeders en zusters, vergeet niet dat onze geloofsreis geen solotocht is; het is iets wat we delen. De ontmoetingen die we met Christus hebben, vormen de manier waarop we de wereld zien, maken ons geloof sterker en maken ons tot nog betere volgelingen. Deze ontmoetingen, hoe verschillend ze ook zijn, vormen samen een prachtig tapijt van geloof dat ons verbindt met de levende God. Laten we steeds opnieuw Christus blijven zoeken en, met harten vol verwondering, Zijn vraag beantwoorden: "Wie zeg je dat ik ben?" Moge onze ontmoetingen met Jezus ons de kracht geven om Zijn liefde aan de wereld te tonen en onze levensreis van het geloof vreugdevol te blijven omarmen. Amen.

10 september 2023 (23ste zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

*“Als je broeder je iets misdaan heeft,
moet je hem dat onder vier ogen zeggen.
Als hij niet naar je luistert,
neem dan nog een of twee getuigen mee.
Maar als hij naar hen niet luistert,
zeg het dan tegen de gemeente.”*

Broeders en zusters,

Het Evangelie is ongelooflijk wijs. En we moeten toegeven dat de wereld vandaag de dag een beetje gek en niet erg evangelisch is! Waarom is dat? Omdat we in onze wereld van media en sociale netwerken —wanneer we onze broeder willen corrigeren en een opmerking willen maken— de tegenovergestelde weg nemen van het Evangelie !

De logica van het evangelie is om eerst tot de persoon te spreken. En dan de groep informeren... Vandaag nemen we vaak de tegenovergestelde weg!

Helaas is het proces welbekend... Eerst stenigen we hem of haar publiekelijk, ongeacht het vermoeden van onschuld... Maar het Evangelie zegt ons: Als je broeder je iets misdaan heeft, zeg het hem dan rechtstreeks, onder vier ogen! Heb de moed om dat te doen. Stuur geen kort berichtje naar de hele wereld, met iedereen in cc: gezet ! Maar ga eerst met die persoon praten...

Deze passage wordt het Evangelie van de “broederlijke correctie” genoemd. Maar is het niet, om de uitdrukking van Sint Paulus in de tweede lezing te gebruiken, het Evangelie van “wederzijdse liefde”? Het Franse spreekwoord zegt: *“Qui aime bien, châtie bien!”*. *“Wie goed liefheeft, zal goed straffen”!*

Laten we teruggaan naar de tekst: “*Als je broeder je iets misdaan heeft, moet je hem dat onder vier ogen zeggen*”. Uw broeder durven confronteren en vergeving aanbieden betekent dat we lafheid en onverschilligheid moeten vermijden. Het betekent weigeren om ons leven oneindig door te laten gaan, parallel aan elkaar. De hand reiken aan uw broeder, met hem praten, is proberen van hem te houden. Proberen hem of haar te begrijpen. Hem niet reduceren tot zijn daden, zijn woorden.

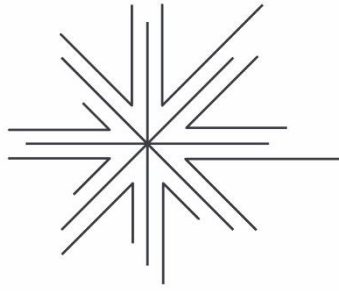
Vaak aarzelen we uit vriendelijkheid om een broeder of vriend te corrigeren. Wie zijn wij om verwijten te maken? Maar de onverschilligheid van het zwijgen is erger dan de fout die we zouden kunnen maken door samen, onder vier ogen te praten!

Dat is allemaal goed en wel, zult u zeggen. En de conclusie lijkt misschien hard. “*Als hij zelfs naar de gemeente niet luistert, beschouw hem dan als een heiden en een tollenaar*”. Ons eerste reactie is er een om geschokt te zijn. Toch weten we hoe Jezus omgaat met heidenen en tollenaars: hij wil dat ze hem volgen. Hij gaat naar hen toe, hij eet met hen, hij probeert hen terug te brengen in de gemeenschap. Het doel is niet om uit te sluiten, maar om te reïntegreren.

Maar wat doe je als er niets meer met iemand te doen is? Wanneer reïntegratie onmogelijk lijkt? Wanneer een contact onder vier ogen, wanneer de bemiddeling van één of twee mensen, wanneer het oordeel van de gemeenschap geen zin meer heeft? Wat doen we als iemand doof is? Soms kunnen we niets meer doen voor bepaalde mensen, behalve hen in Gods hart sluiten door ons gebed. We moeten een houding van mededogen, niet van veroordeling, tegenover deze mensen aanhouden. Als ons hart hen veroordeelt, laten we hen dan voor God plaatsen, de enige rechter, voor wie nooit iets verloren is. Alleen God is de rechter.... Niet wij.

Laten we nooit de hoop verliezen. God bevindt zich in het hart van onze mensheid, maar hij heeft onze *broederlijke aandacht* nodig om zich te openbaren.

Hier is de oefening voor deze week: praat met anderen, niet over anderen!
Amen.

17 september 2023 (24ste zondag van het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Onze wereld vandaag is toch wel een turbulente wereld. Er is onvrede en ellende: oorlog tussen Rusland Oekraïne, in Afrikaanse landen volgt de ene staatsgreep na de andere. Tegenstanders van regimes worden vermoord. Overal onderling wantrouwen, zelfs vijandschap. Elkaar onterecht beschuldigen van valsheid, onbetrouwbaarheid, zelfs misdrijven. Social media waar leugens, haat, wrok en keiharde standpunten, mensen leiden tot zelfmoord. Zij zijn slachtoffers van al die haatberichten. Politieke tegenstanders kunnen niet meer onderhandelen en zo wordt racisme en vreemdelingenhaat schering en inslag.

Niemand zet zich nog in om de hardheid waar in we leven te verzachten Maar is dat wel zo? Is er echt niemand die wil luisteren naar de wijsheid van Jezus Sirach die in de eerste lezing zegt: ‘Wrok en gramschap zijn iets afschuwelijks, alleen een zondaar blijft ermee lopen.’ En is er ook niemand die luistert naar Jezus die zegt ‘Niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventigmaal zevenmaal moet je iemand vergeven.

Hoe dikwijls? “Heer, als mijn broeder tegen mij misdoet, hoe dikwijls moet ik hem dan vergeven?” vraagt Petrus aan Jezus. De maatstaf van Jezus is groter dan deze van Petrus: “Nee, zeg ik u, niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventigmaal zevenmaal.” Mattheus geeft maar één bede van Jezus op het kruis: “Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten” (Mt.,27,46). Lucas geeft er twee. De gekruisigde Jezus bad: “Vader, vergeef hun, want ze weten niet wat ze doen” (Lc., 23,34). En tot de

rouwmoedige misdadiger zei Jezus: “*Vandaag nog zult gij met Mij zijn in het paradijs*” (Lc., 25,43).

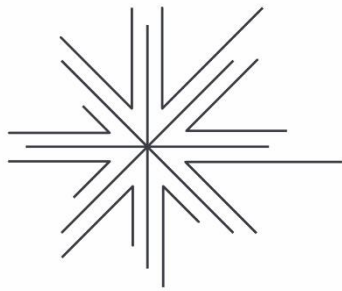
In het spoor van Jezus hebben doorheen de eeuwen velen de moed gehad om hun vijanden te vergeven. Stefanus, de diaken uit de Handelingen, volgt Jezus na: “*Terwijl zij Stefanus stenigden, bad hij en riep hij met luider stem: “Heer, reken hun deze zonde niet aan”* (Hdl. 7,60). Tijdens het assisenproces over de aanslagen in Maalbeek en Zaventem sprak Sébastien Bellin, basketspeler. Hij werd gewond in de Luchthaven bij de tweede bom die er ontplofte. Hij sprak op het einde van zijn getuigenis de beschuldigten aan. "Heren, jullie advocaten hebben geëist dat jullie als mensen worden behandeld. Ik vraag vandaag om ons ook als mensen te behandelen, te luisteren, naar ons te kijken. Ik heb beslist om jullie te vergeven, op die manier maak ik mezelf los van de wreedheden waarvan jullie beschuldigd worden. Ik wil nog meer plaats geven aan de liefde en maak me los van de haat waarvan jullie beschuldigd worden." De beschuldigten leken wel degelijk naar hem te kijken. Het kan pijn doen wanneer de hand die je met de vergeving aanreikt niet wordt aangenomen.

Dit evangelie, vertaald naar vandaag veegt die koning dus de spons over enkele honderden miljarden euro's schuld die zijn dienaar heeft. En daarmee wordt duidelijk dat die koning geen aardse vorst is, maar de Goddelijke Koning van hemel en aarde. En die Goddelijke Koning is grenzeloos vergevingsgezind. Maar als God zo mild en zo liefdevol omgaat met onze tekorten, moeten wij ook mild en liefdevol zijn tegenover mensen die dat niet zijn.

De parabel maakt duidelijk dat God echt niet op de loer ligt om ons en andere mensen te betrappen op, en te straffen voor fouten en tekortkomingen. Maar hij maakt ook duidelijk dat God van ons verlangt dat ook wij vergevingsgezind zijn. Het is dus goed als we met andere ogen kijken naar de wereld om ons heen. Als we niet altijd klaarstaan met oordeel en veroordeling van al de onaangename dingen om ons heen. Als we haat niet beantwoorden met haat, fout niet met minachting en straf, en vijandschap niet met vijandschap. Als we ons niet laten leiden door gramschap en wrok, maar door de liefde die God ons geeft en die Hij ook van ons vraagt.

Lieve mensen, Jezus Sirach heeft honderd procent gelijk wanneer hij zegt dat wrok en gramschap iets afschuwelijks zijn, want ze maken de wereld en de maatschappij onleefbaar. Probeer je je leven maar eens voor te stellen als je je altijd door woede en wrok zou laten leiden: je zou geen gelukkig moment meer kennen, want het enige wat zou tellen is wraak en gramschap. Geen tijd voor liefde, voor vrede, voor vreugde, voor gezellig samenzijn, voor geluk. Alleen maar voor haat, voor woede, voor wraaklust. En dat is echt geen tijd om naar uit te zien, want ons hart verlangt naar liefde en vrede, en ons verstand zegt dat we daar geen schijn van kans voor hebben als we fouten en tekortkomingen van anderen niet kunnen vergeven. Wat zou het goed zijn, wat zou de wereld echt veranderen, als wij en al onze mensen naar een heerlijke wereld van liefde, vrede en vreugde zouden streven. Amen.

Vergeef elkander niet tot zevenmaal toe, maar tot zeventigmaal zevenmaal.

24 september 2023 (25ste zondag door het jaar)

Kiran Joy o.p.

“Zo zullen de laatsten de eersten en de eersten de laatsten zijn” - “So the last will be first and the first last”

Beste vrienden,

Er is een Engels spreekwoord dat zegt: "The first impression is the best impression." "De eerste indruk is de beste indruk". En in veel gevallen is dit waar. Ik herinner me dat toen ik een jaar geleden mijn dienst als havenaalmoezenier begon, pater Jose me meenam door de haven van Antwerpen om me, een rondleiding door de haven te geven. En eerlijk gezegd was het de eerste keer dat ik ooit in een haven was. En ik moet zeggen dat het een beste indruk was. Alles zag er geweldig uit, massieve bouwwerken, torenhoge kranen, uitgestrekte dokfaciliteiten, allemaal vergezeld door schepen van verschillende grootte. Van buitenaf, zag alles er, indrukwekkend uit.

Mijn perspectief veranderde echter toen ik aan mijn scheepsbezoeken begon en de "onzichtbare" arbeidskrachten achter deze imposante bouwwerken ontmoette: de zeevaarders. Ik ontdekte hun maandenlange leven op zee, onder zware omstandigheden, soms zonder loon of vers voedsel. Vaak strandden ze alleen op schepen in verre havens en voelden ze zich geketend aan hun schepen. Deze ontmoeting veranderde mijn eerste indruk. De eerste indruk van de haven is niet langer mijn beste indruk, in feite is het de laatste indruk geworden. Zoals Jezus zei in het evangelie van vandaag: "wat eerst was, is nu de laatste geworden."

Op deze dag die gewijd is aan zeelieden, waarop we stilstaan bij hen die hun leven op zee hebben verloren en ook bij hen die op dit moment op zee dienen, is het passend dat we in het evangelie van vandaag, een gelijkenis overwegen die stem geeft aan de "onzichtbaren", die stem geeft aan de "laatsten".

Maar de eerste indruk die we krijgen van de evangelie is ook geen beste indruk. Want het evangelie lijkt niet te stroken met ons idee van rechtvaardigheid. Als God is zoals de landeigenaar in het verhaal, dan lijkt Hij onrechtvaardig te zijn. "Gelijk loon voor gelijk werk" of "Loon naar prestatie". Dit is ons meest basale principe van rechtvaardigheid. En vanuit deze overtuiging kunnen we ons spontaan aansluiten bij de mopperende arbeiders van het eerste uur. "Die laatsten hebben maar één uur gewerkt en gij stelt ze gelijk met ons, die de last van de dag en de brandende hitte hebben gedragen." Een loon is alleen rechtvaardig als het overeenkomt met de werkuren en met het verrichte werk. Het lijkt er dus op dat er iets verkeerd is in deze gelijkenis.

Maar iemand zou kunnen zeggen dat het Gods oneindige liefde en zijn grenzeloze vrijgevigheid is die hier wordt getoond. Dit roept weer een andere vraag op. Zou die landeigenaar niet eerst en vooral zijn liefde en vrijgevigheid moeten bewijzen aan degenen die het meest voor hem hadden gedaan? Is hier dan iets grondig verkeerd?

Ik denk dat wat er verkeerd is in deze gelijkenis is dat we het verkeerd lezen. Het is natuurlijk voor ons, om ons, aan te sluiten bij de hoofdpersonen van het verhaal, en de gelijkenis vanuit hun perspectief te zien.- In de gelijkenis wordt de hoofdrol gespeeld door de arbeiders van het eerste uur. Alleen zij hebben het woord om te klagen. Alleen zij hebben een stem. En we zijn geneigd de kant te kiezen van degenen met de maximale stem. Zij die op het laatste uur kwamen, wat konden ze beter doen dan dankbaar zwijgen?

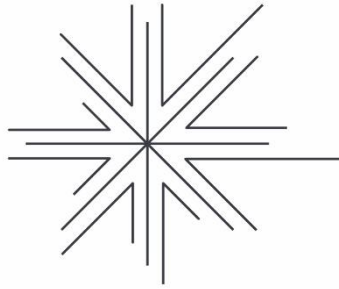
Als we in de schoenen van de werkers van het laatste uur gaan staan, krijgen we een nieuw begrip van deze gelijkenis. Wij worden degenen die onze afhankelijkheid van Gods genadige goedheid erkennen. We staan in het rijtje van de verloren zoon, de nederige tollenaar, de boetvaardige dief en de arbeiders van het elfde uur - zij die begrijpen dat Gods genade onze ideeën over rechtvaardigheid overstijgt.

In deze wereld, waar eerste indrukken vaak de boventoon voeren, waar erkenning en beloning vaak voorbehouden zijn aan degenen die het hardst schreeuwen of het hardst streven, is het makkelijk om de vele verhalen te vergeten die onverteld blijven, de strijd die aan het zicht onttrokken wordt.

Vandaag, op deze herdenkingsdag voor zeelieden en iedereen die op zee zwoegt, worden we eraan herinnerd dat er onder het oppervlak van grote havens en indrukwekkende schepen, een wereld van onbezongen helden ligt. Mensen zoals de zeevaarders die ver van huis de elementen en het onbekende trotseren. Hun leven is een opoffering, waarbij het begrip "laatste" maar al te bekend is: een laatste maaltijd met dierbaren voor een lange reis, een laatste glimp van thuis dat aan de horizon verdwijnt, een laatste kans om contact te maken met de wereld achter de golven.

Maar juist in deze laatste momenten, in deze onvertelde verhalen van opoffering, zien we de essentie van geloof en volharding. Zoals de arbeiders van het laatste uur hun loon ontvingen, zo vinden ook de stemlozen hun beloning in Gods grenzeloze liefde en barmhartigheid. Want als we in hun plaats staan, begrijpen we dat het niet gaat om de lengte van onze dienst, de erkenning die we krijgen of de luidheid van onze schreeuwen. Het gaat om de nederige erkenning dat we allemaal afhankelijk zijn van Gods genade, dat Zijn liefde onze menselijke opvattingen over eerlijkheid overstijgt en dat Zijn barmhartigheid zelfs de diepste uithoeken van ons leven bereikt.

So, dear friends, let us carry this profound message with us as we gather here today. Let us be mindful of those whose voices often go unheard and whose sacrifices remain unseen. Let us remember that in the eyes of our loving God, the first will indeed be last, and the last will be first. And as we go forth, may we become advocates for the voiceless, extending God's love and mercy to all, regardless of their place in the world's pecking order. Amen!

1 oktober 2023

(26ste zondag van het jaar start octaaf Rozenkrans)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Op 10 oktober is het zestig jaar geleden dat Édith Piaf overleed. Haar persoonlijkheid, haar muziek, haar rollende ‘r’ blijven stevig verankerd in het collectieve geheugen. Zo ook het zinnetje “Non, rien de rien, non je ne regrette rien”. Regelmatig hoor je het mensen citeren, en af en toe staat het bij een overlijdensbericht in de krant. Een heel merkwaardige uitspraak is het eigenlijk. Want als we dit adagium volgen, dan is de sterke persoon diegene die over niets spijt wil betonen.

Tertullianus, een kerkvader uit de tweede eeuw, noemde het vermogen om spijt te betonen nochtans iets goddelijks, iets dat zijn oorsprong heeft in God. Het is een van de mooiste gedachten van ons christelijk geloof, dat – wat we ook misdaan hebben – het voelen van spijt reeds een van God gegeven moment is, een moment waarbij we reeds staan in Gods genade. Het voelen van spijt is al een influistering van Gods Geest. In mijn opinie is een van de grootste menselijke kwaliteiten, wat iemand écht tot een sterke persoon maakt, dan ook het vermogen om die spijt te hanteren en om te zetten in het aanbieden van excuses en eventueel herstel. Kunnen sorry zeggen aan elkaar. Erkennen dat je fout bent geweest. Je eigen ego ondergeschikt maken aan waarheid en gerechtigheid.

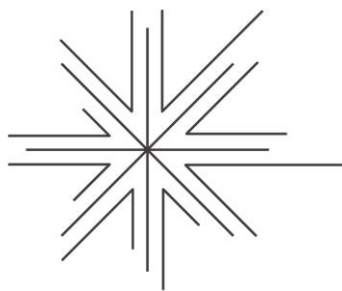
Dat is ook het knappe aan de tweede zoon die in het Evangelie van vandaag ter sprake komt. Aanvankelijk wijst hij de oproep van zijn vader om in de wijngaard te werken af. Maar even later heeft hij spijt. Hij bekeert zich, hij keert zich om, keert terug op zijn schreden en gaat alsnog aan het werk. De eerste zoon daarentegen bewijst zijn vader enkel lippendienst. Zijn 'ja' blijft een lege doos. Misschien heeft ook hij spijt gekregen, op het moment dat zijn jongere broer aan de slag is gegaan? Misschien... het Evangelie zwijgt erover.

Net als in het Evangelie dat we vorige zondag gelezen hebben, staat de wijngaard voor het Rijk Gods. En dit Rijk Gods wordt ons gepresenteerd als een uitnodiging, in vrijheid te nemen of te laten. Soms zijn we rijkelijk laat met ons antwoord op deze uitnodiging – arbeiders van het laatste uur – en soms zijn we eerder geneigd de uitnodiging af te slaan. Dan denken we dat ons eigenbelang elders beter zal worden gediend. Maar God is geduldig. Met zachte kracht trekt Hij ons tot zich. En dan gebeurt het dat we spijt krijgen. Omdat we aanvankelijk 'nee' hebben gezegd. Of omdat we de uitnodiging onbeantwoord hebben gelaten. Het is een gelegenheid om ons om te keren, van onze zijweg terug te komen om opnieuw Gods weg te gaan. Dat is de rechte weg waarover de profeet Ezechiël spreekt, niet de kronkelpaden die wij voor onszelf hebben gebaad.

Voor wie zich een moment laat leiden door Gods Geest, voor wie zijn hart laat bewegen tot spijt, is er vergeving in Gods Rijk. Dát is de ervaring van het Evangelie. Het is de ervaring van de tollenaars en van de ontuchtige vrouwen. Want bij Jezus, in wie Gods Rijk aanbreekt, vinden zij vergeving. En allicht is het inderdaad gemakkelijker voor hen om vergeving te vragen. Want zij worden sowieso al als verschoppelingen aanzien, en hebben dus geen last meer van een gigantisch ego dat hen verhindert om spijt te tonen en vergeving te vragen. Dat ligt een pak lastiger bij de hogepriesters en de oudsten van het volk, die zich als gerechtvaardigd beschouwen. Zijn zij nog in staat tot échte spijt, of blijft het bij het gemompel van wat woorden zonder een bekering van het hart, zoals bij de oudste zoon?

Zusters en broeders, houden wij onze blik gericht op Jezus, in wie wij vergeving vinden. Zoals Édith Piaf het – veel juister ditmaal – zong in een

ander lied, over een man die tot Jeruzalem nadert, naamloos, maar eigenlijk Jezus is: “dans ses yeux, il y a le pardon du monde / de son coeur se répand tout l’amour du monde / de ses mains, a surgi la lumière du monde”. In zijn ogen ligt de vergeving en de heling waar onze wereld zo naar snakt. Amen.

8 oktober 2023 (27ste zondag door het jaar)

Francis Akkara o.p.

Ik heb u uitgekozen uit de wereld, om op tocht te gaan en vruchten voort te brengen, die blijvend mogen zijn, zegt de Heer.

Beste broeders en zusters in Christus,

De lezingen van vandaag nodigen ons uit om ons te verdiepen in de gelijkenis van de wijngaard, een symbool waarin weerklinkt de menselijke ervaring om iets met liefde en zorg te verzorgen, om nadien geconfronteerd te worden met de teleurstelling van onvervulde verwachtingen. Of we nu denken aan ouders die investeren in de opvoeding van hun kinderen of aan Gods liefdevolle zorg voor zijn volk, de gelijkenis van de wijngaard raakt een snaar in ons en weerspiegelt onze eigen strijd en aspiraties.

In de eerste lezing uit het boek Jesaja zien we een zorgvuldig aangelegde wijngaard, die symbool staat voor Gods diepgaande zorg voor het volk Israël. Hij had kosten noch moeite gespaard om ervoor te zorgen dat de wijngaard goede druiven zou voortbrengen, maar helaas, hij bracht zure vruchten voort. God had in Zijn oneindige wijsheid en liefde, rechtvaardigheid en eerlijkheid van Zijn volk verwacht, maar wat Hij vond was geweld en ellende. Jesaja schetst een somber beeld van Israël als een verlaten en overwoekerde wijngaard, een grimmige herinnering aan de gevolgen van ontrouw.

De evangelielezing versterkt deze metafoer als Jezus zich richt tot de hogepriesters en oudsten die Hem als de Messias afwezen. Hij vertelt het verhaal van een landeigenaar die zijn wijngaard verhuurde aan huurders. Toen de oogsttijd aanbrak, mishandelden de huurders niet alleen de bedienden van de eigenaar die de druiven kwamen halen, maar gingen ze zelfs zover dat ze hen doodden. Uiteindelijk stuurt de landeigenaar zijn zoon, in de hoop op respect en eerbied, maar, tragisch genoeg, de huurders doden hem ook. Dit aangrijpende verhaal is een voorbode van Jezus' eigen afwijzing als de geliefde Zoon van God.

Toch is het cruciaal om te erkennen dat deze lezingen niet slechts historische verslagen zijn van Israëls ondankbaarheid of Jezus' afwijzing. Ze dienen als een oproep tot innerlijke terugblik en zelfonderzoek. Wat verwacht God immers van ieder van ons? Voldoen we als leerlingen aan de verwachtingen van de Heer en welke invloed hebben onze daden op de wereld om ons heen?

Beste vrienden, Paulus geeft ons praktische aanwijzingen over hoe we de vruchtbare wijngaarden van ons leven kunnen verzorgen. Hij moedigt ons aan om onze gedachten te vullen met alles wat waar, edel, goed, zuiver, liefdevol, eervol, deugdzam en prijzenswaardig is, en als er iets is wat je nodig hebt, bid er dan om en vraag God erom met gebed en dankzegging. Als we deze raad opvolgen, zal de vrede van God, die ons menselijk begrip te boven gaat, over onze harten en gedachten waken en ervoor zorgen dat we de vruchten van de liefde dragen.

Beste broeders en zusters,

God heeft ons de zorg toevertrouwd voor onze eigen wijngaarden - de verschillende aspecten en facetten van ons leven waarin we geroepen zijn om vrucht te dragen. In Zijn wijsheid heeft Hij ons uitgerust met de middelen die nodig zijn om deze gebieden te verzorgen en te cultiveren. Maar net als de huurders in het evangelie kunnen we in de verleiding komen om hebzuchtig te zijn en ons alleen te richten op wat ons persoonlijk ten goede komt.

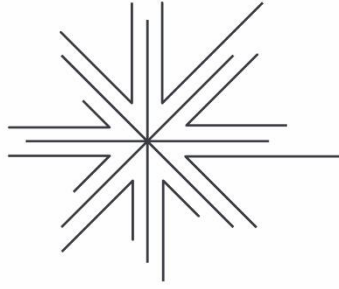
De uitdaging, beste vrienden, is om anderen te behandelen zoals God ons behandeld heeft - met grenzeloze liefde, genade, vriendelijkheid,

rechtvaardigheid en eerlijkheid. Het is essentieel om te onthouden dat de vruchten van ons leven niet voor ons alleen bestemd zijn, maar bedoeld zijn om de wereld om ons heen te zegenen en te voeden.

Als we nadenken over onze rol als verzorgers van onze eigen wijngaarden en de uitdaging om zoete en overvloedige vruchten te dragen in ons leven, kunnen we niet anders dan een vergelijking trekken met de rol van Moeder Maria in ons geloof. Net zoals in de gelijkenis van de wijngaard, had God grote verwachtingen van Maria toen Hij haar koos om de Moeder van Zijn Zoon te worden. Maria's leven is een getuigenis voor het dragen van de meest verfijnde vruchten van geloof, nederigheid en gehoorzaamheid. Zij koesterde en cultiveerde het geschenk van Jezus in haar leven, net zoals wij geroepen zijn om de aanwezigheid van Christus in onze eigen wijngaarden te cultiveren. Door haar feest te vieren en later deel te nemen aan de processie, eren we Maria's onwrikbare toewijding en de overvloedige vruchtbaarheid van haar leven, dat dient als een tijdloos voorbeeld van wat het betekent om vrucht te dragen in overeenstemming met Gods goddelijke plan.

Beste broeders en zusters, laten we van ganser harte die diepe verantwoordelijkheid omarmen die hoort bij het zorg dragen voor onze eigen wijngaarden. Laten we er vurig naar streven om zo zoet en overvloedig mogelijke vruchten voort te brengen door een leven dat gekenmerkt wordt door liefde, genade en eerlijkheid. Als we dat doen, mogen onze daden en ons karakter Gods eigen liefde en zorg voor ons weerspiegelen en mogen onze levens een klinkend getuigenis zijn van de vruchtbare wijngaarden die gevoed worden door geloof en geleid worden door de ondoorgrondelijke wijsheid van God.

Amen.

15 oktober 2023

(28ste zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

*“Zijn dienaars gingen naar de wegen
en brachten allen mee die zij er aantroffen, slechten zowel als goeden”*

Voor de weldenkende, de 'juiste' mensen is dit evangelie moeilijk om te horen, en nog moeilijker om toe te passen.

En in de huidige context van de Kerk, of onze wereld, is het misschien zelfs helemaal onhoorbaar... Jezus vertelt ons een verschrikkelijk en gewelddadig verhaal. Alles is klaar om feest te vieren. Maar een bruiloft zonder gasten is geen feest. Het is net zo triest als een drankje na de viering zonder *Sanctus Dominicus*. Om een bruiloft te hebben, heb je mensen nodig...

Het probleem is dat de gelijkenis verder gaat: de gasten zijn niet alleen de goeden, maar ook... de slechten !

Hier is het probleem: de goeden en de deugdzame willen dat God *hun* medemensen uitnodigt, degenen die geen schuld hebben. Maar geen schurken of slechte mensen.

Zijn we echt bereid om geen onderscheid te maken tussen de goeden en de slechten? Zijn we bereid om hen dezelfde aandacht te geven?

De conclusie van dit evangelie is vernietigend:
noch verdienste, noch moraliteit, noch voorbeeldigheid zijn genoeg. Zoals we weten is er in de geschiedenis van de Kerk altijd het idee geweest dat een goed christen zijn betekent dat je moreel goed bent, aardig... Dat is

niet verkeerd. Maar niet genoeg. Christen zijn betekent luisteren naar Gods roep.

Laat me je daarom verrassen met een ongebruikelijke lezing van deze parabel. Want spontaan plaatsen we onszelf aan de kant van de gasten en zetten we God achter de koning van deze gelijkenis... en dat zorgt voor interpretatieproblemen...

Hoe zetten we onszelf in dit verhaal?
Hoe kunnen we het creatief laten spreken?
Anders gezegd: wie zijn wij in de gelijkenis?
Een gast? Of een dienaar van de koning?
Of de koning zelf? Wie zijn wij?

Ik wil een andere manier voorstellen om deze tekst te lezen, een manier die voorkomt dat we Gods 'gezonde woede' erin zien! Laten we niet te snel de oproep van de koning interpreteren als Gods oproep tot het koninkrijk... Zijn wij niet eerder als de koning in de gelijkenis: mannen en vrouwen die diep van binnen soms een beetje te snel *boos* worden?

Boos omdat de dingen niet gaan zoals we hadden gehoopt.
Nodigt dit evangelie ons niet uit om deze kleine irritaties achter ons te laten, deze irritaties die ons buiten onszelf plaatsen en in het centrum van onze eigen kleine wereld?

Het gaat om het achterlaten van die kleine innerlijke irritaties —zelfs als we ze niet uiten— die ons verhinderen om ons te richten op wat essentieel is. Er is iets in ons dat, wanneer we geconfronteerd worden met de traagheid of doofheid van anderen, zijn geduld verliest.

We willen aan iedereen doorgeven wat we goed vinden.

Maar als onze naasten niet verbeteren, niet veranderen, ons niet begrijpen, dan worden we boos, net als de koning in de gelijkenis.

Hoeveel ouders vinden het niet moeilijk om zich te verheugen in het geluk van hun kind, simpelweg omdat hun kind een onvoorziene richting is ingeslagen en toch opgroeit?

In ons leven worden we niet alleen geconfronteerd met onze eigen beperkingen, maar ook met die van anderen.

Als wij als de koning zijn,

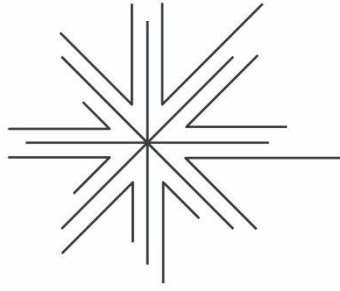
wie is dan de centrale figuur in de gelijkenis?

Is het niet gewoon... de Zoon, de echtgenoot van het huwelijk?

Hij is het centrum, de reden van het verhaal, en toch wordt hij niet genoemd! Het is alsof onze zorgen ons het essentiële punt doen missen! Ja, het centrum van het evangelie is inderdaad de Zoon, degene die onze menselijkheid omarmt.

Herlees de parabel met de Zoon in het middelpunt en je zult zien dat er geen goddelijke veroordeling of woede meer is...

Laten we vandaag onze persoonlijke irritaties opzij zetten. Laten we de vreugde van de bruiloft ontdekken, waar iedereen wordt uitgenodigd in ons hart en in ons gebed, zowel de goeden als de slechten. Amen.

22 oktober 2023 (29ste zondag van het jaar)

Kiran Joy o.p.

Is het geoorloofd om belasting te betalen aan de keizer of niet?

In het evangelie van vandaag hebben we twee partijen: de partij van God en de partij van de mens, en deze twee partijen staan hier samen tegenover Jezus. Aan de ene kant staat de groep vrome Farizeeën, standvastig in hun religieuze overtuigingen, die weigert belasting te betalen aan de keizer en verklaart trouw te zijn aan God als hun enige soeverein. Aan de andere kant staan de meer pragmatische Herodianen, die ervoor pleiten om zich aan te passen aan de heersende omstandigheden en de belastingen te betalen die door de Romeinse heersers worden opgelegd. Twee partijen en Jezus in het midden. Zo was het toen en zo is het nu nog steeds. Aan de ene kant zijn er mensen die religieuze toewijding voorop stellen, soms met verwaarlozing van hun medemens, en aan de andere kant zijn er mensen die een meer seculiere, utilitaire benadering omarmen, soms ten koste van hun spirituele verbondenheid.

Deze twee partijen vragen zich nu af: zal Jezus beslissen of we belasting moeten betalen of niet? Ze hebben hem een politieke vraag voorgelegd. Zal Hij hen nu een politiek antwoord geven? Nee, dat zal Hij niet. Wat Jezus doet, is door het politieke onderscheid heen naar het religieuze verschil doorstoten, dat religieuze verschil dat er is tussen Hem en zijn beide

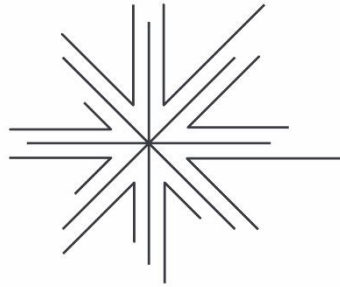
tegenstanders. Want deze beide tegenstanders zijn politieke tegenstanders van elkaar, voor en tegen Romeinen, maar deze tegenstand wordt gemotiveerd door een gemeenschappelijke kijk op het leven, en die kijk op het leven is “óf voor God en tegen de mens, óf voor de mens en tegen God.”

Dus de vraag of het toegestaan is om belasting te betalen aan de keizer of niet, betekent voor hen: moeten we ons menselijk leven op aarde inrichten ten koste van God, of moeten we Gods bevel door dik en dun opvolgen ten koste van de mensen? Eigenlijk is het een religieuze vraag verpakt in politiek. Daarom geeft Jezus geen politiek antwoord, maar een religieus antwoord. Geen belasting of wel belasting, God of de mens? Zijn antwoord is : “*Geef aan de keizer wat de keizer toekomt, en aan God wat aan God toekomt.*”

Op de keuze : God of mens, zegt Jezus: geef ieder wat hem toekomt. Dit lijkt geen antwoord, maar een ontwijking. Wisten de Farizeeën en de Herodianen daarmee of ze belasting moesten betalen of niet? Nee, dat weten ze niet met dit antwoord. Maar ze krijgen wel antwoord op een vraag waar ze zich niet bewust van zijn, maar die door Jezus' antwoord wel bewust wordt gemaakt - de vraag die verborgen ligt onder hun politieke vraag - namelijk of ze God en mens tegen elkaar mogen uitspelen. Nee, zegt Jezus, die twee moogt ge niet tegen elkaar uitspelen. Kiest ge voor God, dan kiest ge ook voor de mens, want God zelf kiest voor de mens. Doet ge mensen te kort, dan doet ge God te kort. Doet ge God onrecht, dan doet ge de mensen onrecht. Jezus kiest niet tussen God en mens, Hij verenigt God en mens; Hij verzoent in plaats van te polariseren.

Ik geloof dat verzoening van groot belang is op deze Missiezondag. Als God en de mens niet tegen elkaar uitgespeeld mogen worden, gaat 'zending' of 'missie' dan niet in de eerste plaats over het voeden van het beeld van God waar het afwezig is en het versterken ervan waar het al bestaat? Zolang deze verzoening tussen God en de mensheid onvolledig blijft, zal de behoefte aan missionarissen blijven bestaan, of het nu dicht

bij huis is of in verre landen. Deze zendingszondag nodigt ons uit om deel te nemen aan de eeuwige missie van het verzoenen van wat soms schijnbaar verdeeld is. Om grenzen te doorbreken, om de stroom van licht en leven dóór te geven. Om onze God handen en voeten te geven en een menselijk hart. Door dit te doen vervullen we onze plicht tegenover zowel God als de mensheid, want alleen wij mensen kunnen echt "aan God geven wat aan God toekomt". Amen.

29 oktober 2023 (30ste zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Hoe kunnen wij van elkaar houden? Hoe kunnen wij van God houden? Telkens weer beginnen wij onze vraag over de liefde met de vraag: HOE. Is er dan geen enkel houvast meer? Jawel, dat heeft Jezus ons wanneer Hij zegt: 'Gij zult de Heer uw God beminnen met geheel uw hart, geheel uw ziel en geheel uw verstand. Dit is het voornaamste en eerste gebod. Tweede is daarmee gelijkwaardig: Gij zult uw naaste beminnen als uzelf.' Dat is niet zomaar een gebod, nee, dat is de kern van ons geloof. Misschien denken we daarbij spontaan: 'Ik doe dat niet slecht. Ik bedrijf geen misdaden, ik maak geen vuile fouten, ik word niet vervolgd en ook niet gestraft. Ik ben dus echt goed bezig, want ik doe geen slechte dingen.' Maar eigenlijk moeten we ons afvragen: Doe ik wel goede dingen?

Dingen die dus gedekt worden door dat ene gebod van Jezus, met liefde als houvast. De grondtaal van de Bijbel is de liefde! Ja, ik hou van God. God omarmen is moeilijk, Hem zomaar in de ogen kijken is ook moeilijk. Daarom is die tweede regel zo belangrijk. Bemin God boven alles ... en je naaste als jezelf. Zó kun je laten zien dat je God bemint ... door van je medemens te houden! Natuurlijk houd ik van God, dat is niet eens zo moeilijk. En natuurlijk houd ik van mezelf. Misschien houden we te veel van onszelf.

Wij denken ook dikwijls dat we onszelf beter vinden dan de anderen. We vergeten ons af te vragen of we niet meer gebreken en tekortkomingen hebben dan we willen toegeven. De eerste lezing maakte

dat duidelijk. God zal blij met je zijn, wanneer je liefde concreet is, wanneer je de vreemdeling een plaats geeft en opkomt voor de zwakken, wanneer je eerlijk bent en hulp biedt aan wie in nood is, wanneer je hart luider spreekt dan je zakelijk inzicht.

Wie zo uit liefde omziet naar een ander, geeft God een geweldig cadeau. Begin oktober was ik in Lourdes voor de Rozenkransbedevaart. (georganiseerd door de Franse Dominicanen).

Wat in Lourdes heel duidelijk te merken was is dat de liefde uit het hart van de mensen zo vanzelfsprekend was. Bij zoveel jongeren die veel zieke en oudere mensen hielpen om hun rolstoel vooruit te duwen en om dan ook heel intens aanwezig te kunnen zijn tijdens de eucharistieviering. Zoveel mensen bijeen, zieken en gezonden als één familie. Fantastisch! Zó kun je God omarmen en in de ogen zien! Dát is de Bijbel vertalen in gewone taal, in de taal van je hart, van je handen, van je woorden. Dat je kan laten kiezen om tegen de stroom in te gaan, om andere waarden te stellen, om God aan het woord te laten in je eigen leven.

Hier moet ik spontaan denken aan het evangelie van mijn eremis “de barmhartige Samaritaan”. Een priester en een leviet ziet een gekwetste man op de grond – ze kijken ernaar en ze gaan voorbij – dit verhaal is ons heel goed bekend. Een andere man komt voorbij, een Samaritaan, die de mensen van toen zien als iemand die niets waard is en juist die man helpt de gekwetste, het is bijna de omgekeerde wereld.

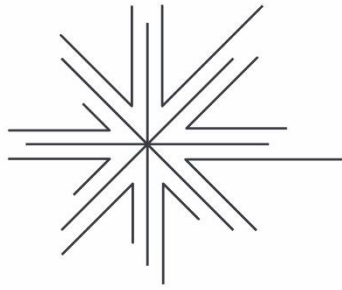
Ik wil enkel duidelijk maken dat van je naaste houden niet altijd zo vanzelfsprekend is, want als het dat wél was, zouden racisme en vreemdelingenhaat niet bestaan, en zou er geen wantrouwen zijn tegenover anderskleurigen, andersdenkenden en anders geaarden.” Lieve mensen, Jezus geeft aan ons allen het “Onze Vader” en wat bidden wij: ‘Uw Rijk kome. Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel.’ We vragen dus dat Gods Rijk van liefde, vrede en gerechtigheid over de aarde zou komen, want dat is zijn wil. Maar doen we daar iets voor? Zetten we ons echt in voor dat Rijk van liefde, vrede en gerechtigheid voor iedereen?

En zijn we er ons van bewust dat we onze liefde tot God niet kunnen scheiden van onze verhouding met onze medemensen?

Dat we dus niet van God kunnen houden als we niet van onze medemensen houden, want allen zijn we zijn kinderen, allen zijn we broers en zussen. Is onze liefde voor God en onze naasten sterk genoeg om ook goede dingen te doen? Om aandacht te hebben voor onze medemensen.

Om ze een warm hart toe te dragen. Om echt gelovige mensen te zijn die ons best doen om te leven naar dat ene gebod van Jezus.

Laten we dat maar altijd opnieuw proberen. Amen.

1 november 2013 (Allerheiligen)

Didier Croonenberghs o.p.

Beloftes gaan vaak over hetzelfde : hervormingen, veranderingen, meer banen, extra groei, koopkracht, geluk, veiligheid, welzijn, een betere gezondheid... In de zaligsprekingen verkondigt Jezus zijn beloften aan ons. Maar die zijn erg bijzonder en hebben het over een nogal paradoxaal geluk. Geen enkele politicus zou ze durven maken. “*Gelukkig zijn de armen*”; *de vervolgd*”; *zij die rouwen*”. Voor alle duidelijkheid: het gaat hier niet over dood, zelfverloochening of ontkenning, maar over beloften van leven !

Het zijn geen oproepen om te falen in het leven, maar om te slagen. Het zijn oproepen tot een paradoxale heiligheid! In het dagelijkse taalgebruik wordt het woord heilige maar al te vaak gereserveerd voor helden, morele voorbeeldfiguren en mystici. Deze heiligen zijn zo buitengewoon dat ze wezens van een andere soort lijken te zijn, bijna onnavolgbaar. Maar met Allerheiligen vieren we alle ‘*gewone*’ heiligen. Jij en ik.

De eerste christenen noemden zich ‘broeders’, maar ook ‘heiligen’, wat in hun taal 'apart' betekende. In zijn allereerste brief schreef Paulus: “Het is Gods wil dat jullie *heilig* leven” (1 Thess 4:3). En toch uitte hij in al zijn brieven harde opmerkingen aan het adres van zijn gemeenschappen. Niet alles was perfect en vaak ontbrak de liefde.

Maar dat weerhield Paulus er niet van om zijn broeders en zusters als heiligen te beschouwen. Waarom ? In feite is er iets paradoxaals aan heiligheid. Een heilige zijn is tegelijkertijd een geschenk van God én een taak die volbracht moet worden! Christenen zijn heilig door het doopsel, maar worden het ook door hun manier van leven, hun beslissingen, hun trouw.

Om heilig te zijn, moeten we *leven...* niet vermijden om te leven omdat we fouten zouden kunnen maken! Laten we eerlijk zijn: wat is de belangrijkste vraag die aan het einde van ons leven gesteld kan worden? Is dat niet: “*Heb ik/jij (echt) geleefd?*” Dat is misschien wel het enige criterium op basis waarvan elk van onze levens zal worden beoordeeld, gewogen en geoordeeld: “*Hebben we geleefd?*” Niet fysiek, biologisch, maar menselijk, ten diepste.

Dit is alleen maar een schijnbare paradox: zelfs als we ademen dankzij onze longen, zelfs als het bloed door onze aderen stroomt, is dat allemaal niet genoeg om levend te zijn. We kunnen dood levend zijn.

Zoals je weet kunnen we leven zonder echt te ‘bestaan’. Françoise Dolto noemt het met een mooi neologisme “*devivre*”, wat je als ontleven zou kunnen vertalen. Ontleven betekent niet sterven, maar ophouden te leven tijdens het leven. Mensen zijn de enige dieren die kunnen ophouden met leven terwijl ze nog leven! Dan komen depressie, verdriet en misschien het verlangen om er een eind aan te maken.

Op Allerheiligen, biedt Jezus ons het handvest van het leven dat ten volle geleefd wordt: de zaligsprekingen. Hij toont ons acht wegen of richtlijnen om zo'n heilig leven te leiden. Zoals je weet is 8 het getal van Pasen en van de vreugde. Laten we deze tekst goed begrijpen: het gaat er niet om katholieker of religieuzer te zijn, maar om voluit in het leven te staan. Elk van de zaligsprekingen kan gehoord worden door elke mens, ongeacht zijn of haar achtergrond of religie. Gandhi zei dat hij huilde toen hij de zaligsprekingen las, zo getroffen was hij door de schoonheid van de tekst.

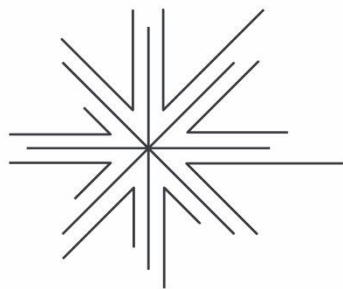
Zalig zijn de armen : wat betekent dit anders dan dat we om te leven ruimte moeten maken, een leegte, zodat het leven zijn werk kan doen. Want wie vol is, kan niets ontvangen.

Zalig zijn de zachtmoedigen : wat betekent dit anders dan dat de zachtmoedigen levendiger zijn dan de sterken, want de sterken zijn lafaards. Is het niet zo dat de zachtmoedigen hun kracht beheersen. Paulus herinnert ons eraan dat hij juist sterk is als hij zwak is.

Zalig zijn de zuiveren van hart : wat betekent dit anders dan dat een zuiver en verenigd hart levendiger is, want een verdeeld hart is een hart dat zijn kracht en zijn leven verspilt.

Zalig zijn zij die vervolgd worden : alleen degenen die niets doen zullen niet worden tegengesproken... Maar degenen die beslissen, spreken, werken voor vrede zullen onvermijdelijk worden tegengesproken en vervolgd.

Zalig zijn zij die elke dag de paden van de zaligsprekingen bewandelen!
Gezegend zijn zij die echt geleefd hebben en dus levend sterven.
Amen.

5 november 2023 (31ste zondag door het jaar)

Dries Ghesquiere o.p.

Beste broeders en zusters,

Naar kritiek luisteren, naar opbouwende kritiek luisteren kan je, als je die kritiek ter harte neemt, van gedrag veranderen. Soms is het ook wel eens scherpe kritiek waardoor je de band die er was loslaat. In de eerste lezing is de profeet Maleachi aan het woord en hij uit zijn kritiek tegen de geestelijke leiders, de priesters van zijn tijd. Hij begint zijn profetie wel met te zeggen: Ik heb je lief, zegt de Heer. De liefde is de basis, het fundament, waarop zijn verwijt gegrond is. De profeet treedt op in de tijd na de ballingschap, en de tempel in Jeruzalem is dan weer opnieuw opgebouwd, als de plaats van Gods aanwezigheid. Prachtig zou je zeggen.

Maar nu zijn we begin november, geen warme dagen meer, 's morgens niet klaar en 's avonds vroeg donker. Kil, koud en donker: zo is november dikwijls. En zo is dikwijls ook het nieuws. De vreselijke mensonwaardige oorlogen in Oekraïne en de Gazastrook. Maar ook de vele menselijke problemen, aanslagen, onenigheid, wangedrag en machtsmisbruik zijn schering en inslag. Maar wat horen we in de eerste lezing: De profeet Maleachi trekt enkele duizenden jaren geleden fel van leer tegen de priesters die van Gods weg zijn afgeweken. Daarom laat God de Heer een vloek over hen komen, en zal het volk minachtend op hen neerkijken. Maar dat is allemaal niet nieuw, integendeel. Dit jaar hebben we het ook kunnen horen. En dat is heel pijnlijk. En toch het fundament is de Liefde. Ben je een gezagdrager, een geestelijke begeleider, dan nog sta je zelf onder het Woord. Jezus voegt eraan toe: De grootste van u zal uw dienaar zijn.

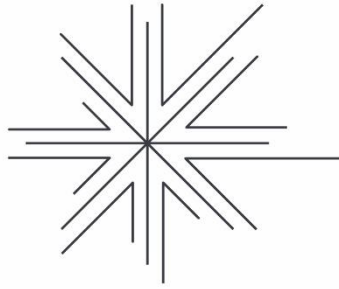
Een knecht die werkt bij zijn baas heeft het niet zo moeilijk om hem te dienen. Maar ben je als gezagsdrager bereid dienaar te zijn van iemand die normaal gesproken lager staat dan jij? Wat Jezus hier zegt, is bedoeld als een opbouwende kritiek, in de hoop dat ze hun gedrag gaan veranderen. Jezus gaat nog verder en zegt tegen zijn leerlingen en tegen ons: jullie zijn gelijken, broeders en zusters, verbonden met de ene Heer. Ben je bereid om eventueel onder kritiek te staan en je gedrag te veranderen, als dat gevraagd wordt?

Ook in het evangelie horen we hoe Jezus de Schriftgeleerden en de farizeeën keihard aanpakt. Zij zijn meesters in het opleggen van ondraaglijke lasten die ze zelf niet dragen. Zij willen enkel opvallen, overal ereplaatsen krijgen en rabbi, leraar, genoemd worden. Gedraag u niet zoals die schijnheiligen, zegt Hij tegen zijn leerlingen, en dat zegt Hij ook tegen ons.

Gedraag u niet zoals die geestelijken die hun macht en hun positie misgebruiken om gelovigen allerlei geboden en verboden op te leggen waar ze zich zelf niet aan houden. Zijn wij altijd foutloos in ons dagelijks leven, als christen. Zijn we altijd voorbeeldige christenen die helemaal leven naar Jezus' Blijde Boodschap van liefde en vrede?

Beste broeders en zusters, oprechtheid, nederigheid, eerlijkheid, dienstbaarheid. Het zijn wegen die Jezus en Maleachi uitdrukkelijk voorhouden. Het zijn ook wegen die direct aansluiten bij het enige gebod dat Jezus ons voorhoudt, en dat is: Hou van God en hou van je medemens. Dat is de enige basis van ons geloof in Jezus: dat we proberen leven zoals Hij ons heeft voorgeleefd, en zoals onze goddelijke Vader zelf is, en dat is vol liefde. God is liefde. Laten ook wij zo proberen zijn: vol liefde voor God en voor elkaar, in alle oprechtheid en met een gezonde nederigheid, want allen zijn we broers en zussen, en kinderen van één en dezelfde Vader in de hemel.

Ik wil eindigen met de woorden van Paulus: Wij mogen God danken zonder ophouden omdat jullie het woord van God dat jullie hebben gehoord, hebt ontvangen en aanvaard; niet als een woord van mensen, maar als wat het inderdaad is: het woord van God zelf dat ook werkzaam blijft in ieder van jullie die gelooft. Amen.

12 november 2023 (32ste zondag van het jaar)

Kiran Joy o.p.

Het was vorige week nog, dat ons land werd getroffen door een zware storm. Hoeveel van ons waren er echt op voorbereid? Veel van onze plannen werden verstoord - onze reizen, bezoeken, conferenties. We moesten het plan annuleren om het kerkhof van Borsbeek te bezoeken om voor onze overleden broeders te bidden. Natuurlijk zijn de voorspellingen tegenwoordig vrij goed, we worden altijd van tevoren gewaarschuwd, en meestal kunnen we onze planning daarop aanpassen. Maar het leven geeft ons niet altijd die luxe. Soms komt de regen zonder waarschuwing op ons neer.

In het evangelie van vandaag worden we aan deze onzekerheid herinnerd met de woorden: "Wees dus waakzaam, want gij kent dag noch uur".

Het gaat er niet om wie wakker blijft of in slaap valt - want dat doen we uiteindelijk allemaal. Waar het echt om gaat is hoe we reageren als we wakker worden. Wie van ons is echt voorbereid? Duidelijk niet sommige bruidsmisjes die olie moesten lenen voor hun lampen. Ze waren klaar voor de bruidegom, maar... niet klaar voor zijn vertraging.

Zijn we voorbereid op vertragingen, uitdagingen en onvoorziene beproevingen die het leven met zich mee kan brengen? We worden gewaarschuwd dat er bepaalde dingen zijn die niet geleend kunnen

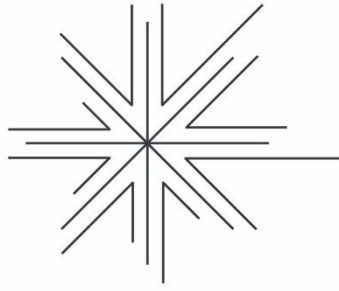
worden. De domme bruidsmisjes ontdekten dit toen ze op het laatste moment olie wilden lenen. Een mens kan een relatie met God niet lenen; die moet hij bezitten. Een mens kan geen karakter lenen; hij moet ermee bekleed zijn. We kunnen niet altijd leven van het geestelijke kapitaal dat anderen hebben vergaard. Er zijn bepaalde dingen die we voor onszelf moeten winnen of bezitten, want we kunnen ze niet van anderen lenen. We bevinden ons in de rol van zowel domme als verstandige bruidsmisjes. Echte paraatheid betekent vasthouden aan ons geloof, zelfs in de donkerste uren. Het betekent blijven hopen, blijven dienen, blijven bidden en geduldig wachten op de vervulling van Gods beloften. Dergelijke trouw vereist volharding en de echte test komt vaak tijdens de lange vertragingen wanneer onze geestelijke reserves uitgeput raken.

Velen van ons kunnen dit voor een korte tijd. Een vredestitcher zijn voor één dag is niet zo veeleisend als een vredestitcher zijn jaar na jaar wanneer de vijandigheid steeds opnieuw uitbreekt. Het is in het lange vertragen dat de olie opraakt.

Wat gebeurt er als de olie opraakt? Het geleidelijke verval van ons christelijke leven is vaak als een langzaam lek, dat ontstaat doordat we geleend geloof en geleende gaven gebruiken in plaats van ze zelf te bezitten. Het is essentieel zoals de wijze bruidsmisjes om regelmatig de staat van onze geestelijke reserves te controleren, om er zeker van te zijn dat we het duurzame geloof, de voorzichtigheid en de hoopvolheid bezitten die nodig zijn voor de uitdagingen die het leven kan bieden. Gebruiken en koesteren we deze gaven actief, of hebben we ze alleen maar geleend en laten we ze liggen tot we ze nodig hebben?

De recente storm is een waardevolle les in onvoorbereidheid, en herinnert ons eraan dat we altijd op geleende tijd leven. Laten we dus gehoor geven aan de oproep om wakker te blijven, want we kennen dag noch uur. Mogen onze levens een getuigenis zijn van deze bereidheid en zelfs in de donkerste uren helder schijnen, en mogen we met vreugde begroet worden

wanneer de Bruidegom eindelijk aankomt, ongeacht de vertragingen die we op onze reis kunnen tegenkomen. Amen!

19 november 2023 (33e zondag door het jaar)

Didier Croonenberghs o.p.

De feestdagen en de tijd om cadeaus te geven naderen en je zult ongetwijfeld binnenkort iemand, of je dierbaren, een cadeau geven voor Kerstmis. Als je een cadeau geeft, verwacht je niet dat de ontvanger het volgende jaar terugkomt, met het cadeau in de originele verpakking, om het terug te geven aan de gever. Zeggende: *“Hier, ik geef je je cadeau terug. Ik heb het niet aangeraakt. Het is niet beschadigd. Het is in de originele staat... Hier heb je je eigendom terug”*. Deze absurde situatie laat ons soms de absurditeit van ons leven zien wanneer we uit angst niet durven te leven... Wanneer we uit angst, om ons leven en onze gezondheid te behouden, weglopen van onze talenten uit angst om fouten te maken... De dienaar die in de vreugde van de Heer komt, is eenvoudigweg *“over weinig”* trouw geweest!

Iemand in de avond van zijn leven zei eens tegen me: *“Ik denk dat ik mijn leven heb gemist”*. Deze persoon —die te veeleisend was voor zichzelf— herkende geen bijzonder talent... maar hij was niettemin het voorbeeld van een dienaar nederig en trouw in een paar dingen! Sommige mensen zijn soms zo hard voor zichzelf dat ze denken dat hun leven een mislukking is. Maar het Evangelie herinnert ons eraan dat in ieder van ons, op elke leeftijd, er facetten van onze persoonlijkheid zijn die nog kunnen groeien en verbeteren met de tijd...

Zijn wij in die zin niet de drie dienaren in de gelijkenis? Zijn we niet vermengd met angsten en momenten van vertrouwen; lafheid, maar ook moed: *“Ik was bang en ben uw talent in de grond gaan verbergen”* Maar naast onze onze angsten zijn er ook heldere delen in ons, waar we ontwikkelen wat we hebben ontvangen, ieder naar zijn bekwaamheid!

Laten we, geconfronteerd met wat we hebben ontvangen, nederig erkennen dat we niet allemaal “*gelijk*” zijn. Onze talenten, onze vrijheid en onze gezondheid verschillen van persoon tot persoon. Maar als we niet gelijk zijn, kunnen we wel echt “*gelijkwaardig*” zijn in onze relatie met het leven, in de manier waarop we het beste maken van wat ons is toevertrouwd. Hoe kunnen we dit doen? Nogmaals: door trouw te zijn in een paar dingen, “*over weinig*”. Het kan een relatie of vriendschap zijn, een belofte die wordt nagekomen, een uitgestoken hand...

We verschillen van elkaar en zijn niet gelijk maar we zijn wel echt *gelijkwaardig*. Als we vertrouwen hebben zijn we allemaal gelijkwaardig in Gods ogen. Er is iets heel opvallends aan deze gelijkenis, die snel verkeerd begrepen kan worden als je je niet concentreert op het einde. Het is dit : de woorden van de Meester zijn hetzelfde voor wie 5 of 2 talenten heeft verdiend! De gelijkenis is geen uitnodiging tot grotere rijkdom. Ze nodigt ons niet uit om andere talenten te hebben. Het wil dat we onze talenten anders gaan zien.

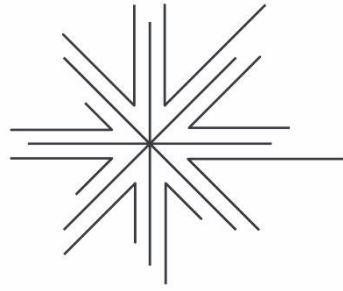
Dus als het leven ons niet gelijk heeft gemaakt in wat we hebben *ontvangen*, kunnen we gelijkheid ontdekken in de manier waarop we ons leven beleven en geven... door —zoals de tweede lezing zegt— “*kinderen van het licht*” te worden. Licht wordt gegeven, licht wordt doorgegeven! Heeft een leven niet meer waarde in de mate waarin het wordt gegeven?

Laten we onze tijd dus niet besteden aan het verzamelen en verwerven van talenten die we niet hebben, maar laten we de tijd nemen om de talenten die we hebben ontvangen nederig te verwelkomen, zodat we ze vrucht kunnen laten dragen, in ware relaties!

Dan worden *vijf* talenten echt *vijf andere* talenten:
vijf vingers van onze gesloten hand
worden misschien vijf andere vingers, open om te geven.

Twee talenten worden *twee andere* talenten:
Twee door het leven vermoeide handen
worden twee uitgestrekte handen
om degene die roept te verwelkomen.

Zelfs als we ongelijk zijn, is het leven een dagelijks geschenk. Een ongelooflijk cadeau. Laten we het niet elke avond voordat we gaan slapen terugleggen in Gods handen... met de verpakking!
Amen.

26 november 2023 (Christus Koning)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Wie Jezus' parabels verstaanbaar wil maken voor mensen vandaag, botst op het probleem van de beelden die erin worden gebruikt. Het gaat om beelden die evident waren voor de mensen uit Jezus' tijd, maar dat helemaal niet meer zijn in onze context. Bijvoorbeeld het beeld van God als goede herder: perfect te begrijpen voor Jezus' tijdgenoten, die de herders met hun kuddes langs de weg zagen gaan, maar steeds moeilijker te begrijpen voor ons, die leven in een tijd waarin de consument steeds meer vervreemd raakt van landbouw en veeteelt. Zo ook met de koning die wordt opgevoerd in het Evangelie: Hij komt in heerlijkheid, omringd door engelensharen, zit op zijn troon van glorie, en zal oordeel en recht spreken. Een beeld dat herkenbaar was voor de Joden in het Palestina van de eerste eeuw, die waren grootgebracht met de verhalen over David en Salomo, en die de pracht en praal maar ook het despotisme hadden gekend van Herodes de Grote. Maar voor ons vandaag... wie het in Antwerpen over 'de koning' heeft, denkt sowieso eerder aan een bolleke dan aan de Sire in Brussel. Laat staan dat we nog echt een beeld zouden hebben van de macht van vroegere vorsten, die heel wat verderging dan de ondertekening van wetten. Men zou zich dus kunnen afvragen waarom we nog het feest vieren van Christus Koning. Ruikt dat niet wat naar de mottenballen waar de eens zo sterke Katholieke Actie in is verzeild geraakt? En is ons sinds een jaar of vijftig

niet aangeleerd in Jezus in de eerste plaats een vriend te zien? Wat moeten we dan nog met dat beeld van Jezus als koning?

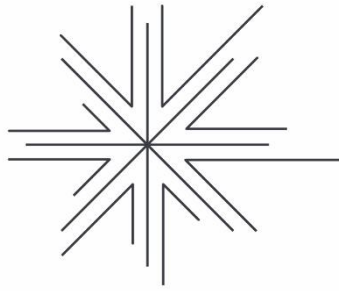
Ik zou u vandaag drie beelden willen voorstellen om tot een beter begrip te komen van het hoogfeest van Christus Koning, dat niet toevallig op de laatste zondag van het liturgisch jaar gevierd wordt. Het eerste is dat van een weg of een pad, het tweede dat van een besluit of zelfs een orgelpunt, en het derde dat van een scharnier.

Het eerste beeld: Christus Koning als een weg. Doorheen het liturgische jaar worden wij opgeroepen Christus in steeds meer domeinen van ons leven te laten heersen. Vroeger werd vooral nadruk gelegd op het sociale en politieke domein, met de uitbouw van een katholieke zuil. Maar Christus laten heersen in ons leven begint met Hem te laten heersen over onszelf. Christus, die de Waarheid is, moet heersen over ons verstand, het verlichten, helpen om alle onwaarheid uit te zuiveren. Christus, Hij die zijn wil volstrekt gelijkvormig heeft gemaakt aan die van de Vader – in alles, niet mijn wil, maar uw wil geschiede – wil over onze wil heersen, Hij wil dat deze gelijkvormig wordt aan de zijne. En Christus, die zichzelf op onovertroffen wijze heeft gegeven uit liefde, wil heersen over ons hart, Hij wil dat wij zijn liefde met onze liefde beantwoorden. Dat zijn geen zaken die van vandaag op morgen geregeld of behaald zijn. Het gaat om een proces van vallen en opstaan. Daarom timmeren wij doorheen heel het jaar aan de weg om Christus Koning te laten zijn over ons verstand, onze wil en ons hart.

Ten tweede is Christus Koning ook een orgelpunt. Het is de grandioze bestemming waar wij heengaan. Het is de belofte van waaruit wij leven: de belofte dat Christus eens alles in allen zal zijn, dat Hij alles zal doordringen en alles in zich zal opnemen, dat Hij – zoals het boek Openbaring zegt – de alfa en de omega zal zijn, het begin en het einde. Christus Koning is het besluit, in die zin dat alles in Hem besloten zal worden.

En ten derde is het hoogfeest van Christus Koning een scharnier. Een scharnier naar de Advent toe. De Koning die ons vandaag wordt aangekondigd, met z'n heerlijkheid, z'n troon van glorie, z'n engelenscharen... die verwachten wij binnen vier weken als een klein, zwak kind in een kribbe. En dat toont ons misschien de belangrijkste

eigenschap van Christus Koning: dat het gaat om een paradoxaal koningschap. De grootheid die zich in de kleinheid openbaart. Een koningschap dat niet van deze wereld is, hoezeer de wereld ook probeert het in de haar bekende categorieën te wringen. Christus Koning is onze weg en onze bestemming. Het is het besluit van het ene liturgische jaar, en meteen de aanzet tot het volgende. Bidden wij in deze eucharistieviering dat Hij, de 'koning der harten', in de harten van steeds meer mensen zou mogen zetelen als koning. Ik wens jullie allen een zalig hoogfeest toe. Amen.

3 december 2023

(1ste zondag van de Advent)

Didier Croonenberghs o.p.

Ik heb deze week weer een snelheidsboete gekregen!... Het ergste van alles is dat deze snelheidsovertreding plaats vond terwijl ik alle tijd van de wereld had. Ik moest gewoon maar met twee broeders van de gemeenschap naar een feestelijke maaltijd gaan! Ik had helemaal geen haast. Ik had geen enkele reden om een beetje te snel te rijden!

We moeten erkennen dat we allemaal, in verschillende mate, gevangen zitten in de spiraal waarin alles steeds sneller moet gaan, waarin we bang zijn om onze kostbare tijd te verspillen.... Het is ook duidelijk dat onze hedendaagse wereld moeite heeft met het accepteren van het verstrijken van de tijd. Ik geef een voorbeeld. Nog maar een paar weken geleden brachten The Beatles en The Rolling Stones twee nieuwe nummers uit. Deze twee legendarische bands hebben nog twee nieuwe nummers uitgebracht! Het lijkt misschien anekdotisch... maar is dit uiteindelijk niet symptomatisch voor onze consumptiewereld? Een wereld die dingen weggooit en snel verder wil, maar het tegelijkertijd moeilijk vindt om het einde te accepteren, te rouwen, verder te gaan... Een wereld die haar tijd doorbrengt met het weigeren om het verstrijken van de tijd te accepteren... En die tegelijkertijd snel verder wil!

En vandaag spreekt het Evangelie over de kern van dit hectische snelheidsgedruis. “*Weest op uw hoede, weest waakzaam; want gij weet niet wanneer het ogenblik daar is.*”

De advent is niet de tijd om te wachten of om zich voor te bereiden op Kerstmis. Het is de tijd die ons herinnert aan de juiste plaats van de tijd, die ons uitnodigt om ons open te stellen voor wat er komt. Waakzaam zijn is geen uitnodiging om langzaam te zijn, om passief te wachten, maar om aandachtig te zijn.

Wat onze overtuigingen of leeftijd ook zijn, we moeten allemaal uitkijken! Dat wil zeggen: tot het leven ontwaken. Waakzaam zijn is nieuwsgierig zijn naar alles, klaar om verrast te worden. Waakzaam zijn is ontwaken voor het leven van God; het is het tegenovergestelde van het ouder worden. Het gaat om verjonging, altijd met een frisse blik naar het leven kijken. Wachten in deze adventstijd is niet een soort wachten op wat we weten dat moet komen, maar ons openstellen voor het *onbekende* van God.

De advent nodigt ons daarom uit onze kijk op de wereld te veranderen, voorlopers van een nieuwe wereld te zijn.

Als we daarin eerlijk slagen,

zijn gelukkig degenen die de tijd nemen om *geduld* te hebben,
want ze zullen de bron van de wijsheid ontdekken!

zijn gelukkig zij die de tijd nemen om te *lachen*,
want zij zullen een eeuwigdurende jeugd in hun leven ontdekken.

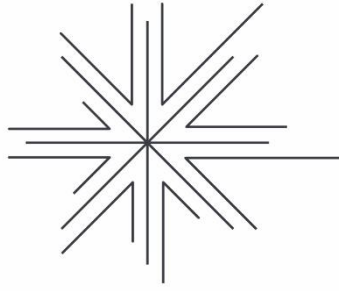
zijn gezegend zij die de tijd nemen om *lief te hebben* en bemind te worden,
want zij zullen ontdekken dat liefde gaat over het geven van tijd om die te delen.

Dat is ons adventsprogramma! Geen tijd nemen om langzaam te zijn, maar herontdekken wat tijd is. De advent nodigt ons uit om ons te verwonderen, om wezens te zijn die niet uitstellen tot de volgende dag wat er vandaag kan gedaan worden... Uitstellen doen we soms omdat we geloven dat we boven de tijd staan. Maar het christelijke concept van

tijd is geen cyclus. Geen terugkeer van het oude. In de Bijbelse wereld heeft de tijd een richting! Advent gaat over het herontdekken daarvan, elk jaar opnieuw. Het herontdekken van de echte waarde van de tijd.

Adventskijkers zijn degenen die hun sterfelijkheid, hun kwetsbaarheid in bedwang houden. Ze doen vandaag wat ze later misschien niet meer kunnen doen: een eenvoudig woord van troost spreken, een bezoek brengen, een vriendelijk gebaar stellen ...

Laten we niet te snel gaan,
met het risico dat onze gezondheid of onze geliefden ons... beboeten,
met het risico op boetes...
Maar laten we integendeel die getuigen zijn,
die dagelijkse aandacht bieden,
die de wereld een nieuwe blik bijbrengen,
een goddelijke blik, altijd in staat tot verwondering. Amen.

10 december 2023

(2de adventzondag)

Francis Akkara o.p.

(nvdr Gezien 10 december een gezinsviering was, heeft broeder Anton geen uitgeschreven preek voorzien. Dit om de spontaniteit van de viering te bewaren. Broeder Francis biedt daarom zijn preek voor deze 2de advent)

Bereid de weg van de Heer, maak zijn paden recht.

In de lezingen van vandaag en tijdens de hele advent, komen we een thema tegen dat weerklinkt op de pagina's van de Bijbel: de spanning tussen angst en voorbereiding. In het evangelie van vandaag ligt een parel van diepe wijsheid. Als we ons vandaag verdiepen in de heilige lezingen uit de Schrift, worden we omhuld door een boodschap van diepgaande betekenis en tijdloze actualiteit.

De woorden weerklinken niet alleen met de echo's van oude voorspellingen, maar ook met een oproep die weerklinkt in het diepst van ons hart vandaag. De woorden kunnen soms een angst opwekken die ons kan verlammen of vooruit kan stuwten, afhankelijk van hoe we ermee omgaan.

In de eerste lezing verkondigt de profeet Jesaja een boodschap van troost van de Heer. Op onze levensreis werkt angst vaak als een barrière die persoonlijke groei belemmert en ons potentieel beperkt. De woorden van de profeet Jesaja brengen een boodschap van hoop, een verkondiging die tot in het diepst van de menselijke ziel spreekt. In een

wereld vol uitdagingen, onzekerheden en het gewicht van de zonde is deze boodschap een balsem voor onze vermoeide harten.

Jesaja schetst een levendig beeld van voorbereiding en spoort ons aan om een snelweg te maken in de woestenij, om de bergen neer te halen en de valleien te vullen. De urgentie van deze voorbereiding klinkt door in het evangelie van Marcus, waar Johannes de Doper in de woestijn schreeuwt en ons aanspoort om de weg van de Heer te bereiden.

Maar hoe bereiden we in onze moderne context, waar het lawaai van de wereld de stem van God vaak overstemt, de weg voor Jezus in ons leven voor? Het antwoord ligt in de levensboodschappen die in deze lezingen besloten liggen.

In de aanloop naar Kerstmis nodigt de Kerk ons uit om na te denken over de voordelen van Jezus' geboorte in duizenden wiegjes over de hele wereld. Maar de uitdagende vraag van Alexander Pope blijft nazinderen: "Wat heb ik eraan dat Jezus in duizenden wiegjes wordt geboren, als Hij niet in mijn hart en in mijn leven wordt geboren?"

Het zet ons aan om verder te gaan dan de uiterlijke vieringen en versieringen en ons te richten op een diepgaande innerlijke voorbereiding. In ons snelle leven worden we opgeroepen om stil te staan, ons te bekeren en ons leven te vernieuwen.

De oproep om ons voor te bereiden op de wedergeboorte van Jezus is niet alleen een persoonlijke inspanning; het is ook een gemeenschappelijke en uiterlijke expressie. Ons leven moet de aanwezigheid van Jezus uitstralen en anderen moeten Zijn wedergeboorte in onze daden herkennen. Dit vraagt van ons dat we liefde, vergeving, medeleven en barmhartigheid belichamen in onze dagelijkse contacten.

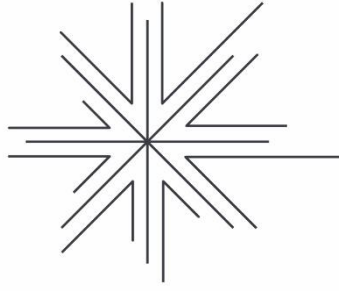
In een wereld die vaak gekenmerkt wordt door verdeeldheid en strijd, kan de metafoor van het neerhalen van bergen en het vullen van valleien gezien worden als het ontmantelen van de barrières die ons van elkaar scheiden. Door de leer van Christus te beleven, creëren we een snelweg voor de Heer om het leven van de mensen om ons heen binnen te gaan.

Stel je ons leven voor als een drukke stad met overvolle wegen en geblokkeerde paden. De adventstijd is een gelegenheid om de verkeersknoop te ontwarren, obstakels te verwijderen en een vlotte doorgang te creëren zodat de Koning van Glorie kan binnenkomen in ons hart.

Laat deze adventstijd een tijd zijn van diepgaande introspectie en bewuste voorbereiding. We hoeven niet bang te zijn. Mogen onze harten de nederige verblijfplaats zijn waar Jezus herboren wordt en mogen onze levens een getuigenis zijn van Zijn transformerende liefde. Laten we, terwijl we de bergen neerhalen en de valleien in ons leven vullen, deze uitnodiging ook aan anderen doorgeven en zo een snelweg voor de Heer creëren in onze gemeenschap en de wereld in het algemeen.

Moge deze adventsreis ons leiden naar een hernieuwde ontmoeting met de levende Christus, zowel in de viering van zijn geboorte als in de verwachting van zijn glorieuze wederkomst.

Amen.

17 december 2023 (3de adventzondag)

Anton Milh o.p.

U vraagt me wie ik ben? Ik ben *niet* Paul Bistiaux. En ik ben ook *niet* Bart Rodyns. *Evenmin*, zo kan ik u verzekeren, ben ik pater Didier of pater Justin. Wie ben ik *wé*? Ik ben slechts... een *stem* die preekt. Ik ben slechts... een *hand* die zegent. Wie ik ben, is eigenlijk maar van weinig belang. Ik ben als het ware *niemand*. Maar hier onder u, zit *lemand*. Gij *kent* Hem nog niet. Gij *herkent* Hem nog niet. Maar in woord en daad kondig ik Hem aan.

Zusters en broeders, het is op eenzelfde raadselachtige manier dat Johannes de Doper eens sprak tot de priesters en leviëten, uitgezonden als een soort snelle interventieteam om hem aan een kruisverhoor te onderwerpen. Men kan zich afvragen: waarom sprak Johannes in zulke raadsels? Had hij zijn boodschap niet op een duidelijker manier kunnen brengen? Misschien omdat klare taal spreken enkel helpt wanneer je publiek ook écht wil horen wat je zegt. Zaten de priesters en de leviëten daar niet veeleer om bezwarend materiaal over Johannes te verzamelen, dan om écht naar hem te luisteren? Vandaar ook hun wanhoopskreet op een gegeven ogenblik. “Wij moeten toch een antwoord geven, aan diegenen die ons gestuurd hebben!” Geef ons alstublieft een hanteerbaar antwoord, waarmee de Tempeloverheden in Jeruzalem je dossier als gevaarlijk of als ongevaarlijk kunnen klasseren. Daarachter vissen ze. Wat Johannes écht verkondigt, interesseert hen niet zo. En Johannes geeft dan nog enkele antwoorden, zij het cryptische. Jezus zal

bij zijn verhoor zwijgen. Wat voor zin heeft het immers antwoord te geven aan wie niet wil luisteren?

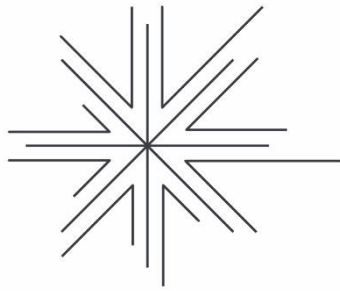
Johannes is een rare snuiter, we hebben het vorige week ook al gehoord. Hij woont in de woestijn, eet sprinkhanen, draagt een pij van kamelenhaar. En hij spreekt in raadsels. U kan denken, hoe worden we nu geacht zo iemand na te volgen? Maar misschien is Johannes' taal minder raadselachtig dan we vermoeden. Ten eerste zegt hij van zichzelf dat hij een stem is die roept in de woestijn. Iemand die spreekt in een bar land. Zonder al te veel gehoor, en zonder dat zijn woord in vruchtbare aarde kan vallen. Maar iemand die desalniettemin *spreekt*.

Laat dat ons eerste aanknopingspunt zijn. Wij vragen ons dikwijls af hoe wij aan geloofsverkondiging kunnen doen. Onze tijdgenoten lijken zich maar al te vaak niet te interesseren, en wijzelf weten niet hoe we ons moeten uitdrukken. Wij denken dat de vruchtbaarheid van Gods Woord samenhangt met onze persoonlijke overtuigingskracht. Iemand die welbespraakt is, die zal vast vele zieltjes kunnen winnen! Maar Johannes zegt: je moet durven roepen *in de woestijn*. Of het woord dat je spreekt vrucht zal dragen, weet je niet. God is de enige die in de woestijn iets tot vruchtbaarheid kan brengen. Maar je moet wel *spreken*.

Het tweede aanknopingspunt: Johannes doopt met water. Hij maakt Gods zegen voor mensen tastbaar aanwezig. Maar opnieuw pretendeert hij niet dat daarmee het finale gebaar gesteld is. Dat zijn doopsel zou volstaan. Dat door zijn doopsel alles weer in orde zou zijn. Johannes wil ons eigenlijk afhelpen van ons Messiascomplex. Met de beste en meest oprechte bedoelingen denken wij dat het onze woorden zijn, of onze gebaren, die een andere persoon tot verlossing brengen. Met de gekende teleurstelling wanneer onze woorden en onze daden maar heel weinig impact blijken te hebben. Johannes spreekt en handelt, maar wijst erop dat het slechts voorafschaduwingen zijn. Als het ware affiches, aangeplakt aan de muren, van een groot evenement dat in de stad zal plaatsvinden. Als een luider wordend geroezemoes, dat de komst van een belangrijk persoon aankondigt.

Wanneer wij in Jezus' Naam woorden spreken en daden stellen, dan vervangen wij Jezus niet. Eerder komt Hij op een mysterieuze wijze in onze woorden en daden aanwezig, en bepaalt Hij er de vruchtbaarheid

van. En die kan totaal onverwacht zijn. “Dat woord dat je toen tot mij gesproken hebt, dat wat je toen voor mij gedaan hebt, je hebt het hoogstwaarschijnlijk zelf niet beseft, maar voor mij was het een moment van diepe genade.” Het is wanneer wij samen worden als Johannes de Doper, een gemeenschap die Gods Woord doorgeeft en Gods zegen onder mensen tastbaar tracht te maken, dat wij de ervaring zullen opdoen van Jezus’ aanwezigheid onder ons. Diegene die gij misschien nog niet, en zeker nog al te weinig kent, Diegene staat hier, onder u. Amen.

23 december 2023 (4de zondag van de advent)

Francis Akkara o.p.

Zie de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord.

Geliefde broeders en zusters in Christus,

Laten we, nu we op de drempel staan om het naderende feest van het kind Jezus te vieren, onszelf verdiepen in het diepe mysterie dat deze goddelijke gebeurtenis omgeeft en de diepgaande implicaties ervan voor ons huidige leven ontrafelen. Het evangelieverhaal dat vandaag aan ons wordt verkondigd is niet slechts een historisch verhaal; het is een tijdloze boodschap die voor ieder van ons relevant is.

Het evangelie ontvouwt het moment waarop de engel Gabriël verscheen aan Maria, een jonge vrouw die in Nazareth woonde. In de chaos van de wereld koos God Maria uit als het middel waarmee Zijn verlossingsplan zich zou ontfouwen. Maria's volmondige "ja" tegen de boodschap van de engel weerklinkt door de gangen van de tijd en daagt ons uit te midden van onze eigen soms onrustige levens. Zijn wij, net als Maria, bereid om Gods plan te aanvaarden en te antwoorden met een onwankelbaar "ja", zelfs wanneer Zijn wegen ons volledig onbegrijpelijk zijn?

Onlangs had ik de kans om een mis op te dragen in het Forensisch Psychiatrisch Instituut in Linkeroever. Het was een zeldzame gelegenheid waarbij gevangenen hun familie mochten uitnodigen om deel te nemen

aan de misviering en samen kostbare momenten te delen. Een bijzondere ontmoeting trof me diep: een man, een gedetineerde, begroette me voor de mis, in afwachting van de komst van een geliefde. Naarmate de minuten voorbij gingen, werd het duidelijk dat zijn verwachting door angst werd gekleurd. Maar toen zijn zoon na lang wachten eindelijk aankwam, was de vreugde op het gezicht van de man zo diep en authentiek.

Dit voorval resoneert met de essentie van onze adventsreis en de naderende viering van de geboorte van onze Heer. De vraag die op ons afkomt is: hoe lang hebben we naar Hem verlangd? Maria's verwachting was het kanaal waardoor ze Gods plan begreep en het cruciale "ja" van het leven uitsprak. Haar vreugde stroomde over en kwam tot uitdrukking in haar Magnificat toen ze Elizabeth ontmoette en later in een eerbiedige stilte toen ze het Kind Jezus in de kribbe zag, waarbij ze die goddelijke momenten in haar hart koesterde.

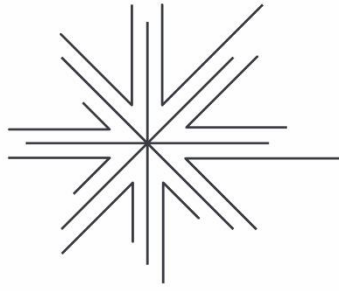
Toch wordt de intensiteit van dit verlangen vaak vertroebeld door de angst om verlaten te worden, de angst om niet aan de verwachtingen te voldoen en de onzekerheid om zich niet aan anderen te kunnen meten. Op momenten van verlatenheid is het verleidelijk om onszelf te definiëren aan de hand van onze omstandigheden - de plaatsen waar we vandaan komen, de keuzes die we hebben gemaakt en de pijn die we hebben doorstaan. De reis van Christus leert ons echter om deze beperkingen te overstijgen en een doel te vinden in onze gebrokenheid. Ondanks de verlatenheid omarmde Hij de pijn van de mensheid en bood Hij hoop en kracht aan hen die zich in een moeilijke situatie bevonden.

Kerstmis nodigt ons uit om dieper te graven en de schat in onze eigen authenticiteit te ontdekken. Maar net zoals Maria en Jozef gesloten deuren tegenkwamen, kunnen onze harten door twijfels en zorgen afgesloten zijn, waardoor er geen ruimte is voor de geboorte van het kind Jezus. Zoals in de eerste lezing van het tweede boek van Samuël, waar God vraagt: "Wilt u voor mij een huis bouwen en mij daarin laten wonen?" De uitnodiging voor Kerstmis is duidelijk: om deze muren, opgetrokken door angst, onzekerheid, haat, boosheid en ongeduld, af te breken. Het is een uitdaging om iemand toe te laten tot ons diepste

wezen, maar Jezus staat klaar om onze zwakheden te omarmen en biedt ons de kans om opnieuw te beginnen.

De genade die we zoeken in de Mis is precies dit - de genade om deze muren te breken en wegen te creëren naar de kribbe, waar Jezus geduldig op ons wacht.

Laten we, terwijl we Kerstmis vieren, elke dag zien als een kans om onszelf te ontdoen van de lasten die verhinderen dat het Christuskind een thuis in ons vindt. Net zoals de kribbe aanvankelijk leeg was, zo kunnen ook onze harten leeggemaakt worden en opnieuw gevuld worden met de transformerende aanwezigheid van het Christuskind. Door onze leegte te accepteren, krijgen we de kans om iets moois en wonderbaarlijks in onszelf vorm te geven. Laten we onze harten voorbereiden met de grote verwachting zoals de gedetineerde die bij de komst van zijn zoontje de vreugde in zijn hart ten volle voelde. Lieve vrienden, onthoud altijd dat, ook al zijn onze harten als de drukke straten van Antwerpen, er altijd een uitgestoken hand van dit kleine kind naar ons toe is, wachtend op ons om de handen ineen te slaan en onbevreesd door de drukke straten van ons leven te lopen. Amen.

24 december 2023

(Kerstavond)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

Dit jaar is het achthonderd jaar geleden dat Franciscus van Assisi in het Italiaanse dorpje Greccio een levensgrote kerststal liet opzetten. Zijn initiatief verspreidde zich snel, en ligt aan de basis van de mooie traditie om in de kerstperiode stallen groot en klein neer te zetten, levend of met beelden, in de publieke ruimte – bijvoorbeeld aan de voet van de kathedraal – of gewoon thuis in de woonkamer. Laat ons op deze kerstavond de durf opbrengen om ons de vraag te stellen naar het *waarom* van die kerststal. Waarom zetten we er ‘nog’ een? Het is toch iets van acht eeuwen geleden? Zouden we, in onze ‘moderne tijd’ niet beter een iglo kunnen neerzetten, met daarin de kerstman – God mag weten wie die figuur eigenlijk is – omringd door sneeuwmannen en rendieren?

Zeker is dat vele mensen een kerststal zetten uit romantische overwegingen. De kerstperiode is bij uitstek een tijd van familiefeesten. En zie, ook in de stal zit een familie, vader-moeder met een pasgeboren zoon. Het is waar, de omstandigheden zijn niet bepaald comfortabel of luxueus, maar ongelukkig ziet het koppeltje er niet uit. Ze krijgen zelfs al meteen kraambezoek, een gezellige beestenboel. Vervolgens ontvangen ze zelfs chique cadeaus van een soort suikerooms, die ze nog nooit gezien hebben – ook daar een overeenkomst met onze feesten, met alle pakjes onder de boom. Naast de romantiek is er ook de ethiek van de kerststal en

het kerstfeest. Zie eens hoe vredig herders en wijzen zich rond de stal verzamelen, en hoe vredig wij hier allen rond tafel kunnen zitten. Was het overal ter wereld maar eens zo! En vervolgens citeert men de woorden van de engelen: “Vrede op aarde aan alle mensen van goede wil!” Het eerste wat uit de monden van de engelen kwam, iets over “Eer aan God in den hoge” wordt snel overgeslagen.

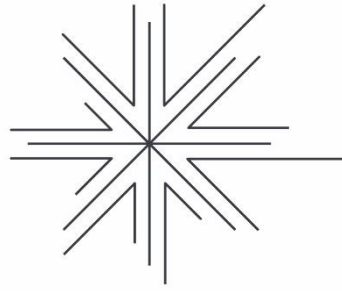
Goede vrienden, romantiek en ethiek, het zijn op zich geen slechte redenen, maar het was zeker niet Franciscus’ motivatie toen hij die eerste kerststal liet optrekken. Franciscus wilde in alles zo letterlijk mogelijk Jezus navolgen, en daarom wilde hij eens met eigen ogen kunnen zien in welke omstandigheden deze volgens het Kindheidsevangelie bij Lucas geboren was. De armoedigheid van de kerststal werd door hem zowel geprezen als beweend, maar zeker niet geromantiseerd.

De kroniekschrijver vermeldt hoe Franciscus tijdens de Mis, die boven de kerststal gevierd werd, preekte en daarbij veelvuldig de term “Kind van Bethlehem” in de mond nam. Wanneer hij dit deed, smakte hij met zijn lippen, omdat hij de zoetheid van deze woorden proefde, en wanneer hij Bethlehem zei, leek hij te blaten als de schapen in de stal. Maar het “Kind van Bethlehem” in de kribbe was voor hem geen romantisch plaatje, en geen gemakkelijke aankondiging van een wereld waarin mensen zich *opeens* zouden gaan gedragen en goed met elkaar samenleven. Franciscus smakte met zijn lippen, omdat in het Kind van Bethlehem God mens is geworden.

Mijn excuses voor deze beeldspraak, maar de engelen wikkelen er tegenover de herders géén doekjes om: “Heden is u een Redder geboren, Christus de Heer, in de stad van David.” Gods Zoon, de Messias, twijg van de stam van Jesse is als mens op aarde gekomen. Waarom? Om de mensen te redden. Dát is de reden van de kerstvreugde van de engelen, van de herders, van Jozef en Maria, van Franciscus van Assisi. Dat zou moeten worden tot de ware reden van onze kerstvreugde. Zozeer heeft God zijn volk bemind, dat Hij besloten heeft een van ons te worden om ons tot onze verlossing te voeren. Daarom, “Eer aan God in den hoge!” En door mens te worden, heeft Hij de hele Schrift, alles wat vooraf aangekondigd was, in vervulling doen gaan. Jesaja profeteerde immers: “Het volk dat wandelt in de duisternis ziet (nu) een helder licht (...) (God),

Gij (zelf) hebt hun blijdschap vermeerderd, hun vreugde vergroot. Want een Kind is ons geboren, een Zoon werd ons geschonken; Hem wordt de macht op de schouders gelegd en men noemt Hem: Wonderbare Raadsman, Goddelijke Held, Eeuwige Vader, Vredevorst.”

Beste zusters en broeders, elk jaar opnieuw worden wij door de kerststal uitgenodigd om de diepere betekenis van Kerstmis te overwegen. Laat ons die gelegenheid aangrijpen, en voorbij romantiek en ethiek het mysterie van de grote God in ogenschouw nemen, die onder ons komt als de allerkleinste en de allerzwakste der mensen. Namens onze Antwerpse dominicanengemeenschap wens ik jullie allemaal een mooi kerstfeest toe.

25 december 2023 (Kerstmis)

Didier Croonenberghs o.p.

Sinds het begin der tijden hebben mensen altijd willen vooruitgaan, verder willen gaan en hun grenzen willen verleggen.

Is het niet menselijk om *beter* te willen worden, misschien ook om meer erkenning te krijgen? Bewust of onbewust heeft de mens dit verlangen om te slagen, om een pad van groei te volgen: sociaal, economisch, persoonlijk... Gelovigen komen dan in de verleiding op God te projecteren wat ze voor zichzelf nastreven...

De mens wil *sterk* zijn? Dan moet God *almachtig* zijn...

De mens wil *kennis*? Dan moet God *alwetend* zijn...

De mens wil *moreel* goed zijn? Dan moet God *perfect* zijn...

Creëren we niet vaak goden naar ons eigen beeld?

Laten we eens kijken naar de kerststal...

De eerste pagina's van het boek Genesis laten ons zien dat de mens geschapen is '*naar het beeld van God*'. En de zeer dichte en verrassende openingsregels van dit evangelie vertellen ons —op vergelijkbare wijze— dat *God naar het beeld van de mens is*. Dat God dicht bij de mens staat. Dat het Woord vlees is geworden !

Dat de mens God zou worden was begrijpelijk voor de Griekse cultuur van die tijd. Maar dat God mens zou worden, dat was ongehoord, totaal ondenkbaar! Het is alsof broeder Anton Milh ineens supporter zou worden van *Sporting Club Charlero!* Of Bart Rodyns zou bijvoorbeeld de '*plechtige mis van Pommeliers Thijs*' kunnen programmeren voor de volgende orkestmis. [*Stel je voor dat Paul Bisitoux een artikel schrijft waarin hij zegt dat hij van amateurisme houdt, vooral in Saint Paul!*]. Het is gewoon ondenkbaar...

Maar vandaag vieren we het *Ondenkbare*, om na te denken over wie we zijn... Laten we eens goed kijken naar de belofte van de kerstaankondiging! “*God werd mens opdat wij god zouden worden*”, zeiden de kerkvaders. In ieder mens schuilt een belofte, een goddelijke bestemming... iets onbekends, ondenkbaars, ongehoords...

God neemt de *menselijke weg* om ons te helpen ontdekken wie *Hij* is. Dan moeten wij *Gods weg* nemen om te ontdekken wie *wij* zijn!
Ons lichaam is Gods weg naar ons. En onze weg naar God.

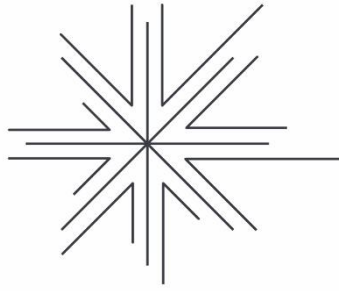
Om te begrijpen wie wij zijn, moeten we dus kijken naar wie God is... Maar hoe kan dit, vooral als we bij Johannes lezen “*dat niemand God ooit heeft gezien*”? *Gods onbegrijpelijkheid* wordt de sleutel tot het *begrijpen* van de mens... En ik geloof dat dit de sleutel tot Kerstmis is. God maakt zichzelf *zichtbaar*, en maakt van de mens een *ondoorgrondelijk* mysterie... Kerstmis nodigt ons uit om mensen niet te reduceren tot wat we denken dat ze zijn : ze zijn mysteries. Bekend bij God. Bewoond door God. Onbekend voor ons! Als God mens wordt, dan is ieder mens voorbestemd om een kribbe te worden, een tabernakel van God.

Als je naar een kind kijkt dat net geboren is, zie je alleen maar mogelijkheden. Toekomst. Dromen.
Per definitie reduceren we een pasgeboren kind nooit tot een verleden of tot wat het gedaan zou kunnen hebben, of ewat de ouders hebben gedaan... Vandaag gaat het erom dat we naar onze medemens kijken zoals we naar een kind zouden kijken! Het gaat erom de mensen om ons heen te zien met de “*naïviteit*” van Kerstmis, met frisse ogen ! In het Latijns komen de woorden Kerstmis, *nieuwheid* en “*naïviteit*” immers van dezelfde stam !

Kerstmis gaat over meer zien dan onze menselijke verwachtingen kunnen zien ! Het wonder van Kerstmis ervaren is niet naar God kijken met menselijke ogen, maar naar de mens kijken met Gods ogen ! Het gaat over het ontdekken van de buitengewone *nabijheid* van God in ons leven. Als we dit niet echt geloven —wat begrijpelijk is— dan moeten we “*luisteren naar de stem van de torenwachers*” van Jesaja! Die oplettende mensen, die alles zien.
Die de wereld niet reduceren tot wat hij is. Die ver vooruit zien.

Misschien geloven we diep van binnen niet in Kerstmis,
Misschien lijkt de liefde in ons leven te ontbreken,
misschien is tederheid afwezig in ons leven,

misschien deprimeert de winterse duisternis ons...
misschien hebben wij verdriet, of boosheid...
Laten we dan uitkijken naar de *torenwachters* om ons heen.
Die ons laten zien dat er nog licht is in jouw duisternis.
Die mensen die een communicatieve vreugde hebben,
Mannen die belichamen wat ze zeggen.
Wiens woorden niet alleen woorden zijn,
maar vlees. Laat onze woorden, onze beloften, vlees worden. Tastbaar.
Zodat God in ons geboren wordt.
Ik wens jullie allemaal een heel vrolijk kerstfeest.
Amen.

31 december 2023 (Heilige Familie, Jezus, Maria, Jozef)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

Stamboom maken van je familie in onze huidige tijd wordt steeds moeilijker en moeilijker.

We hebben gewone gezinnen met man en vrouw en kinderen.

We hebben samengestelde gezinnen met man en vrouw met kinderen van de man en kinderen van de vrouw en met eigen kinderen.

Er zijn ook alleenstaande mannen, alleenstaande vrouwen met kinderen.

Er zijn ook gezinnen met twee vrouwen en kinderen of gezinnen met twee mannen met kinderen.

Misschien heb ik er nog andere vergeten maar vandaag gaat het wel degelijk om het gezin van Jozef en Maria en van Jezus. Als christenen hebben we ook een gemeenschappelijke stamboom, en die begint in Bethlehem. Wij zijn dus allemaal familie van Jezus. Dat mogen we nooit uit het oog verliezen, niet als gelovige gemeenschap en niet als Kerk: dat onze Stamvader van heel eenvoudige komaf is, en dat Hij in een stal werd geboren en niet in een villa of een paleis.

En niet als kind van machthebbers vol pracht en praal, maar van heel eenvoudige mensen: een schrijnwerker en een meisje zonder beroep.

En vandaag dragen die eenvoudige mensen hun kind op aan God, en daarmee laten ze ons zien dat kinderen er niet zijn om de dromen en de verlangens van hun ouders te vervullen, maar wel die van God, want Hij is hun Schepper. En zoals aan heel zijn schepping geeft Hij aan al zijn kinderen de vrijheid om hun eigen weg te gaan.

Dat geldt ook voor Jezus, zoals we horen in de woorden van Simeon. Hij weet dat het kind de Messias is, dat Hij straalt als licht voor de heidenen en een glorie is voor zijn volk. Maar hij weet ook dat dit kind zal leiden tot val en opstanding, en ook tot tweedracht van velen, en dat de ziel van zijn ouders door een zwaard doorboord zal worden.

En dat beantwoordt zeker niet aan de dromen en de verlangens van Jozef en Maria, maar in hun diep geloof aanvaardden ze de weg van God. Zo'n diep geloof vinden we ook in de eerste lezing. God heeft Abraham opgedragen zijn land en zijn familie te verlaten en naar Kanaän te trekken. God belooft hem ook dat hij tot een groot volk zal uitgroeien, zo talrijk als de sterren aan de hemel.

Maar op zeer hoge leeftijd zijn hij en zijn vrouw Sara nog altijd kinderloos. Toch gelooft hij God de Heer wanneer Die zijn belofte herhaalt. En Sara bevalt inderdaad van een zoon, zijn naam Isaak. Abraham en Sara zijn immers niets minder dan de stamouders van zulke nieuwe en nieuw samengestelde gezinnen. Immers, toen ze vaststelden dat Sara onvruchtbaar was, verwekte Abraham met goeddunken van zijn vrouw een zoon bij een Egyptische slavin. En het bleef daar niet bij, want toen zijn vrouw Sara stierf, trouwde hij op zeer hoge leeftijd opnieuw met een veel jongere vrouw, bij wie hij niet minder dan zes zonen verwekte.

Ook het gezin in het evangelie zou heel goed thuishoren in onze tijd, want Jozef en Maria moeten in de tempel vernemen dat de weg van hun Zoon niet altijd rozengeur en maneschijn zal zijn, en dan weten ze nog niet eens het ergste: dat hun Zoon als een gemene misdadiger op het kruis zal sterven. Gelukkig moet geen van ons zoiets vrezen, maar dat ook in ons gezin bijlange niet altijd rozengeur en maneschijn is of was, zal niemand ontkennen.

Lieve mensen, maar sterker dan alle ellende blijft hun geloof. Het geloof dat ook Abraham en Sara in het onmogelijke doet geloven, en dat Paulus in de tweede lezing heel nadrukkelijk beklemtoont. Maar hoe of wat dan ook: laten we ons leiden door het vertrouwen en het geloof van de ouders in de lezingen van vandaag. Het geloof en het vertrouwen dat God de Heer ons altijd bijstaat, dat we er dus nooit alleen voor staan, dat Hij altijd bij ons is. Wat zou het goed zijn als ook ons leven en ons gezinsleven op zo'n geloof zou gebouwd zijn. Een rotsvast geloof in God

de Heer, een geloof dat bergen verzet, want voor God is niets onmogelijk.
Amen